

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 84

Dimecres, 17 d'abril de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 56, primera reunió

Í N D E X

Salutació

a la diputada Sra. Teresa Capilla i Pujol (p. 4)

Projecte de llei

de mesures relatives a la conciliació del treball amb la vida familiar del personal de les administracions públiques catalanes (tram. 200-00046/06) (p. 4)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya (tram. 202-00137/06) (p. 15)

Proposició de llei

de modificació dels apartats 1 i 2 de l'article 4 de la Llei 15/1984, del 20 de març, del joc (tram. 202-00006/06) (presa en consideració) (p. 19)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, reguladora del règim de quotes lingüístiques de pantalla i de distribució per als productes cinematogràfics (presa en consideració) (tram. 202-00135/06) (p. 25)

Proposició de llei

de modificació dels articles 81, 82 i 83 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00136/06) (p. 33)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre quines són les seves principals preocupacions polítiques (tram. 317-00395/06) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre el desplegament de la política lingüística (tram. 317-00398/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la necessària estabilitat pressupostària de les administracions públiques (tram. 317-00401/06) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre el balanç de la situació política a Catalunya (tram. 317-00406/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre si considera que hi ha raons objectives per a electoralitzar l'acció política catalana (tram. 317-00409/06) (p. 41)

→

al Consell Executiu sobre les actuacions que duu a terme per a la posada en marxa de la zona de regadiu del canal Segarra - Garrigues (tram. 310-00395/06) (p. 43)

al Consell Executiu sobre la data de posada en funcionament de la planta dessaladora de Blanes (Selva) (tram.310-00257/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les mesures a adoptar per a assegurar la continuïtat de l'empresa Alstom a Catalunya (tram. 310-00264/06) i sobre les actuacions a fer per a possibilitar la creació d'un centre de R+D de l'empresa Alstom a Catalunya (tram. 310-00265/06) (p. 45)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre les polítiques d'estrangeria (tram. 300-00115/06) (p. 47)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre l'avaluació del sistema educatiu (tram. 300-00087/06) (p. 52)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre l'ús racional dels medicaments (tram. 300-00873/06) (p. 56)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la resposta als problemes d'envelliment de la població (tram 300-00938/06) (p. 60)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre les polítiques de participació social de la gent gran (tram. 300-00583/06) (p. 62)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran (tram. 300-00306/06) (p. 64)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política urbanística (tram. 300-00904/06) (p. 73)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 56.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, pel lletrat major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de mesures relatives a la conciliació del treball amb la vida familiar del personal de les administracions públiques catalanes (tram. 200-00046/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: *BOPC*, 283).

2. Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya (tram. 202-00137/06). Comissió de la Sindicatura de Comptes. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: *BOPC*, 282).

3. Proposició de llei de modificació dels apartats 1 i 2 de l'article 4 de la Llei 15/1984, del 20 de març, del joc (tram. 202-00006/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, reguladora del règim de quotes lingüístiques de pantalla i de distribució per als productes cinematogràfics (tram. 202-00135/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposició de llei de modificació dels articles 81, 82 i 83 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00136/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques d'estrangeria (tram. 300-00115/06). Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'avaluació del sistema educatiu (tram. 300-00087/06). Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de l'autoempresa i l'autoocupació (tram. 300-00639/06). Sra. Alcía Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús racional dels medicaments (tram. 300-00873/06). Sra. Caterina Mieras i Barceló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la resposta als problemes d'envelliment de la població (tram. 300-00938/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de participació social de la gent gran (tram. 300-00583/06). Sra. M. Àngeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran (tram. 300-00306/06). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política urbanística (tram. 300-00904/06). Sr. Jaume Oliveras i Maristany, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de seguretat ciutadana (tram. 300-00238/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge a Catalunya (tram. 302-00212/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu propòsit de capteniment pel que fa als mitjans de comunicació de titularitat de la Generalitat (tram. 302-00213/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment per a evitar la seva ingerència sistemàtica en la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i en les decisions que aquesta pren (tram. 302-00214/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la gestió hospitalària (tram. 302-00215/06). Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament, la gestió i la licitació de les grans infraestructures del transport de la regió metropolitana de Barcelona (tram. 302-00216/06). Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política relativa a la societat del coneixement, especialment pel que fa a les seves infraestructures (tram. 302-00217/06). Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de l'administració local (tram. 302-00218/06). Sr. Jaume Oliveras i Maristany, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política en matèria d'aqüicultura (tram. 302-00219/06). Sr. Rafel Luna i Vivas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la indústria farmacèutica i les inversions en aquest sector (tram. 302-00220/06). Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el model curricular de l'educació secundària obligatòria (tram. 302-00221/06). Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

25. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Salutació a la diputada Sra. Teresa Capilla i Pujol

Abans d'entrar a l'ordre del dia, em plau saludar cordialment la nova diputada del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Teresa Capilla i Pujol, que substitueix, per renúncia, l'il·lustre senyor Vicenç Villatoro i Lamolla. Sigui benvinguda.

Les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple són incloses dins el dossier de la sessió, i les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de mesures relatives a la conciliació del treball amb la vida familiar del personal de les administracions públiques catalanes (tram. 200-00046/06)

Passem, per tant, ara al punt número 1, que és el Projecte de llei de mesures relatives a la conciliació del treball amb la vida familiar del personal de les administracions públiques catalanes.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable consellera de Governació i Relacions Institucionals, senyora Núria de Gispert, que té la paraula.

La consellera de Governació i Relacions Institucionals (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, em plau presentar el Projecte de llei de conciliació del treball amb la vida familiar del personal de les administracions públiques catalanes.

Les mesures contingudes en aquest Projecte de llei s'emmarquen dins el que avui anomenem «polítiques de família», encaminades a conciliar la vida laboral amb la familiar en els casos de naixement, adopció o acolliment permanent o preadopció d'un menor, així com de la cura de persones en situació de dependència, per tal d'assolir una major igualtat entre l'home i la dona en els àmbits econòmic, social i cívic, i possibilitar, així, que l'exercici responsable de la vida laboral no impedeixi un exercici també responsable de la vida familiar, principalment pel que fa a la cura dels fills i la cura dels familiars que en depenen, d'acord amb el preceptes constitucionals i comunitaris, i en concret en el marc de les recomanacions fetes per la Unió Europea.

Amb aquesta Llei es persegueix un objectiu genèric, establir mesures públiques destinades a persones que tenen responsabilitats familiars, i altres objectius específics: conciliar la vida familiar amb la laboral en l'àmbit de la funció pública catalana, potenciar la natalitat a fi de reequilibrar el creixement demogràfic, incentivar la cura dels familiars amb dependència dins de la llar i sensibilitzar el sector privat i les empreses ja que

l'àmbit d'aplicació de la Llei és l'univers de l'Administració pública.

Amb aquest darrer objectiu, el que es pretén és la introducció de mesures que afavoreixin el manteniment d'unes taxes de natalitat més properes al nivell de reposició mitjançant la recerca de noves fórmules que permetin conciliar la vida familiar amb la vida laboral dels pares sense que això suposi cap minva en la integració d'aquests, i singularment de la dona, en el mercat del treball, començant a aplicar les referides mesures en aquell àmbit on aquest Parlament disposa de competències, per tal que aquestes actuïn com a incentiu per a la seva progressiva implantació en el mercat laboral privat.

Per això, amb aquestes mesures, es pretén influir en certs factors demogràfics, com són l'envelliment de la població i la baixa natalitat. Per tant, tenint en compte que el nostre país té unes de les taxes de natalitat més baixes de la Unió Europea i una esperança de vida alta, considerem necessari impulsar mesures que ajudin a incentivar la natalitat, així com facilitar la cura de persones dependents dins la llar.

La conciliació de la vida laboral amb la familiar ha de passar per l'adopció de mètodes més flexibles en l'organització dels horaris de treball. I les mesures adoptades amb aquesta Llei s'insereixen en el seguit d'actuacions i programes destinats a donar suport a les famílies que està portant a terme el Govern. En aquest sentit, aquest Projecte de llei implica, com a mesura més important, la reducció d'un terç de la jornada per tenir cura d'un fill a què tenen dret el personal de les administracions públiques catalanes, amb la percepció íntegra del sou fins que el menor tingui un any.

En conseqüència, aquestes mesures afecten totes les persones al servei de l'Administració de la Generalitat, incloses les de l'àmbit docent i estatutari de la Seguretat Social, com també el personal administratiu de les universitats, el de les empreses públiques i el de les administracions locals. Per tant, afecta un univers de prop de 200.000 empleats i empleades públics. D'aquesta manera, es complementen altres previsions legals adoptades amb anterioritat, com la reducció de jornada d'un terç o la meitat per tenir cura d'un fill de menys de sis anys o d'una persona amb disminució psíquica, física o sensorial que no desenvolupa cap activitat retribuïda, amb dret a percebre el 80 i el 60% de les retribucions, respectivament.

En els darrers anys, el Govern de la Generalitat ha fet un esforç important per introduir mesures en la flexibilització de la jornada de treball en l'àmbit de la funció pública per facilitar la conciliació de la vida laboral amb la vida familiar. Així, per exemple, la possibilitat de reducció de la jornada del funcionari per incapacitat física del cònjuge o del pare o de la mare, si conviu amb ell, s'ha fet extensiu a la incapacitat física d'un familiar fins al primer grau de consanguinitat o afinitat sense necessitat de convivència o, excepcionalment, als funcionaris que tinguessin al seu càrrec directe un familiar fins al segon grau d'afinitat o consanguinitat que requereixi una dedicació especial. Com a novetat, a partir de la Llei 4/2000, es preveu l'excedència, amb una durada no superior a un any, per tenir cura d'un familiar fins al segon grau de consanguinitat o

afinitat que per raons d'edat, accident o malaltia no es pugui valdre pel seu compte i no tingui una activitat retribuïda, amb els mateixos efectes i drets que l'excedència per tenir cura d'un fill.

Per altra part, amb l'aprovació del Decret sobre jornada i horaris de treball del personal funcionari al servei de l'Administració de la Generalitat, es recullen, com a mesures rellevants encaminades a fer efectiva la protecció de la família i la conciliació amb la vida familiar, la possibilitat que el personal funcionari amb fills menors de dotze anys pugui entrar a treballar diàriament fins a dos quarts de deu, la possibilitat d'acumular les vacances amb el permís per assumptes personals i la possibilitat de gaudiment dels dies d'aquest permís per assumptes personals de forma fraccionada.

Així doncs, amb l'aprovació d'aquest Projecte que avui els presento, donem un gran pas endavant que amplia i complementa les previsions fetes en altres disposicions que acabo de citar.

La nova regulació es duu a terme mitjançant la modificació dels articles 96 i 97 del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública. Amb la modificació de l'article 96, s'ha ampliat el permís atorgat en els casos de naixement d'un fill fins a cinc dies i es preveu l'extensió d'aquest permís en els casos d'adopcions o acolliments permanents o preadoptius. L'article 97 modifica el segon apartat, on s'introdueixen les novetats més importants del Projecte, com és el dret a percebre el 100% de les retribucions quan s'hagi demanat reducció d'un terç de la jornada de treball fins que el menor tingui un any com a màxim.

Així mateix, es recullen previsions de flexibilitat horària en els casos de personal funcionari que té fills amb discapacitació física, psíquica o sensorial per tal de compatibilitzar els horaris amb els dels centres on aquests reben l'atenció.

També s'estableix una previsió que faculta el Govern per tal que en el termini de quatre anys es vagi incrementant gradualment el temps de durada de la reducció d'un terç de la jornada de treball amb la percepció del 100% fins al límit d'un any comptador des de la reincorporació de la baixa maternal.

Per últim, s'ha de dir que la disposició addicional quarta preveu que aquestes mesures siguin aplicables també al personal laboral que presta serveis a les administracions públiques catalanes en virtut de la negociació col·lectiva que duguin a terme.

En definitiva, espero que aquest Projecte de Llei, pioner a l'Estat espanyol, ajudi a encetar un debat productiu entre empresaris, agents socials i Govern per proposar mesures i serveis que facilitin la conciliació de la vida laboral amb la familiar, i que les mesures que es disposen en aquest Projecte de Llei o en altres de semblants s'estenguin entre tots els treballadors de Catalunya.

Estic convençuda, si més no, que amb l'aprovació d'aquest Projecte que afecta el personal de les administracions públiques catalanes donem un pas endavant molt important en la sensibilització de la resta dels col·lectius.

Per acabar, vull agrair les esmenes introduïdes, que milloren el text inicial, així com el treball realitzat pels ponents, per l'assessor jurídic, i els demano la votació favorable del Dictamen.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera. Han presentat esmenes a aquest Projecte el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Per defensar les del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, nosaltres arribem a aquest Ple amb un seguit d'esmenes vives. Entre elles –i possiblement és un element bàsic en el nostre posicionament al voltant d'aquesta Llei–, una esmena que vam presentar –a la totalitat– quan se'n va presentar el Projecte per part del Govern.

Per quina raó vam presentar aquesta esmena a la totalitat? Miri, bàsicament perquè nosaltres considerem que, en el tema de les polítiques de conciliació de la vida familiar i laboral, els criteris que s'han de tenir, si de veritat volem avançar d'una manera important, són que aquestes mesures tinguin una dimensió universal i cerquin un objectiu redistributiu. Aquests són els dos elements, els dos materials, que han de configurar qualsevol política de família. Ara i en el futur.

I diem això perquè considerem que, en qualsevol tipus de mesura legislativa que es vulgui prendre en el decurs d'aquesta legislatura, aquesta serà la nostra posició: que ha de tenir un caràcter universal, és a dir que la mesura que prenguem es pugui aplicar al conjunt, a tot el conjunt de la població que està en la mateixa situació i no només a una part, i que, a més a més, ha de tenir una voluntat redistributiva; no diem que només es facin polítiques de protecció a la família per a aquelles famílies que estiguin en una situació de necessitat, que seria una tergiversació del concepte d'universalitat, sinó que, en tot cas, la mesura ha de tenir aplicacions diferents en funció de la situació de cadascú, prioritzant aquelles famílies que més necessitats puguin tenir.

Han d'entendre que, amb aquesta línia de conducta, amb aquest plantejament –que volem defensar també en la propera o la que s'ha anunciat propera Llei de família–, hi plantejarem, amb tota claredat, quan tinguem responsabilitats de govern, en totes les mesures de protecció a la família, de conciliació de vida laboral i familiar, universalitat i redistribució; són elements que no defugirem i hi mantindrem una actitud vigilant.

Vostè ho deia, senyora consellera, en la seva primera intervenció: aquesta és una mesura que afectarà 200.000 persones, a Catalunya, que viuen del seu treball per compte d'un altre. Però és que a Catalunya hi ha vora de 2.200.000 persones que estan en aquesta situació. I aquest era l'altre element que nosaltres consideràvem substancial, també a l'hora de presentar aquesta esmena

a la totalitat, la seva dimensió parcial d'actuació només per una part de la població assalariada ja sigui amb la condició, i bàsicament amb la seva condició, a més a més, de funcionari públic.

El Projecte era parcial, parcial en la seva extensió i en la seva universalitat, parcial, fins i tot, dintre de la mateixa funció pública, i ho segueix sent al nostre entendre, perquè només regula les condicions d'una part de totes aquelles persones que estan al servei de les administracions públiques de Catalunya, aquelles que tenen una determinada situació i una determinada condició, que és la de ser treballadors, funcionaris o persones que estan incloses en el règim de funcionariat i estatutari, i era parcial, també, en els seus objectius. Perquè –vostè ho deia en la seva intervenció– aquesta no era, inicialment, una llei de conciliació de la vida familiar i laboral, era una llei de promoció de la natalitat entre els funcionaris de la Generalitat i les administracions públiques de Catalunya. Només contemplava mesures adreçades a primar, a donar un conjunt d'elements orientats i motivats pel tema de la natalitat. Era parcial per al col·lectiu que afectava, era parcial per les mesures que plantejava i, per tant, era una llei insuficient a totes llums.

Va ser, també, un projecte unilateral; unilateral, perquè la mesura, per exemple, del 80% i el 60% és una mesura que va arribar a transformar-se i a tenir cos legal després d'haver estat acordada amb la Mesa de la funció pública i formar part del conveni únic de la funció pública, cosa que no ha succeït amb aquest tema: primer s'ha fet la mesura del Govern i, posteriorment, ara fa pocs dies, s'ha pres un conjunt de mesures, hi ha un acord, per intentar estendre aquest tema. Hem invertit aquesta situació.

Tampoc es va tenir la cura de parlar, prèviament, amb altres administracions per dir-los, si més no: «Compte, que va això!» Perquè, evidentment, aquesta és una llei que s'aplicarà, no tan sols als treballadors i a les treballadores de la Generalitat, dels seus organismes autònoms, sinó que, per la seva configuració, i perquè pertany i és una modificació de la Llei de la funció pública, serà d'aplicació, també, als funcionaris de l'Administració local.

És, doncs, per aquestes raons que vam plantejar l'esmena a la totalitat. I vam plantejar aquesta esmena a la totalitat, i mantenim encara alguns elements: plantejàvem un retorn del Projecte; volíem una discussió, una negociació, l'estudi, la incorporació d'aquestes mesures amb una política més gran d'atenció a la vida familiar. No va ser possible. Van considerar que s'havia de tirar endavant, i vam entrar a tramitar la Llei. S'hi han incorporat esmenes que havia presentat el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, però encara queden vives algunes esmenes que passaré a defensar.

Una primera esmena –que és plantejada a l'article, que jo crec bàsic, el moll de l'os, a l'element central del canvi que s'ha produït en aquest Projecte de llei– pretén que les mesures de foment, les compensacions econòmiques, no tan sols es facin per a aquelles persones que optin per una reducció d'un terç de la jornada, sinó també per aquells que opten per la reducció de mitja jornada. I, és més, els proposem una fórmula que –per-

metin-me que els ho digui– és més barata: és a dir, si una persona decideix fer ús del seu dret a reduir la jornada en un terç, segons la Llei cobrarà el 100%. Nosaltres proposem que, si una persona decideix fer ús del seu dret de reduir la jornada al 50%, en cobri el 30%.

És a dir, si algú decidís reduir la jornada un 33%, l'Administració haurà de compensar, haurà d'abonar un 33% del seu salari que no serà productiu. Per contra, si redueix la jornada en un 50%, estem plantejant que només hagi d'aportar un 30%. És a dir, podem anar a una mesura complementària molt més barata des del punt de les finances públiques. Malgrat això, vostès ens diuen que no és possible acceptar aquest plantejament.

Nosaltres entenem que si el que s'havia acordat era un terç, 80%; mitja jornada, un 60%, i la Llei passa de 80 a 60, el que seria lògic és que els que estaven cobrant 60, passessin a 80. Sembla que només es vol primar una determinada forma de reducció i quantitat de reducció de jornada.

El segon element és evitar-nos aquest trànsit de quatre anys i que ara ja sigui efectiu. D'alguna manera, estigui un any després de l'alta o de la situació del permís de maternitat.

El tercer element d'aquest article és una acció tendint a primar la corresponsabilització dels dos membres de la parella en l'atenció i la cura dels infants i, també, de les persones dependents. En base a quin sistema? Home, molt senzill: o establíem un permís de paternitat o establíem una mesura... –que també hi coincidim i hi estem d'acord– amb què, si dèiem «si el període que es dona de reducció s'ho parteixen entre els dos membres de la parella...», es doni un perllongament sempre que el trencament sigui substancial. És a dir, si el pare, en aquest cas, per dir-ho en termes habituals, decideix dedicar-se o reduir la jornada un terç durant una setmana, no hi havia allargament d'aquest període. Però si ho fa d'una manera substancial enteníem que, per primar aquesta actitud que ens sembla positiva de corresponsabilitzar pares i mares amb la cura dels nens menors, el que s'havia de fer és establir un increment d'aquest període retribuït al 100%. Cap d'aquestes mesures els ha semblat correcte acceptar-les i nosaltres les mantenim vives.

Les altres esmenes que mantenim vives..., és una, senzilla i clara: la Llei de la funció pública diu en el seu article segon –si no ho recordo malament– que és només d'aplicació per al personal funcionari, llevat que la Llei faci esment a les altres fórmules de contractació que té l'Administració pública.

Doncs, com que la Llei diu al principi això, nosaltres proposem que aquesta Llei sigui automàticament d'aplicació al personal laboral al servei de les administracions públiques. Així de senzill, curt i ras, per a tots els treballadors, independentment de la seva situació contractual: funcionari, estatutari, personal laboral, etcètera. Aquesta és la disposició transitòria addicional que els plantejem.

I plantejem una altra disposició addicional i és que el personal, de funcionaris, que estan subjectes a altres lleis també gaudeixin d'aquestes mesures. Quin personal funcionari tenim subjecte a altres lleis? Els d'aques-

ta casa, per exemple, sense anar més lluny: els treballadors i les treballadores del Parlament de Catalunya, els treballadors i les treballadores de la Sindicatura de Comptes i els treballadors i les treballadores d'entitats administratives que formen part del pressupost públic i que tenen la consideració d'entitats de dret privat, que funcionen com a dret privat, però són de titularitat pública. És, doncs, una norma que estableixi a tot el conjunt de l'Administració pública, i no és res d'estrany perquè, normalment, tot aquest conjunt de persones tenen, a través de la Mesa única, una negociació col·lectiva de les seves condicions similars.

Les altres esmenes que queden vives són aquelles esmenes necessàries perquè si s'accepta aquest tema el preàmbul també el contempli, no fos cas que acceptéssim una esmena i ens oblidéssim de fer esment de la modificació que hem establert en el preàmbul.

Així, doncs, aquest és el conjunt de posicions. Veuran –i aquí ho hem de dir ja per acabar– que s'ha produït un canvi, al nostre entendre, amb aquesta tramitació, important i substancial, que justifica que nosaltres no mantinguem l'esmena a la totalitat, però sí el conjunt d'esmenes. I és quelcom que s'ha pogut resoldre, no totes les mancances que hi havia fins ara, sinó una que ens sembla substancial, que permet que estiguem parlant d'una llei de conciliació de la vida familiar i laboral i no una llei per incrementar la taxa de natalitat i aconseguir arribar a la taxa de reposició. Permetin-me un parèntesi: em sona bastant poc maco haver de parlar en aquests termes quan parlem d'elements de vida familiar; però, en tot cas, des d'una perspectiva econòmica sembla que això seria allò políticament adequat, no sé si allò políticament correcte.

Però, en tot cas –ho repeteixo–, al nostre entendre, l'element bàsic i substancial que ha permès la tramitació que canvia l'orientació del Govern en el seu Projecte de llei ha sigut l'acceptació de la idea que la vida familiar no tan sols és la cura dels nens menors de sis anys, i més durant un any, sinó també l'atenció a la situació de dependència que poden tenir les famílies en aquest sentit, perquè hi hagin persones més grans, perquè hi hagin persones amb disminució, perquè hi hagin persones amb situacions de dependència que estan qualificades.

Ens sembla que aquest és un canvi substancial, que segueix mantenint les mancances i limitacions d'aquest Projecte de llei, que no és el nostre Projecte de llei, però que entenem que, malgrat això, podem considerar-lo com una petita passa endavant, donar-li el nostre suport global, i, per tant, retirar l'esmena de retorn al Govern que havíem presentat.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. I, ara, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Llei de conciliació del treball i la vida

familiar per als treballadors i treballadores de l'Administració pública és fruit d'un compromís del Govern amb els representants dels treballadors.

De fet, es va signar un acord amb Comissions Obreres, l'IAC, CEMSATSE, UGT i CSI-CSIF, el 12 de juliol del 2000, que contemplava l'adopció de mesures de polítiques d'igualtat, jornada a temps parcial, reducció de jornada i aquelles que conciliïn la vida laboral amb la vida familiar del funcionariat. Per tant, la Llei que ara discutim, i que més endavant s'aprovarà, no és una iniciativa pròpia del Govern, sinó una conquesta laboral, fruit dels esmentats acords.

Per tant, ens congratulem que s'hagi fet un pas endavant de cara a complir aquests compromisos que estaven especificats en aquests acords, com també el que s'ha signat ara, recentment, amb el personal laboral.

El text que es presentava inicialment era un text molt limitat: tenia només dos articles, cinc disposicions addicionals, una disposició transitòria i una final, que modificaven alguns apartats dels articles 96 i 97 del Codi bàsic de funció pública.

Els confesso que, a l'hora d'analitzar el projecte que teníem a les mans, em va causar un desconcert veure el títol que es plantejava, «Conciliació de la vida familiar i laboral», i veure el text concret del Projecte de llei que era molt parcial, que restringia a unes qüestions molt concretes, només relacionades amb l'afavoriment de la natalitat i facilitar les tasques de criança. (*Remor de veus.*)

En aquest sentit, les nostres esmenes van tenir en compte l'enunciat de la Llei, «Conciliació del treball amb la vida familiar», i van eixamplar-se a mesures de caràcter més global que les que allà es presentaven, incorporant aspectes relacionats amb l'atenció a les persones en situació de dependència, que és una de les tasques, una de les responsabilitats familiars presents, i, a més a més, que en aquests moments s'està expressant de forma creixent.

Així, les nostres esmenes afectaven els altres apartats de l'article 96 i a tots els apartats, pràcticament, del 97, i van ser un total de vint esmenes les que vam presentar.

Cal assenyalar, aquí, el paper del lletrat, el senyor Ismael Pitarch, que penso que va fer una tasca molt important, i que cal ressaltar, en refondre en un sol text totes les disposicions, noves propostes, el que eren els articles del Codi de funció pública i les esmenes incorporades; de tal manera que el text que avui aprovem és molt diferent d'aquell tan limitat que se'n presentava com a resultat de posar en un sol text totes aquestes disposicions i com a resultat, també, d'incorporar diferents esmenes que els grups de l'oposició hem presentat.

Quins aspectes va tenir en compte el nostre Grup a l'hora de presentar les esmenes en aquest Projecte de llei? Vam tenir com a referència les polítiques de conciliació de forma global, i, en aquest sentit, hi havia uns antecedents que calia tenir en compte i que valia la pena poder-los incorporar en aquesta Llei. Per una banda, les directives europees, la 92/85, sobre maternitat, i la 96/34, sobre permisos parentals, i també la Llei 39/1999, de conciliació de la vida familiar i laboral, que havia de fer

una transposició de les directives europees que he esmentat, però que no ho va aconseguir plenament, malgrat que nosaltres considerem que aquesta Llei va fer passos importants en aquest sentit; per tant, insisteixo que valia la pena també tenir-la en compte.

Però, a més a més, hi havíem d'incorporar alguns aspectes que aquesta Llei de conciliació aprovada i les directives europees no tenien en compte suficientment. Nosaltres entenem, des de la nostra concepció de com cal vehicular la conciliació, que el que cal facilitar és –de cara a la conciliació per atendre infants, però també atendre persones en situació de dependència– aquesta conciliació, i que aquest donar facilitats no ha d'anar en detriment de les responsabilitats públiques en la provisió de serveis; és a dir, que les mesures que s'adoptin han de ser de tal naturalesa que donin suport a la família, però no facin de la família un substitut que, de fet, faci que les responsabilitats públiques puguin inhibir-se.

I també una altra dimensió..., que pensem que cal facilitar la conciliació a les dones, però cal també –i això cal subratllar-ho– facilitar la conciliació als homes, perquè són també els homes..., també tenen responsabilitat els homes de conciliar la vida laboral amb la familiar, i això sí que és un element molt incomplert i que aquelles lleis que abans he esmentat no tenen en compte.

En termes generals, ens sentim satisfets de com queda ara aquesta Llei. Es donen passos endavant, especialment perquè integra, com deia abans, una visió més global de la conciliació. Estem satisfets també que s'hagin integrat algunes aportacions que ha fet el nostre Grup, i valorem especialment el fet que tant els permisos com les reduccions de jornada es considerin drets individuals, que poden assumir tant les dones com els homes. Ens satisfà també que el permís de lactància tingui, en qualsevol cas..., sigui d'una hora diària, i no de mitja hora, com en alguns casos es plantejava. Ens satisfà també que s'hi hagin incorporat els supòsits de cura a persones en situació de dependència, que era el gran element oblidat en el Projecte que se'n plantejava. També que es garanteixi la suplència adequada en els casos dels càrrecs de comandament, perquè la Llei el que estava plantejant inicialment és que en els casos de les persones amb càrrecs de comandament es podien limitar els permisos. I també ens satisfà la possibilitat de revocar la cessió del permís de maternitat al pare –aquest dret que té la mare de cedir una part del seu permís al pare– en casos de violència, d'abandonament de la llar i en què, per tant, no sigui justificada aquesta cessió o que hi hagi la necessitat de revocar-la.

Mantindrem cinc esmenes en total, que ara intentaré defensar. L'esmena número 24 es refereix a la introducció del permís de paternitat. Nosaltres entenem –per aquella qüestió que deia abans que la conciliació ha de ser també per als homes– que cal implicar els homes en major mesura en les responsabilitats familiars. I, per tant, nosaltres entenem que fóra molt positiu que es pogués incorporar un permís de paternitat i, per tant, el dret propi dels homes, dels pares, a poder gaudir de quatre setmanes de permís de paternitat que no restin de les setze setmanes de descans de què gaudeix la mare; per tant, com un permís propi, com un dret individual. Aquesta és l'esmena 24 i la corresponent, la 50, que ho expressa així amb l'exposició de motius.

També mantenim l'esmena número 39. Amb l'esmena número 39 plantejem la necessitat que l'Administració implantí mesures de sensibilització per tal que els homes s'acullin en major mesura a les noves possibilitats que proporciona aquesta Llei per incorporar-se al treball familiar. No s'ha acceptat aquesta esmena. Nosaltres pensem que hi ha una justificació suficient per poder fer referència en la Llei a la necessitat de la sensibilització en el cas dels homes. Aquesta justificació ve donada d'una manera molt clara amb les mateixes dades que ens va subministrar el Govern a l'hora de plantejar-li una pregunta sobre les persones que l'any 2001 havien tingut permisos per guarda legal. I en la resposta se'ns deia que era un total de 1.480 persones, les que havien tingut permisos per guarda legal l'any 2001, de les quals només 56 homes havien gaudit d'aquest permís –per tant un 3,78% del total dels demanats– i 1.424 dones eren les que tenien permisos. Per tant, un 96,2% dels permisos de guarda legal són demanats per dones; només un 3,78% pels homes. Ens sembla que aquestes dades justifiquen per si soles que l'Administració faci l'esforç de sensibilització per proporcionar informació i animar els homes a incorporar-se al treball familiar, a través de les mateixes mesures que contempla aquesta Llei.

També mantenim l'esmena 49, que, de fet, és una esmena que es refereix a l'exposició de motius de la Llei i que recorda l'obligació de l'Administració en la provisió de serveis públics de suport a les famílies, més enllà de les polítiques de conciliació que preveu la Llei.

I també mantenim l'esmena 33, que es refereix bàsicament al personal laboral i al personal d'organismes vinculats a l'Administració pública, perquè, malgrat ser cert que s'ha arribat a un acord recent de cara que en el conveni s'incorporin aquestes mesures, nosaltres entenem que no seria sobrer que aquest mateix acord s'hagués incorporat a la Llei, tal com s'ha fet amb els acords a què, com deia abans, es va arribar l'any 2000 amb els sindicats de cara a adoptar aquest tipus de mesures.

Anuncio, per altra banda, la retirada de dos esmenes, la número 29 i la 41. La 29 fa referència a la regulació de les excedències –nosaltres ampliàvem els supòsits i especificàvem tota una sèrie de dimensions–, i la 41 el que deia és que es demanés a l'Estat que..., una qüestió que es refereix a la Seguretat Social, en el sentit que les reduccions de jornada no suposessin pagar les cotitzacions proporcionals a aquesta reducció, però sí, en canvi, mantenir vigents els drets, perquè, si no, aquelles persones que demanen reducció de jornada finalment veuen perjudicats els seus drets, en la mesura que la cotització no s'ha fet amb la part corresponent. Com que són aspectes que no els podem decidir des del Parlament de Catalunya, perquè no hi tenim competències, i es tractava aleshores d'aspectes que es refereixen a l'Estat, nosaltres anunciem que presentarem unes proposicions no de llei amb relació a aquests temes, perquè pensem que són importants, i al mateix temps retirem aquestes dos esmenes de l'actual Projecte de Llei.

Finalment, hi ha l'esmena a la totalitat. L'esmena a la totalitat es motivava per dues raons bàsiques. Una, la parcialitat de la Llei presentada. Aquesta parcialitat,

com he assenyalat, s'ha solucionat en bona part a partir de les esmenes presentades pels diferents grups i, en concret, també per part del nostre Grup, que, com he assenyalat abans, va presentar tota una sèrie d'esmenes que es referien globalment a la conciliació, i no només parcialment a la natalitat, com s'expressava en el Projecte inicial. Per tant, aquest tema s'ha solucionat, i ho considerem positiu, i, encara que la Llei no recull tots els aspectes que nosaltres plantejàvem –i ja he assenyalat, justament, que, aquests aspectes més emblemàtics, els mantenim a partir de les esmenes que posarem després a votació–, entenem que s'ha donat un pas endavant.

Per altra banda, la segona raó que motivava l'esmena a la totalitat és el fet que la Llei es restringís només als funcionaris i quedessin molts altres treballadors, la majoria de treballadors i treballadores de Catalunya, que no podien gaudir dels mateixos avantatges que en aquest sentit es reserven només als funcionaris. En aquest sentit, nosaltres continuem pensant que l'àmbit d'aquesta Llei ha de ser més global; com que de totes maneres competeix a l'Estat, anuncio que intervindrem en aquest àmbit al nivell del Congrés de Diputats i, tenint en compte que el que avui s'aprova és fruit d'aquell acord amb els sindicats de la funció pública, anuncio que retirem l'esmena a la totalitat, malgrat aquests aspectes que he assenyalat, que diferencien el nostre Grup del contingut d'aquesta Llei. Per tant, aquest és el nostre posicionament.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. No hi ha torn en contra? O hi ha posicionament? (*Pausa.*) Hi haurà posicionament. Per tant, té ara la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El nostre Grup Parlamentari no va presentar una esmena a la totalitat en aquest Projecte de Llei, no tant pel fet que ens semblés més bé o més malament –vam fer l'exercici aquell del got una mica ple o una mica buit; en tot cas, vam considerar que començava a omplir-se el got–, però, tot i això, no volem deixar de fer un repàs crític al text i al seu projecte inicial, i al text tal com ha quedat al final.

Jo discreparia una mica del to triomfalista amb què la consellera, l'honorable consellera, ha presentat el Projecte de Llei que estem substanciant. Textualment, la consellera ha fet referència, ha dit que era «un gran pas endavant». I un gran pas endavant, francament, no ho és. Un gran pas endavant no ho és, entre d'altres coses, perquè queden molts temes pendents, moltíssims. Un aspecte dels més importants –ja s'ha esmentat abans i suposo que serà un dels arguments o dels fils argumentals que presidirà aquest debat– és, precisament, com és que els funcionaris –«de la Generalitat», es diu; en tot cas, «els funcionaris de les administracions públiques»–

poden tenir aquests drets i la resta de mortals que viuen a Catalunya no? I aquesta és la gran pregunta. Un gran pas endavant hauria estat que aquesta fos una mesura universal, que fos una mesura per a totes i tots els catalans. Per tant, des d'aquest punt de vista, sí que és un pas endavant, però potser la mida del pas és on discreparíem i on, en tot cas, faríem una valoració més aviat crítica.

En aquesta legislatura s'estan fent diverses reflexions amb relació a les polítiques familiars: ja es va començar en el debat d'investidura, en els diversos debats de política general s'hi ha fet referència; és evident que la igualtat homes – dones, dones – homes en els diversos àmbits, i especialment en el laboral i professional, és fruit de reflexió constant... I en aquest sentit el paràgraf tercer del preàmbul de la Llei fa referència a totes aquestes qüestions, una mica, lligant amb el que la consellera fa uns moments deia i amb aquest triomfalisme que esmentava abans, no? Diu el paràgraf en qüestió: «D'acord amb aquest context comunitari i constitucional, es considera necessari establir una sèrie de mesures per afavorir la conciliació del treball del personal de les administracions públiques catalanes amb la vida familiar en els casos de naixement, d'adopció, d'acolliment permanent o preadoptiu d'un menor i alhora incentivar la natalitat.» I, efectivament, segurament que tot plegat, doncs, deu ser cert, però realment també és difícil dependre o difícil creure que s'aconseguirà tot això només –només– amb el text d'aquesta Llei.

Nosaltres vam presentar tot un seguit d'esmenes que feien referència a diversos aspectes de la Llei. Per una banda –ja s'ha comentat també–, una de les preocupacions que el nostre Grup Parlamentari tenia feia referència que no es tenien en compte els familiars amb dependència a l'hora de plantejar determinats avantatges. En aquest sentit, és evident que aquí cal, d'una manera urgent, una certa reflexió del concepte de família. La família entesa com a pare, mare i fills, filles, és una, però, en tot cas, en aquests moments, jo penso que aquest també és un debat que hem reproduït aquí en el Parlament i que en el moment en què puguem debatre la Llei del suport de la família, que se suposa que en aquests moments està en redacció, en fase de redacció, tindrem ocasió de parlar-ne més a bastament. Però el que és evident és que les realitats familiars de Catalunya són molt diferents, i les realitats familiars de Catalunya també han de ser contemplades en el moment en què es plantegen tot un seguit de polítiques de conciliació de la vida familiar amb la vida laboral, i, en aquest sentit, és evident que aquest, per nosaltres, és un dels factors o un dels aspectes més importants i dels factors que ens han decantat a tenir una actitud positiva amb aquesta Llei més importants de tots els que hem tractat.

És tot el que voldríem? No, ni molt menys –ni molt menys–, però, evidentment, és més del que hi havia. En aquest sentit, jo destacaria també com a característica, una mica, de la Llei la dificultat que hem topat amb el Departament per fer entendre determinades coses. És a dir, una cosa és la negociació dels grups parlamentaris. La negociació dels grups parlamentaris es porta en uns paràmetres a dintre la ponència, que pots estar-hi més o menys d'acord, però, al final, acabes parlant el mateix

llenguatge. Quan es tracta de negociar amb el Departament, i això sempre és responsabilitat del ponent de la majoria, de la ponent, en aquest cas, de la majoria, aquí és on vénen les dificultats, i els confesso que jo penso que s'hauria pogut ser una mica més generós per part del Departament. Determinades qüestions que estaven esmenades i que tenien esmenes de diversos grups parlamentaris, i que en ponència, fins i tot, doncs, hi havia una certa comprensió de la qüestió, sempre topaven una mica amb allò: «Això no pot ser, això no pot ser.» I aquí, una mica, lamentem aquesta actitud, perquè, en definitiva, per nosaltres fer un gran pas endavant, com deia la consellera, hauria estat, precisament, doncs, començar a prendre mesures molt més valentes, molt més ambicioses i, segurament, que trenquessin algun dels esquemes que en aquests moments hi ha muntats tant a nivell de concepte de la família com a nivell de, fins i tot, del mateix concepte de l'Administració. Aquí, per exemple, em refereixo al tema de les adopcions: s'ha avançat, i s'ha avançat, doncs, segurament, gràcies a la insistència del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en aquest sentit, per la qual cosa els felicito, però no s'ha avançat tot el que caldria, ni molt menys, ni de bon tros. Per tant, des d'aquest punt de vista, insisteixo que ens hauria agradat molta més generositat i veure una actitud valenta, en tot cas, en aquesta qüestió. Hi Insisteixo: concepte de família i concepte mateix d'Administració.

Nosaltres també teníem esmenes amb relació a la percepció de les retribucions en funció dels temps. És a dir, aquest també és un debat que ja s'ha fet. Aquí hi ha hagut una certa transacció, nosaltres encara aspiràvem a una mica més, els sindicats han pactat, d'alguna manera, les retribucions, per tant no sabem nosaltres que s'hi operi als sindicats, però també entenem que aquest és un tema pendent i que algun dia se'n tornarà a parlar, es tornarà a revisar. En tot cas, en aquest àmbit hi havia diverses esmenes, tant pel que fa referència a reducció de jornada com a percepció, la majoria s'han transaccionat, i, per tant, també expressem la nostra satisfacció.

Com he dit abans, als supòsits d'adopció, acolliment permanent, aquí hi havia també una proposta que, des del nostre punt de vista, era més àmplia i més generosa que el que finalment hem transaccionat, que és un petit pas, però, bé, en qualsevol cas, és un petit pas i, per tant, l'hem d'acceptar.

També hi havia esmenes amb relació al fet que tots els plantejaments que es fessin no afectessin el treball dels altres treballadors i treballadores de la funció pública, és a dir, que el fet que hi hagin reduccions en determinats departaments, això no impliqui, doncs, una sobre càrrega, sinó que l'Administració prengui mesures adequades. En aquest sentit, també s'han fet transaccions que entenem que són mínimament satisfactòries, i, per tant, des d'aquest punt de vista, també expressem la nostra satisfacció.

I, finalment, doncs, d'alguna manera, les esmenes que quedarien vives del Grup d'Esquerra Republicana han estat retirades per aquesta qüestió que comentava abans amb relació als acords dels sindicats, i, a més a més,

que aquest matí la senyora Tarruella m'ha donat una còpia de l'acord finalment a què han arribat.

Bé, al nostre Grup Parlamentari, per tant, no li queda cap esmena viva. Votarà a favor del Projecte de Llei, però també votarà a favor de les esmenes dels altres dos grups parlamentaris que queden vives, del Grup Parlamentari Socialista i Iniciativa per Catalunya, entre altres coses perquè entenem que el que s'hi planteja, en aquestes esmenes, amb matisos, segurament, però el que s'hi planteja com a fons, és, doncs, realment, avançar en tot allò que dèiem abans, és a dir, que el pas, que la mida del pas, fos una miqueta més gran del que en aquests moments ens ha plantejat el Govern.

Estem assistint darrerament a una certa guerra mediàtica, jo considero que és una guerra mediàtica, bàsicament, no és un debat de fons, de com s'haurien de fer les polítiques familiars, i, d'alguna manera, estem caient en un error en el sentit que sembla que totes les polítiques familiars s'hagin de mesurar en funció de la subvenció que es dona per fills, o filles, i oblidem tot un seguit d'aspectes molt importants i que són el que, realment, conformarien una política familiar de veritat. Jo crec que aquesta guerra mediàtica que estem tots plegats –fem una certa autocrítica–, tots plegats, protagonitzant, va absolutament en contra del que, realment, hauria de ser una política familiar de país, no?

Aquesta llei trenca una mica aquesta dinàmica –hi insisteixo–, una mica, trenca una mica aquesta dinàmica, i en aquest sentit entenem que caldria desplegar tot un seguit d'altres mesures de polítiques familiars i d'intentar resoldre situacions que en aquests moments són clarament injustes i que no es resolen de la manera adequada, i en alguns casos ni tan sols es plantegen. Famílies nombroses, per exemple: aquest és un aspecte que no acabem de tractar a fons, tot i que, des del punt de vista del Congrés dels Diputats, alguna iniciativa hi ha, però caldria fer plantejaments més valents. Tota la qüestió de les vídues i els vidus joves, per exemple, tot el tractament fiscal que tenen. Aquesta és una qüestió que tampoc estem abordant i que genera situacions de clara injustícia i d'indefensió. El mateix tractament de les famílies monoparentals, i la llista podria ser bastant més llarga. Per tant, d'alguna manera, no fa cap bé a la societat i a la política familiar d'aquest país quan entrem en aquesta qüestió, és a dir, quant pagarem per fill nascut o quins són els rendiments, en definitiva, que tindrà una família en funció del nombre de fills, quan no estem dient exactament quines són les mesures, les bases sobre les quals estructurarem la política familiar a Catalunya.

I, finalment, també, des d'aquest punt de vista i des que en fa referència el preàmbul d'aquesta Llei, política de natalitat, de foment de la natalitat. És clar, una política de foment de la natalitat adreçada estrictament a una part de la població, que són els funcionaris, no es pot considerar una política de foment de la natalitat. Aquest és un debat, també, que està pendent, entenem, i, en tot cas, el que és evident és que Catalunya és un país que cada vegada és més gran en edat, la piràmide s'està invertint, o ja fa temps que s'ha invertit, i, en tot cas, aquí queda molta feina per fer. Queda un debat clar per fer en aquest sentit, que és el que convé, i aquí s'hi barregen altres temes com la immigració, etcètera, etcètera. Per tant, no

hi entrarem, ara, però el que és evident és que si han fet aquest primer pas de fomentar la natalitat a partir d'una llei concreta del suport a les famílies en l'àmbit de la funció pública, doncs, immediatament també s'haurien de plantejar altres mesures, perquè si no, això descompensa absolutament la balança.

Per tant, des d'aquest punt de vista, entenem que, i com a resum, aquest és un primer pas, un primer pas interessant, un primer pas clarament insuficient, i amb el qual, com he dit abans, discrepem amb relació al fet de si és un gran pas o és un pas petit. Per nosaltres és un petit pas endavant que caldrà que es vegi, d'alguna manera, complementat amb altres mesures.

Ens ha semblat bé, i, en tot cas, el valorem positivament, l'acord aquest a què han arribat amb els sindicats pel que fa a referències laborals, hauria estat bé incorporar-lo a la Llei, però, en qualsevol cas, doncs, si s'ha fet a través del Conveni volem interpretar-ho com un gest de bona voluntat, però el que és evident és que hi ha molta feina a fer encara, i ens agradaria que, a part del debat de la Llei de suport de la família, que haurem de fer en el seu moment quan aquesta entri aquí al Parlament..., hi ha tot un seguit de mesures que s'han plantejat, que s'han insinuat, que s'han posat damunt de la taula, i que el Govern pensem que té el repte de donar-hi resposta en un termini no massa gran de temps, perquè no tindria sentit haver fet aquesta Llei i després no donar resposta a totes aquestes situacions que vivim en aquests moments en el nostre país i que també fan referència a la vida de les famílies.

Per tant, senyor president, nosaltres, com he dit abans, votarem a favor del Projecte de Llei, votarem també a favor de les esmenes dels altres grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular té la paraula la il·lustre diputada la senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el primer que voldria dir és que tots plegats, els ponents, hem caigut en un parany quan hem anat tractant aquesta Llei, perquè nosaltres mateixos anàvem dient que el que estàvem treballant era la Llei de conciliació, i no és així. No estem treballant una llei de conciliació, perquè, com s'ha dit anteriorment, el que estem treballant és una visió parcial, és un àmbit reduït, del que és la conciliació de la vida familiar i vida laboral, perquè es limita al personal que està al servei de les administracions públiques catalanes. La consellera ha fet una expressió, en la presentació del Projecte de Llei, ha dit, la consellera, diu: «S'ha fet un gran pas.» No, consellera, s'ha fet un pas important, però s'ha fet un pas, certament, petit.

És cert que el Projecte de Llei, de com va arribar en el Parlament per a la seva tramitació a com s'aprovarà, ha estat profundament modificat, ha estat profundament modificat en el sentit que hi ha hagut una ampliació del ventall del que és el mateix concepte de conciliació de

vida familiar i laboral, tot i que estigui limitat en aquest univers petit que abans li deia. En qualsevol cas, amb aquestes millores genèriques del Projecte que s'han produït, i sent un pas petit que es fa en favor de la conciliació, el Grup Popular votarà favorablement el Projecte. De fet, no tenim cap esmena reservada per defensar en el Ple, i sí he d'esmentar clarament que els plantejaments de fons, els plantejaments bàsics, que havia fet el Grup Popular, justament en aquest sentit d'estendre el concepte de conciliació, no només el que és tenir cura de les criatures, sinó també en aquells supòsits en què es produeixen situacions de tenir cura de persones que necessiten d'una especial atenció, doncs, perquè es troben en una situació de disminució física, psíquica, sensorial, s'han introduït en el Projecte de Llei.

Voldria fer especial menció a alguns aspectes que s'han introduït en el Projecte per part del Grup Popular, però abans d'entrar-hi, senyora consellera, no podria, no puc, deixar de fer esment d'un error que vostè ha esmentat en la presentació del Projecte: vostè ens ha dit que aquest és un projecte de llei pioner a l'Estat espanyol. En la intervenció de la senyora Comas d'Argemir ha quedat clar que el Govern del Partit Popular ja va aprovar l'any 99 la Llei de conciliació de la vida familiar i laboral com un instrument que s'ha demostrat indispensable, perquè la maternitat, no només la maternitat, sinó aquelles dones que han de donar resposta a atendre persones que tenen a càrrec, perquè estan en situació de dependències o perquè necessiten d'una especial atenció, requerien fer aquesta Llei de conciliació. La va fer el Govern del Partit Popular, concretament la Llei 39/1999, i ha complert l'objectiu d'anar caminant en allò que em sembla que és l'objectiu compartit per tothom, és a dir, que la paternitat i la maternitat no siguin mai un obstacle per accedir al món del treball i que no ho siguin especialment per a les dones, perquè quan un baixa dels magnífics butlletins oficials al que és la realitat quotidiana, qui segueix tenint cura de les persones amb disminucions, de les persones amb dependències, a criar els nens, segueixen sent les dones.

Per tant, senyora consellera, jo estic ben segura que no ha estat un error intencionat, però que ha estat un error dir que aquesta Llei és capdavantera, pionera, a l'Estat espanyol, perquè no és així. A més a més, recordar que la Llei de conciliació de la vida familiar i laboral, aprovada pel Congrés dels Diputats i impulsada pel Govern del Partit Popular, a més a més, fa una àmplia extensió a altres àmbits, com és la garantia al lloc de treball en situacions d'embaràs, etcètera, etcètera. No m'hi estendré, però sí que voldria corregir aquest error, que jo estic ben segura que no era intencionat.

Voldria fer esment a alguns temes concrets amb què, en opinió del Grup Popular, hem millorat, i hem millorat notablement, a través de les nostres esmenes, el Projecte de Llei presentat pel Govern.

Pel que fa a l'article 2, el Grup Popular l'ha modificat en el sentit que quan es parla d'aquell import del 80%, o bé del 60%, de retribucions en aquells casos en què es produeix una reducció de la jornada, bé sigui en un terç o en la meitat, com dèiem, per tenir cura d'una criatura de menys de sis anys o per atendre una persona disminuïda psíquica, física o sensorial, que el Projecte

referís el que són les retribucions íntegres. Això què vol dir? Doncs això vol dir que, necessàriament, aquestes retribucions hauran de contemplar tota la massa salarial a percebre per la persona que hagi demanat, justament, aquesta reducció de jornada. És a dir, s'ha d'aplicar sobre el salari base, s'ha d'aplicar sobre els triennis, però també s'ha d'aplicar sobre les retribucions complementàries. És a dir, tot el que és el complement de destí, sobre el complement específic, i sobre el complement de productivitat.

Quin era l'objectiu? L'objectiu era garantir la capacitat adquisitiva a la persona que ha de demanar el permís, perquè, en definitiva, si s'està donant un permís però no es garanteix que es tindrà la mateixa capacitat adquisitiva, difícilment la mesura podrà tenir una..., la utilitat que persegueix.

Per una altra banda, i també en l'article 2, per al Grup Popular era imprescindible que quan s'acollissin els funcionaris a la reducció de jornada d'un terç, amb el dret de rebre el cent per cent de les retribucions, quin era el termini comptador, no? Per al Grup Popular consideràvem que l'any sencer que es considerava en la Llei havia de tenir un termini comptador des del moment en què s'exhaureix el permís de maternitat. D'aquesta manera es garanteix que el funcionari o la funcionària que mantingui la reducció de jornada per atendre una criatura, un fill menor o una persona amb disminució, es preserven les retribucions per un any sencer, veritablement, no per vuit mesos, és a dir, no per a aquell termini, un cop s'han acabat els quatre mesos de permís de maternitat, ens quedaria d'un any només vuit mesos. Per tant, ens sembla una aportació important, també, la garantia de l'any sencer, un cop s'ha exhaurit el permís de maternitat, per gaudir d'aquesta situació.

Hem arribat també a una transacció important, que ens sembla..., que ens sembla important també esmentar en aquest Ple, que ha estat d'una negociació laboriosa, però que finalment ha estat incorporada a la Disposició Addicional Primera del Projecte de Llei, en el sentit que el Govern assumeix el compromís d'adoptar mesures normatives –les necessàries, les que calguin– per ampliar el temps durant el qual es pot gaudir de la reducció de jornada amb el dret a percebre el cent per cent de les retribucions, fins a un any sencer, a comptar des del moment en què s'exhaureixi el permís de maternitat.

Aquest compromís, aquesta modificació introduïda pel Grup Popular, suposa ampliar aquest espectre tan limitat que tenia inicialment la Llei, sens dubte, a un termini, però, ha vingut a solucionar una d'aquelles qüestions que s'han palesat per part de tots grups parlamentaris, que és la migradesa de l'univers a què s'atenia la Llei.

Hem introduït també en la Disposició Addicional Quarta un element de cautela, un element de cautela que ens sembla important per tal que el Departament competent –el Departament que hagi de donar aquests permisos, aquestes reduccions de jornada–, ho faci de forma taxada, eh? En definitiva, que el Departament responsable, que actualment és el Departament de Governació i de Relacions Institucionals, tingui l'obligació, per llei, de dictar una disposició normativa, de dictar una dispo-

sició a través de la qual es fixin els criteris, els requisits i els procediments a través dels quals es podran obtenir aquests permisos. Del que es tracta és d'introduir seguretat jurídica, i també que s'evitin possibles conductes arbitràries en el moment de donar aquests..., de concedir aquests permisos per part de l'Administració.

En la Disposició Addicional Cinquena, el Grup Popular va considerar absolutament imprescindible introduir el personal laboral. S'hi han referit altres grups parlamentaris, nosaltres consideràvem que era necessari que el personal laboral al servei de l'Administració de la Generalitat gaudís d'aquests permisos, i en aquest sentit es va modificar, a través d'una transacció amb el Grup Popular, el redactat originari de la Disposició Addicional Tercera, de tal manera que es deixa clar en el que serà la Llei de conciliació que les disposicions d'aquesta Llei s'estenen al personal laboral de les administracions catalanes, en virtut d'allò que es disposi en la negociació col·lectiva. Jo, realment, m'he sentit molt feliç quan ha arribat a les meves mans –dic per les dificultats que havia tingut a negociar aquesta esmena amb la Conselleria–, que el mateix dia... –res, fa dos dies–, el dia 9 d'abril s'ha arribat a un acord entre l'Administració i els sindicats que modifica l'article 44 del V Conveni col·lectiu únic del personal laboral, en el sentit d'incorporar, justament, aquella incorporació que feia el Grup Popular en aquesta Llei, en l'apartat tres: «Els treballadors tindran dret, amb les mateixes condicions, als permisos i peculiaritats de les reduccions de jornada que es regulin per al personal funcionari en la Llei de mesures relatives a la conciliació del treball amb la vida familiar del personal de les administracions públiques catalanes.» Per tant, esmena introduïda pel Grup Popular, que respecta, com dic, el dret a la negociació col·lectiva, recollint, ampliant, també, aquest espectre de persones que es poden acollir a la Llei.

Finalment, en la Disposició Addicional Sisena, el Grup Popular també havia defensat des del primer moment que aquestes mesures s'estenguessin al personal estatutari. En aquest sentit, s'ha introduït també que es garanteixi per part del Departament de Sanitat i de Seguretat Social –naturalment, amb un termini, fixant un termini de tres mesos–, que s'adoptin les mesures necessàries per adequar la prestació de serveis que preveu aquesta Llei al personal estatutari. I això té un objectiu, té un objectiu molt clar, la finalitat que perseguiu és la de reduir, controlar, evitar que es produeixin distorsions en l'aplicació d'aquestes mesures en tot l'àmbit de la sanitat.

Voldria, senyores i senyors diputats, fer esment ara, a les esmenes que han mantingut tant el Grup Socialista com el Grup d'Iniciativa per Catalunya –i em referiré a algun aspecte concret de les esmenes presentades–, perquè en qualsevol cas, en el criteri general d'algunes esmenes del Grup Socialista, el Grup Popular considera que han estat incorporades a través del plantejament que fèiem i, per tant, em limitaré a fer esment –perquè s'hi ha referit també el senyor Rañé– a l'ampliació d'aquestes..., de les mesures que proposa de conciliació al Projecte de llei que estem debatent, a aquell personal que depèn, doncs, de la Sindicatura de Comptes, de la Sindicatura de Greuges, o, fins i tot, d'aquell personal que depèn d'aquest Parlament.

El senyor Rañé sap perfectament que l'article 2, a l'apartat 3 del Decret legislatiu 97 –que és justament el que..., el Decret que fa la refosa legal de tots aquells textos que regulen la funció pública–, exclou, expressament, i exclou taxativament del seu àmbit d'aplicació, justament, el personal a què s'ha referit el senyor Rañé, que jo acabo d'esmentar, concretament. El que passa és que hi ha una qüestió, senyor Rañé, hi ha una cosa, i vostè ho sap perfectament, i en aquest sentit no votarem la seva esmena. Vostè sap perfectament i en qualsevol cas, que atès que el Decret legislatiu 1/97 és d'aplicació supletòria, al personal d'aquests organismes, justament, i institucions, no existeix cap problema. No existeix cap ni un problema, perquè el personal d'aquestes institucions, en les seves previsions, puguin acollir-se, també, a les disposicions d'aquesta Llei.

Pel que fa a les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, deia la senyora Comes d'Argemir que intervinrien en el Congrés dels Diputats. Jo voldria fer esment, especialment, perquè compartim, compartim el plantejament que es fa respecte del permís paternal, considerem que és molt important la introducció del permís paternal en la línia que han fet altres països, com per exemple s'ha fet a França, en el sentit que pot ajudar a trencar estereotips, eh?, pot ajudar, realment, a l'existència d'un permís paternal diferenciat, estrictament diferenciat del que és el permís maternal, a canviar models educatius, a canviar models culturals.

Vostè deu haver fet seguiment de la tramitació que s'ha fet al Congrés dels Diputats. El Grup Popular va votar en contra d'una presa en consideració en el Congrés dels Diputats, tot adquirint el compromís, també, en el Congrés de Diputats, d'estudiar la fórmula, que és una fórmula que s'ha d'estudiar amb major profunditat, però per tal d'introduir-la en la propera reforma laboral, perquè –ja li dic–, el mateix concepte d'introduir el permís paternal diferenciat ajudaria, perquè si agafem les dades, si mirem el nombre d'homes que s'acullen a compartir el permís de maternitat, veiem que en aquelles quatre setmanes finals, veiem que les dades són baixíssimes, i, per tant, veiem la utilitat de la proposta que es fa, però, com li dic, s'està treballant en el Congrés dels Diputats. (*Remor de veus.*)

Acabo ja, senyor president, senyores i senyors diputats. Ens deia la consellera que havia actuat en l'àmbit de les seves competències, i des del Grup Popular el que ens sembla és que des de l'àmbit de les seves competències s'ha actuat amb poca ambició política, s'ha actuat amb poca ambició, perquè, en qualsevol cas, el suport a les famílies, el suport a les famílies amb fills, a les famílies nombroses, a les famílies monoparentals, s'ha de fer a través d'aquesta Llei, però s'ha de fer, també, a través de quelcom que arriba al que és més important, que és la disponibilitat econòmica dels ciutadans, a través de mesures fiscals.

Continuïn –senyors del Govern– amb aquelles mesures d'ajut fiscal per la conciliació que ha impulsat el Partit Popular des d'aquesta cambra, i utilitzin, per exemple, una cosa tan senzilla de fer com és la part de l'IRPF que correspon a Catalunya, utilitzin aquesta capacitat normativa, justament, perquè aquest impost ajudi les famílies, i que ajudi a aquesta veritable conciliació en-

tre vida familiar i vida laboral, de tal manera que la maternitat, la paternitat, no siguin incompatibles amb l'accés al món laboral; però, a més a més, ens hi obliga a una altra cosa, ens hi obliga, senyora consellera, la realitat demogràfica del nostre país...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...que fa imprescindible prendre mesures.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Conxita Tarruella.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del nostre Grup Parlamentari, surto a posicionar-me sobre el Projecte de Llei de mesures de conciliació de la vida familiar i laboral per al personal de les administracions públiques.

Vull fer esment aquí, perquè aquest Projecte de Llei va ser aprovat per la Comissió de Govern Local de Catalunya, on estan representades totes les administracions locals, abans d'estar presentat aquí, en aquest Parlament, i és un projecte de llei –com ha explicat l'honorable consellera en la seva presentació– que estableix unes mesures de conciliació de la vida familiar i laboral, en primer terme, i de responsabilització del pare i de la mare en les obligacions familiars, i, també, en segon terme, però també –i per a nosaltres també és molt important–, dins de les polítiques de família el que es pretén és potenciar la natalitat.

Aquest personal..., el personal laboral estarà afectat amb les mesures que els afecti aquesta Llei, en els principis d'acords a través de les negociacions col·lectives que es duguin a terme. Per a nosaltres ens sembla que l'àmbit de negociació –i per tradició sempre a Catalunya–, l'àmbit de negociació amb el personal laboral s'ha fet sempre amb els convenis col·lectius, i creiem que és important continuar-ho mantenint i que es mantinguin així aquests acords.

Aquesta és una llei que afecta, doncs, el personal de la Generalitat, que és on disposa..., on la Generalitat disposa de competències directes, i que servirà d'incentiu i de sensibilització per al sector privat. És un projecte de llei que, com ha dit la consellera, en l'àmbit de la funció pública –vull tornar a repetir– és pioner en l'Estat espanyol i en les comunitats autònomes.

La il·lustre diputada, senyora Nadal, té raó quan ella ha dit que la Llei de conciliació familiar i laboral –estatal– ha sigut la primera Llei que va establir unes mesures importants en l'àmbit de la família –hi estem completament d'acord i ens en felicitem–, tant de bo anys abans s'haguessin començat a fer mesures de nivell estatal de conciliació de la vida familiar i laboral, i tant

de bo abans s'haguessin pres mesures, també, en l'àmbit de la funció pública, per incentivar els seus funcionaris, i la gent que treballa a nivell de les administracions, perquè ara, potser, estariem molt més avançats. Però –ho torno a repetir–, en l'àmbit de la funció pública, per tant, complementa aquesta Llei estatal que va fer el Govern Popular. En l'àmbit de la funció pública és la primera comunitat autònoma que pren aquestes mesures, i per a nosaltres és molt important perquè serveixi d'exemple perquè quan es negociï amb el sector privat, quan negocien sindicats i empresaris, o quan vulguem dir a tot el sector laboral que prenguin mesures en aquest sentit, nosaltres puguem dir que des de l'Administració de la Generalitat –una administració en què, val a recordar, intervenen, aquesta mesura afectarà, més de 200.000 persones– ja l'han fet, serveix d'exemple i serveix per a un primer pas. Estem d'acord que s'ha d'anar més enllà, i la voluntat política del Govern és anar-hi, és arribar-hi quan sigui possible, però ens sembla que aquest primer pas és un pas, també, ja important.

Quant a les esmenes, aquí posicionaré les esmenes que s'han reservat aquí al Ple que queden vives, i que són principalment, bé, principalment no, són del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i d'Iniciativa per Catalunya..., però jo vull recordar que, bé, una mica m'ha sorprès alguna intervenció d'algun diputat de l'oposició, no?, perquè quan es va presentar aquest Projecte de Llei al Parlament, es van presentar, en aquesta Llei tan curta i en aquest articulat, a part dels motius per què han expressat les seves esmenes a la totalitat, es van presentar cinquanta esmenes, i en aquests moments, o sigui, s'han transaccionat i se n'han acceptat moltes, d'aquestes esmenes, de tots els grups parlamentaris, i creiem, sincerament, doncs, que han ajudat a millorar aquest Projecte de Llei, i solament ens queden vives en aquest Ple tres esmenes en contingut –les altres són les corresponents a aquestes tres esmenes de l'exposició de motius d'aquests grups parlamentaris–, i que, bàsicament, al que fan relació és a l'aplicació d'aquesta Llei en l'àmbit laboral. Nosaltres ja hem comentat que ens sembla que és en el marc del Conveni col·lectiu on s'han d'establir aquests acords, la disposició addicional d'aquesta Llei així ho diu, és una esmena que es va acceptar del Partit Popular, i que, en aquest sentit, ja s'ha comentat aquí per part dels altres grups que aquest acord, també, la setmana passada, amb les negociacions d'aquest Conveni, ja va incloure que tot el que afecti aquesta Llei, a tot el personal funcionari, i també vull afegir aquí que també afecta personal estatutari i docent, es tindrà en compte, o sigui, afectarà també, es farà igual extensiu, a tot el personal laboral de les administracions públiques. Per tant, per nosaltres, jo m'hagués agradat que aquestes esmenes, doncs, no fossin sotmeses a votació degut a aquest acord, però si és que es mantenen, lògicament, nosaltres hi votarem en contra en aquest sentit.

Quant a les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, que fan referència al permís parental, bàsicament, les més importants, nosaltres també creiem que aquest és en l'àmbit estatal on s'ha de negociar. Entenem que aquí, amb aquesta Llei i amb aquest primer pas que hem donat, que és un pas ja important, és necessari, potser, fer re-

flexionar sobre tot el que té a veure amb els permisos de maternitat i paternitat, però que donat que hi ha aquest compromís i que a nivell estatal i a nivell de Madrid això es regularà, nosaltres aquí no hem acceptat aquestes esmenes.

Hi ha una esmena, la primera del Grup del partit dels Socialistes, que els queda viva, que és la que ha defensat aquí el senyor Rañé, que defensava que si la reducció de jornada d'un terç per tot el personal de les administracions públiques comportarà el cent per cent de les seves retribucions, que si amb la meitat de la seva jornada cobrant el 80% pogués ser possible. Nosaltres creiem que aquesta mesura que s'ha pres ara suposa un cost important, és una mesura, també, ja important, i que és una mesura potser a tenir en compte per a un futur i sense descartar-la del tot, però que en aquests moments ens semblava començar per aquesta reducció d'un terç –una reducció d'un terç que vull recordar que serà durant un any, durant immediatament fins que la criatura tingui un any des del moment del seu naixement o en cas d'adopció– i que durant els propers quatre anys el Govern regularà de fer aquesta mesura extensible fins a un any després d'haver acabat el permís de maternitat. Per tant, quatre mesos més. Arribarà a fer quatre anys...

El president

Senyora diputada, esperi's un segon si us plau. Prego als senyors i a les senyores diputats i diputades que si estan atents al que dic, s'adonaran que han de baixar el to de la seva conversa. Perdó, hi ha encara algun diputat que no s'ha adonat que estic cridant l'atenció. Espereu, esperi's. Prego silenci, gràcies. Pot continuar.

La Sra. Tarruella i Tomàs

Deia, doncs, que aquesta mesura es farà extensiva quatre anys..., el Govern de la Generalitat per regular-ho..., fins que la criatura tingui setze mesos, o sigui, durant setze mesos es podrà reduir un terç de reducció de la seva jornada laboral cobrant el 100% de les seves retribucions íntegres.

Jo aquí volia fer esment, també, que m'ha sorprès una mica la intervenció del company d'Esquerra Republicana, donat que ells havien presentat en aquest Projecte de Llei set esmenes, de les quals sis han estat transaccionades i la última que quedava, doncs, com molt bé ha explicat a través..., perquè ja s'havia arribat a acords en les negociacions amb els sindicats en els convenis col·lectius, va estar retirada en la Comissió.

Per tant, hi ha hagut, també, una transacció important, i hem arribat a acords importants tots plegats, i l'únic, doncs, que queda aquí amb discrepància respecte d'aquesta Llei, i que es sotmetrà a votació, són aquests dos aspectes: el permís parental, per part d'Iniciativa, i el tema que es fes extensiu a tot el personal laboral, per part dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Jo pregaria que si fos possible, tornessin a repensar la seva retirada, i si no, lògicament, nosaltres hi haurem de votar en contra.

Vull acabar la meua intervenció agraint la feina, la gran tasca, que ha fet durant el tràmit d'aquest Projecte de

lleí aquí en aquest Parlament el lletrat senyor Pitarch, que ens ha fet una refosa de totes les millores que ja havíem introduït aquests últims anys en altres lleis de la Generalitat d'aquí, com és la Llei d'acompanyament de pressupostos, i que faciliten i afavoreixen molt a l'hora de veure quines són les mesures a què es pot acollir tot el personal de les administracions públiques, i que crec que han millorat molt el text final d'aquest Projecte de Llei. Agrair també a la resta de ponents, sobretot a la diputada del Grup Popular, les seves aportacions i les seves esmenes en aquesta Llei, així com a la resta dels altres grups parlamentaris pels acords que han fet possible tirar endavant aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Voldria advertir a la cambra que aquest Projecte de Llei es tracta d'una iniciativa legislativa de desenvolupament bàsic de l'Estatut, en l'article 111, i que, per tant, es requereixen per a la seva aprovació, 68 vots o més en una votació conjunta del text.

En primer lloc, passarem a votar les esmenes socialistes, que són totes excepte la número 1. És així, senyor Rañé? Molt bé. Doncs comencem la votació amb aquestes esmenes del Grup Socialistes, totes conjuntament.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds de les esmenes que quedaven vives han sigut retirades la seva número 1, la número 29 i la número 41. És així, senyora Dolors Comas d'Argemir?

Molt bé, doncs, sotmetem a votació les esmenes que queden vives del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, farem la votació del conjunt del text a què he fet referència abans, amb el requeriment de majoria absoluta en cas d'aprovar-se.

Comença la votació.

Ha sigut aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya (tram. 202-00137/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

La Comissió de la Sindicatura de Comptes ha emès el seu Dictamen, i, atès que no hi ha esmenes reservades i

d'acord amb els antecedents dels grups parlamentaris, ara poden fixar el posicionament abans de la votació. Té, en primer lloc, la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. López Bulla

Gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, és un fet que, finalment, tots els grups parlamentaris de la cambra portem aquí la tan esperada modificació de la Llei de la Sindicatura de Comptes. És una modificació que provisionalment resoldrà la crisi que ha patit la institució i que, en certa mesura, ha patit també el Parlament.

Ha estat una crisi que visiblement comença amb la dimissió del senyor Termes a finals de 2000, i en funció d'això el meu Grup no va voler instal·lar-se en aquesta situació, i fa un any, concretament la primavera del 2001, va portar aquí a la cambra un projecte de Llei per resoldre la situació, que vam retirar quan el portaveu de Convergència i Unió, el senyor Jaume Camps, va donar la seva paraula que tindriem lectura única. S'ha retardat això, és veritat, però ja tenim aquí el document. Mentrestant, la Sindicatura continuava la seva particular singladura, que hem de convenir que era escassament simpàtica. En definitiva, una bona part d'aquesta Llei s'explica, pensem nosaltres, des del Projecte de Llei que va presentar el nostre Grup. En qualsevol cas, estem aquí ja en clau de consens, amb l'aportació de totes les forces polítiques parlamentàries aquí representades. Un projecte que té una interpretació pacífica, sense cap equívoc en la seva literatura. En qualsevol cas, nosaltres aprovarem, és obvi, aquest document amb una certa resignació, perquè és obvi que el document s'allunya del Projecte que nosaltres havíem elaborat.

Tenim el text, diem, i el que nosaltres, el meu Grup, desitgem és que si és possible, la Sindicatura a l'hora d'elegir el síndic major, home o dona, ho faci d'una bona vegada en funció de la seva capacitat pròpia i autònoma, vull dir, amb les regles, diguem-ne, de sempre, és a dir, que sigui capaç de no externalitzar la seva responsabilitat al Parlament, donant una prova que ha entrat en una situació ja normalitzada. En cas contrari, es podria pensar que continua el període excepcional en què ha viscut durant cert temps. En definitiva, el que volem és que sigui la Sindicatura qui designi el seu síndic per ella mateixa fent ús de la seva capacitat autònoma.

Dit això, senyories, em sembla pertinent aprofitar el temps de què dispenso, i ho faré d'una manera breu, amb una sèrie de reflexions sobre la recent història de la Sindicatura, perquè no ha estat irrellevant el que ha succeït. El nostre punt de vista és que s'ha tractat d'una crisi que és l'expressió de la crisi dels instruments de control democràtic de les societats contemporànies, és a dir, crisi del caràcter d'aquests instituts, crisi de les seves funcions, crisi de com són designats, i crisi dels recursos de què disposa. És, certament, un epifenomen que no està situat a Catalunya però en aquesta situació és el que ens afecta, a nosaltres, i és el que estem més interessats de resoldre.

En qualsevol cas, senyories, vull aclarir el concepte de crisi. No l'estic connotant, de moment, amb una consi-

deració negativa. Entenc per crisi, entenem per crisi, el meu Grup, el desfasament entre els canvis de civilització que s'estan donant i l'estàtica situació del món de les institucions amb els seus corresponents òrgans de gestió i control; és l'asimetria que al nostre parer ha provocat la situació crítica de la Sindicatura de Comptes. No quadra, senyories, un món en permanent ebullició, flexible, amb l'estàtua fixa de la política instal·lada. El resultat d'aquesta afàsia, d'aquesta manca de fase, és el que hem viscut durant més d'un any i mig a la Sindicatura i a altres organismes, que ara no dic per no dispersar la meua intervenció.

Podem resoldre momentàniament la situació de la Sindicatura, i ens en felicitem, millor dit, espero, reincidint en el que deia abans, que la mateixa Sindicatura ho resolgui, ella mateixa, amb una prova de maduresa i de forta autonomia institucional, la seva. Però les raons profundes del perquè al seu dia es va arribar a aquella situació al nostre entendre romanen incòlumes, perquè va més enllà de les característiques personals dels membres de la Sindicatura. I aquesta és una reflexió, senyories, que algun dia hem de fer amb una gran passió i amb un gran rigor per trobar la millor representativitat, la millor eficàcia dels organismes de control, perquè siguin veritablement apartidaris des de la no-indiferència. Ara per ara el que sí podem fer és l'autoconstatació que la ponència ha fet un treball sobri, auster, que s'ha degut, també, a l'aportació, com sempre, del lletrat senyor Pere Sol, com és obvi en ell.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres pugem a la tribuna per parlar de la nostra posició envers aquesta Proposició de llei que modifica la Llei de la Sindicatura, que és molt vella, que és de l'any 1984, però que l'any 1991 es va modificar. Tanmateix, aquesta Proposició és molt immediata perquè intenta treure de l'atzucac l'actual situació de la Sindicatura de Comptes.

La Sindicatura es troba en una situació incòmoda perquè no té síndic major i la mateixa dinàmica de la Sindicatura no ho resol. Per tant, jo diria que d'aquesta Proposició de llei, que és fruit del Parlament –no del Consell Executiu–, només cal mirar la transitòria que és la que resol la qüestió. Tanmateix, jo diria, reflexionant sobre la qüestió de la Sindicatura de Comptes, tal com ha fet el senyor López Bulla anteriorment, que parlava que hi havia hagut una crisi i que ho intentava generalitzar en una crisi més àmplia, que, efectivament, jo crec que hi ha hagut crisi de moltes menes, no solament en la Sindicatura, sinó sobretot en aquest Parlament. L'origen de la dimissió del síndic major recordaran que és per causa que ell va posar en una memòria que hi havien dos síndics que no treballaven prou, la qual cosa el Parlament no va sentir, res, ni se'n va assabentar.

Precisament nosaltres creiem, i el nostre Grup va tenir l'interès des de bon començament, de dir que el Parlament si tenia la competència de nomenar els síndics també hauria de tenir la competència de revocar el nomenament dels síndics, cosa que no es va fer. Però, nosaltres entenem que a Catalunya, pel fet que la Sindicatura de Comptes és un element importantíssim dins del sistema democràtic, no hi hem sabut donar la importància que té i que en la nostra història ha tingut.

Encara aquest matí jo llegia a les ordenances palatines de l'any 1344, en les quals es fa el mestre racional, que era un home que no solament vigilava la recaptació, la gestió i l'administració dels béns de la monarquia catalana, sinó que, a més a més, als que feien frau els podia posar una sanció que se'n deia d'onze doblàries, que era una sanció en què havia de tornar la quantitat defraudada, més deu vegades allò defraudat. Això, si ja ho feien a l'edat mitjana, jo diria que avui el que tenim no és res, comparat, perquè no hem progressat, perquè no hem aprofundit en la democràcia.

Perdonin, senyors diputats i senyores diputades, jo crec que la Sindicatura de Comptes no hauria d'estar presidida pels membres o persones que han estat nomenades pels partits que donen suport al Govern, jo crec que la Sindicatura de Comptes, atès que és un control i una fiscalització, hauria d'estar presidida i governada per partits o per síndics que fossin nomenats per l'oposició. Com es vol controlar els comptes, que són públics, pels mateixos que ho han administrat? Com pot ser que un sigui fiscal d'un mateix? Això és ser jutge i part. Però, en fi, no ho assolirem.

I, per altra banda, jo diria que així com el Parlament es va fer el sord en les irregularitats que va denunciar el síndic major abans de dimitir, també s'ha fet el sord a un manament que es va fer l'any 1991, la disposició transitòria segona, en la qual mana al Consell Executiu, és a dir, al Govern, que en el termini de sis mesos es presenti un projecte de llei de funcionament de la Sindicatura de Comptes. Per tant, aquests sis mesos serien ara el gener del 1992. Han passat més de deu anys i el Consell Executiu no ha presentat la llei de funcionament de la Sindicatura de Comptes.

Senyor president, el Consell Executiu no compleix allò que li mana aquest Parlament, i tot l'embolic que s'ha creat amb la Sindicatura de Comptes en bona part és perquè no funciona o no tenim aquesta llei de funcionament. Nosaltres requeriríem que efectivament aquesta llei de funcionament es presentés en aquesta cambra com més aviat millor, perquè d'aquesta forma hi hauria més disciplina, hi hauria més ordre intern i possiblement tot això que ha passat ara no passaria.

L'aprofundiment de la democràcia, considerem, senyor president, cada vegada que veiem que la policia agafa aquests nois joves, que en diuen antisistema, cada vegada que veig en el diari que han detingut a un antisistema, jo, com a diputat, senyor president, me'n sento coresponsable, perquè el sistema no podem dir que vagi massa fi i moltes vegades en tenim la culpa nosaltres, i possiblement hi ha gent que és antisistema perquè hi ha un divorci entre la política i la realitat del carrer.

I la Sindicatura de Comptes en aquest sistema és una peça molt important, perquè és la que controla, la que

fiscalitza tota la despesa pública, com s'administren els cabals públics, en definitiva, que és la cosa més seriosa que hi ha en la vida pública.

Jo, per tant, senyor president, demanaria al Govern, al Consell Executiu, que faci aquesta llei de funcionament de la Sindicatura de Comptes, que la presenti i que la Sindicatura treballi, que treballi amb neutralitat, amb absolut sentit fiscal de la cosa pública, per bé no solament de la nostra Administració, sinó per bé de tota la societat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el text que sotmetrem avui a votació per a modificar la Llei de la Sindicatura de Comptes és un text consensuat entre tots els grups parlamentaris, un text que, a més a més, s'ha tramitat per lectura única i un text que, a més a més dels tràmits de ponència que hem tingut, és un text que s'ha anat elaborant a partir de debats que s'han produït en aquest Parlament, concretament el debat que vàrem tenir el 17 d'abril de l'any 2001 i el debat que vam tenir en aquesta mateixa cambra el 13 de febrer de l'any 2002.

A mi, em sembla que, donat l'acord que hi ha hagut entre tots els grups parlamentaris d'agilitzar, de portar amb rapidesa en el Ple del Parlament un text que ens sembla satisfactori, a tots, per resoldre la situació d'atzucac en què segueix estant la Sindicatura, ens estalvia de tornar a fer un posicionament respecte a quina és la situació que ha portat aquest reguitzell de votacions i de col·lapse respecte a l'elecció de síndic major.

Però, en qualsevol cas, jo no puc deixar de dir quelcom que em sembla recordar, ja ho vaig esmentar en alguna de les intervencions anteriors, que el que no es pot fer és dir que la Sindicatura està en una situació de col·lapse, perquè no és cert. La Sindicatura es troba en una situació en la qual no té escollit síndic major, i és una situació institucionalment molt preocupant, és una situació en la qual el Parlament de Catalunya havia de reaccionar i ha reaccionat, però s'ha de reconèixer, cal reconèixer, perquè aquesta és la realitat, que la Sindicatura de Comptes segueix realitzant la seva funció, segueix realitzant la funció que li atorga l'Estatut, que, a més a més, dona resposta a una exigència d'una democràcia madura com és la nostra, que és la transparència i el control dels cabals públics. I, per tant, el que no es pot és estendre aquesta visió que hi ha un col·lapse a la Sindicatura, que la Sindicatura no realitza les seves funcions, perquè això no es correspon amb la realitat.

Respecte al text del projecte, a mi, em sembla que és balder que ens hi tornem a referir, perquè ho hem fet moltes vegades, però si hi ha una qüestió que al Grup Popular li sembla important és la preservació de la independència de la institució. I m'explicaré, és a dir, el mecanisme de desempat que s'incorpora en la modifi-

cació del projecte de llei el que preveu és que es produeixin en el si de la Sindicatura de Comptes dues votacions, a partir de les quals, si no resulta escollit cap membre de la Sindicatura, actuï un mecanisme, que és el que actua en els organismes equiparables en el nostre entorn, és a dir, que actuï un mecanisme d'antiguitat o major edat, perquè hi hagi un nomenament automàtic per evitar que es produeixin votacions i votacions consecutives amb el corresponent deteriorament de la imatge de la institució.

Per tant, el mecanisme ordinari que preveu el projecte de llei és un mecanisme absolutament respectuós amb la independència de la institució, i el Grup Popular el considera com el mecanisme més adequat. Però és que ens trobem amb una altra realitat, ens trobem amb la realitat que, si bé el Parlament, tot i que és una institució que neix del Parlament de Catalunya, ha de mantenir la seva independència. Jo vull tornar a repetir que independència de la institució no vol dir indiferència del Parlament per no resoldre aquesta situació.

Per tant, de manera pura i estrictament transitòria, s'articula un mecanisme per tal que sigui aquella Comissió, que també legalment té aquesta potestat, que és la Comissió de la Sindicatura de Comptes, per tal que faci de desllorigador en la situació actual, que és una situació greu, que és una situació de la qual es pot dir que totes, totes i cadascuna de les forces polítiques representades en aquest Parlament hi tenim alguna responsabilitat; però, sens dubte, senyor president, senyors diputats, hi ha forces polítiques que tenen més responsabilitats que altres.

Per tant, el nostre Grup votarà allò que hem debatut tantes vegades, que hem plantejat tantes vegades i que hem tramitat per un tràmit de lectura única, esperant que es pugui procedir amb la major rapidesa a la votació que faci que la Sindicatura, institució de desenvolupament estatutari, compti amb un síndic major.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. L'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. El coneixement que totes les senyores i els senyors diputats tenen dels antecedents de la crisi, dels problemes de la Sindicatura de Comptes per escollir el seu síndic major, m'estalvia, diguem-ne, tenir un pronunciament sobre aquest tema, perquè, a més a més, com recordava bé la senyora Nadal, l'hem fet, a bastament, en aquesta tribuna durant el darrer any.

Per tant, jo voldria fer, el nostre Grup voldria fer dues reflexions: una, sobre el text que aprovarem per unanimitat en aquesta cambra. És un text que nosaltres hem acceptat i que votarem, que formarem part d'aquesta unanimitat, però amb dues sensacions diferents –que això els ponents ho coneixen i que jo no em vull estar de dir en aquest moment–: una, diguem-ne, de satisfac-

ció en el sentit que ens sembla que, com ho deia, com ho recordava també, fins ara la senyora Nadal, hem trobat una solució definitiva perquè no es torni a repetir un procés d'aquest tipus en qualsevol elecció del síndic major. Hi ha uns mecanismes, diguem-ne, de desempat que obligaran o que permetran que l'elecció conclougui amb la designació d'alguna persona, algun dels síndics, com a síndic major. Per tant, en aquesta primera part de la Llei, en la part que s'incorpora com a text definitiu, nosaltres hem de demostrar la nostra satisfacció.

En canvi, hem estat i hem manifestat els nostres dubtes amb relació a la transitòria, a la transitòria que preveu que, per una vegada, el Parlament intervingui en la designació del síndic major. L'hem acceptada perquè forma part, segurament, de la necessitat del consens i dels mecanismes de consens, però no ens podem estar de manifestar els nostres dubtes per dues raons essencials: una, en contra del que deia la senyora Nadal, perquè crec que és una ingerència del Parlament en la independència de la institució, i no ens sembla que aquest sigui un bon mecanisme. En tot cas –ho repeteixo–, és un mal menor, probablement, una vegada i prou.

Bé. Però, a més a més, per una raó segurament més de fons tenim dubtes amb relació a aquest mecanisme: la Sindicatura ha funcionat correctament, i continua treballant –estic d'acord amb la senyora Nadal– perquè..., però ha funcionat correctament, i sobretot en la designació del que ha estat el síndic major perquè durant molts anys el consens ha estat l'eina essencial, l'eina important dintre..., que conformava, que formava part del funcionament de la Sindicatura, entenent, doncs, aquest paper de control econòmic de tot el relacionat amb el Govern de la Generalitat, i, com a eina, també, evidentment, d'aquest Parlament, per al control més ampli, per al control polític, que és el que li correspon a aquesta cambra.

Aquest consens ha estat l'eina que ha permès avançar i l'eina que ha prestigiat la tasca de la Sindicatura i que ha permès, doncs, que hi hagi hagut informes que hagin adoptat posicions, diguem-ne, més properes a l'actuació del Govern i d'altres més contràries.

Ens preocupa que aquest mecanisme de designació, o tenim dubtes, si vostès volen, que aquest mecanisme de designació serveixi per restituir aquest consens. La designació pel Parlament d'un síndic major no dóna garanties que el consens es reproduïxi, no dóna garanties que la situació, diguem-ne, anterior de governabilitat de la Sindicatura es restableixi.

Esperem de la responsabilitat de tots plegats, esperem de la responsabilitat, sobretot, del conjunt de la Sindicatura, que així sigui, i ho desitgem. No perquè tinguem dubtes volem deixar de desitjar que aquest consens es restitueixi, i que, per tant, torni la Sindicatura a funcionar amb la normalitat que li correspon fins a la propera designació de síndics, on, en aquell moment, probablement, caldrà fer una reflexió més general: el nomenament de síndics que, com vostès saben, s'ha de produir d'aquí a poc més d'un any. Per tant, en aquell moment... –tenim aquest any per veure com aquest procés va evolucionant i introduir-hi la reflexió necessària–, a partir d'aquell moment en què –deixi'm-ho dir,

senyor president, de pas– seria interessant que el Govern també complís, com recordava el senyor Ferrer Gironès, amb les prescripcions de la Llei, entrant un projecte de llei sobre el funcionament de la Sindicatura, que, per tant, recollís aquests aclariments que serien necessaris per al funcionament de l'entitat.

És a dir, aquesta, doncs, és una primera reflexió amb relació a la solució, al que comporta el text que votarem, que –ho repeteixo– la solució definitiva entenem que és una bona solució, la transitòria ens provoca alguns dubtes, però, evidentment, amb relació al consens, nosaltres també la votarem.

I la segona reflexió, que no se'ls escapa, és la demora amb què estem aprovant aquesta modificació de llei. La nostra sensació és que hi havia propostes –s'ha parlat d'una proposta d'Iniciativa per Catalunya–, hi ha hagut les propostes que han estat la base per al text que estem presentant avui, són propostes que tenen data del mes de juny, però que, en qualsevol cas, són posteriors a altres documents que, de forma informal, van estar circulant entre els grups parlamentaris per trobar una solució. És a dir que fa quasi un any que podríem, probablement, haver adoptat aquesta resolució. Com a mínim, deixi'm que ho aclareixi, senyor president, el nostre Grup estava en condicions, fa un any, d'aprovar el que avui aprovarem. I altres grups de la cambra coneixen aquests disponibilitat del nostre Grup a donar una sortida institucional i de consens a la Sindicatura de Comptes.

Aquest retard entenem que també ha perjudicat la Sindicatura i seria bo que entenguéssim que aquestes situacions no s'han de reproduir i que aquestes situacions les hem de resoldre amb més rapidesa, adoptant les mesures que considerem adients, perquè aquest mateix retard també ha contribuït que aquell consens que feia funcionar la Sindicatura i que la prestigiava davant del conjunt de les entitats i davant del conjunt de la societat de Catalunya, hagi, també, omplert excessives pàgines de diari. Segurament ha emplenat més pàgines de diari i més minuts de mitjans de comunicació la Sindicatura en aquest any que en tota la seva història amb relació als seus informes. I és lamentable que així hagi estat.

Per tant, aquesta és la preocupació o, diríem, segurament, l'ensenyança que en podríem treure del que ha passat, encara que sols sigui per intentar, senyor president, que no es torni a reproduir.

Per tant, senyor president, en aquest sentit, doncs, nosaltres donem suport a la Proposició de modificació de llei que votarem tot seguit.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Perquè és amb un cert cansament que intervenc en aquesta cambra per aquest tema. És a dir, tots els ponents ens ho hem dit tot, del dret i del revés, sobre aquesta temàtica i reproduir els

discursos que fa dos anys que anem dient em sembla tasca estèril i podríem reproduir, doncs, el *Diari de Sessions* que procedís.

Certament, hi ha un doble vessant: per una banda, la cambra ha estat totalment respectuosa. Dic la cambra perquè no vull dir ningú..., aquí no es tracta, en aquest trist afer, no es tracta que ningú es posi cap medalla, perquè tots plegats –tots plegats– hem de fer una serena reflexió sobre la crisi de la Sindicatura de Comptes. I cadascú en la seva intimitat, i després de dos anys d'aquest petit espectacle, ha d'entonar el seu *mea culpa*; cadascú, en la seva real i justa proporció.

Per tant, davant el doble vessant de salvar la independència de la institució que s'ha aconseguit, excepte amb aquest mètode excepcional, que, per primer cop, i després d'un temps de veure que estàvem en un atzucac, hem trobat la solució de trobar un mecanisme d'elecció de síndic major d'una forma ordinària, a través d'un sorteig que evita qualsevol conflicte i una mesura excepcional que tots plegats, consensuadament, hem acceptat. Per tant, no hi donem més voltes, senyores i senyors diputats, i *tout est bien qui finit bien*.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*Remor de veus.*) Pre-go als senyors diputats que es posin en disposició de votar.

Sotmetem a votació la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei de modificació dels apartats 1 i 2 de l'article 4 de la Llei 15/1984, del 20 de març, del joc (tram. 202-00006/06) (presa en consideració)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació dels apartats 1 i 2 de l'article 4 de la Llei 15/1984, de 20 de març, del joc. Per presentar-la, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

(*Remor de veus.*)

Permetin-me, simplement a efectes d'acta, dir que la votació de la Llei de la Sindicatura de Comptes ha estat aprovada per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. Perquè també és una llei que està relacionada amb el desplegament de l'Estatut.

Té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyores diputades, senyors diputats, la Proposició de llei que posem en consideració és molt senzilla, afecta tres qüestions a l'entorn del joc a Catalunya i deriva de

les llacunes normatives que hi han a partir del necessari desplegament de la Llei del 84.

En primer lloc, sobre la planificació del territori i de la població allà on es puguin ubicar centres de joc. Aquest tema va estar en els mitjans de comunicació i a nivell de relatiu interès social quan es va decidir traslladar el Casino de Sant Pere de Ribes a la ciutat de Barcelona. Tot el que valia aleshores en aquella discussió creiem que valdria la pena reconsiderar-ho per al futur de la nostra societat respecte al joc. Ja els avanço que, com que això és una presa en consideració, és evident que criteris puntuals com el de fixar un nombre d'habitants per població –en aquest cas, vint-i-cinc mil– són perfectament esmenables en el decurs de les ponències que s'habiliten una vegada es prenen en consideració les proposicions de llei.

Per tant, sabedor que és ben argumentable una xifra diferent de la que es dona a la nostra Proposició, de bell antuvi voldria posar-la al primer rengle de les possibles esmenes. Però el que això no pot amagar és que no tenim planificació per part del nostre Govern, tal com es preveu a la normativa, sobre quins són els criteris on s'haurien d'ubicar els centres de joc.

I això fa que es produeixi una situació prou indiscriminada que afecta, directament, la població i que agreuja la segona dimensió que nosaltres voldríem regular amb aquesta Proposició de llei, que és la incidència del joc, directament i de forma clara, en el món, en la societat i la seva afectació a la salut pública, el que se'n diu vulgarment la ludopatia, els problemes personals que genera i els problemes socials i econòmics –no pas petits.

No voldríem caure en cap discurs de moralina sobre el tema, ja hi va haver alguna diputada o diputat que en aquesta cambra va arribar a dir que millor que es jugui amb joc català que no pas amb joc de fora de Catalunya. Això és l'aberració argumental a què podíem arribar. Es juga, és evident que es juga, és un fet, però sí que li toca al governant auspicar programes i mesures per reduir aquest fenomen, per més que pugi ser atractiu l'ingrés a les arques públiques del que es derivi.

Deixi'm dir de passada, encara que no està en la Proposició de llei, que l'ingrés a les arques públiques no és que sigui tan, tan, tan important. Hi ha hagut anys que, fins i tot, ha estat negatiu, i això em porta al tercer motiu: cal combatre el monopoli.

El monopoli és un fet, i el monopoli és un fet en algun dels sectors importants del joc i, amb boca petita, però amb contundència, recordaré que afecta, fins i tot, el finançament d'un partit polític: Convergència Democràtica. No és cap casualitat el que va succeir amb Casinos i el que va succeir..., que als tres mesos d'haver-se d'arxivar una causa per manca de proves –de proves de relació del que era il·legal amb el que podia haver estat delictiu–, als tres mesos, el que va passar és que es va obtenir de nou la concessió monopolista d'aquesta dimensió del joc. I això vostès podran cantar missa i dir el que vulguin des d'aquesta tribuna, però és tan clar com que ara és de dia.

I el que volem amb aquest text és que –amb aquest o amb el que surti del treball de ponència– també hi afe-

gim allò que eviti el frau de llei. Algú podrà argumentar: «Oh, és que tal com està redactada la Llei, i tal com van arribar les concessions, i tal com han muntat les societats es pot fugir del concepte monopoli». És cert, però ja que som el poder legislatiu, prenguem l'ocasió per retocar les lleis com calgui, perquè avui no es doni, com s'està donant, un monopoli del joc en un sector a Catalunya, en profit d'una societat i amb un conjunt de factors d'opacitat, de manca de transparència i control, que escapa a qualsevol consideració democràtica.

(El president s'absenta del Saló de sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És en aquest sentit que nosaltres plantegem la Proposició de llei, i és en aquest sentit que jo demanaria el seu vot favorable, perquè, després, amb tota la serenor que pot donar una ponència parlamentària, veiéssim en què la podem millorar.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. Per fixar la seva posició tenen la paraula els diferents grups. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una iniciativa que molts de vostès recordaran que ja vam tenir l'oportunitat de discutir la passada legislatura, el novembre de l'any 98, i que aleshores, perquè no n'ha modificat la substància el Grup proposant, es fonamentava en dos objectius, que són els mateixos que avui justificava el senyor Ribó en la seva presentació, i en què coincidim plenament.

El primer és que la Llei que regula i que disciplina el joc a Catalunya explícit de forma clara que no es poden instal·lar casinos en poblacions de més de vint-i-cinc mil habitants. Ja ha dit el senyor Ribó que la xifra concreta del nombre d'habitants és un element contingent, que no és imprescindible i que es pot modificar. I el segon és evitar les pràctiques monopolistes en qualsevol modalitat del joc.

Bé, durant molt temps, nosaltres pensàvem, vam considerar que l'absència d'un reglament –reglament en matèria de casinos concretament– que desplegués la Llei del 84 –una Llei, per tant, que ja té una certa antiguitat, i un Reglament que s'ha fet esperar, d'altra banda, gairebé dinou anys per part del Govern–, l'absència d'aquest Reglament, segurament era, en bona part, l'origen del problema i l'origen de la indefinició i de la inconcreció amb què es planificava el joc a Catalunya, i que una bona via per impedir tant les activitats monopolistes, com per introduir algun criteri poblacional i territorial havia de ser aquest Reglament i, per tant, que havia de ser una solució acceptable. Fins i tot perquè, supletòriament, la Llei del joc de l'any 84 establia la supletòrietat de la normativa, en aquest cas de les disposicions generals de l'Administració de l'Estat.

Bé, el cert és que... Fins i tot, si aquest Reglament hagués estat aprovat en l'època que discutíem de forma

recurrent el trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona, jo crec que bona part dels problemes i de la discussió s'hauria pogut solucionar, no?

El cert és que el Reglament hi és, i, evidentment, aquest Reglament el que fa és interpretar i desplegar, d'una forma molt concreta, aquells criteris tan imprecisos, vagues, de la Llei del 84, que són els que ara pretén modificar Iniciativa per Catalunya Verds amb la seva proposta.

Bé, el que ha passat des de l'any 98, que és l'última ocasió en què vam discutir aquest tema, i que va en la línia de consolidar una situació de monopoli *de facto* a una situació ja plenament de monopoli legal en l'actualitat, són alguns episodis prou coneguts. El primer és... Insisteixo que mentre no hi havia el Reglament de casinos es va incomplir, en la nostra opinió, la normativa estatal, el Decret de l'Estat de l'any 77, del 10 de juny, sobre normes i instal·lacions de casinos, que és el que establia, en aquest cas, que no es podia autoritzar la instal·lació de casinos en ciutats de més de tres-cents mil habitants. En el trasllat del Casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona, evidentment es va incomplir aquest precepte i es va fer amb un subterfugi, per la via de la modificació d'una autorització prèvia i, per tant, aplicant una ordre de l'any 79, que preveia els canvis d'emplaçament, i per tant, en aquest sentit, hi va haver una interpretació, jo diria, errònia de la Llei i, a més a més, de forma interessada i per beneficiar una situació molt concreta.

En segon lloc, també es va produir una situació molt preocupant, que ja vam denunciar en el seu moment, com va ser l'adjudicació de forma directa –ho deia també el senyor Ribó– de la gestió del joc a Catalunya, al holding Inverama, a través de l'empresa Luditec, a través d'un procediment sense publicitat, sense lliure concurrència, i a pesar de les promeses, que estan documentades en aquest sentit, del conseller Trias, del conseller, també, Pomés, que hi hauria un concurs públic per a l'adjudicació de la gestió del joc a Catalunya, per cert, una empresa, la beneficiària de la gestió del joc, que també és la mateixa beneficiària del trasllat del Casino a Barcelona i, per tant, un altre dels profitosos negocis del senyor Suqué, però, en aquest cas, hi insistim, sense cap mena de concurrència ni de competència.

Tercer. També ha passat, durant tot aquest temps, que el Govern ha consentit i ha tolerat de forma clara un altre monopoli, l'imperi, en aquest cas, del senyor Lao, de Cirsa, d'una empresa que, des de l'any 1990, s'ha beneficiat –i això no és que ho digui jo, està en les liquidacions del pressupost de la Generalitat–, s'ha beneficiat de tota mena d'ajornaments tributaris, sense, fins i tot, les degudes garanties, de més de deu mil milions de pessetes, que aviat està dit, i fins i tot també de diferents crèdits de l'Institut Català de Finances, mentre, paradoxalment –i ja que estem parlant de lluitar contra els monopolis–, aquest altre holding, que podríem parlar també d'un autèntic holding, d'un entremat d'empreses autèntic, anava consolidant també una situació, una posició de domini en el mercat català, i també a nivell d'Estat, sobretot en l'àmbit de bingos i màquines recreatives de tipus B.

En quart lloc, i això va passar de manera més inadvertida, potser perquè es va aprovar el mes d'agost de l'any passat, o es va promulgar i es va publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat* el mes d'agost de l'any 2001, el Govern va aprovar, com he dit al principi de la meua intervenció, amb divuit anys de retard, el Reglament de casinos i interpreta lliurement els criteris anti-monopolistes de la Llei.

Què ens diu aquest Reglament? L'article 5 d'aquest Decret 204/2001, del 24 de juliol, estableix que cap societat no pot ser titular de més de tres autoritzacions de casinos a Catalunya. O sigui, un autèntic vestit a mida per als amics que en aquests moments tenen el monopoli a Catalunya. Tres casinos hi ha a Catalunya en les mateixes mans, docs bé, tres casinos són els que autoritza la normativa. I per acabar-ho d'adobar, si vostès miren el final d'un Decret, que és molt complex i molt tècnic, i de molt detall, la transitòria primera d'aquest Reglament s'encarrega d'ampliar a quinze anys –per si hi hagués algun problema– les autoritzacions fetes abans de l'entrada en vigor del Decret. Per tant, consolida de forma plena i, a més, per la via reglamentària, una situació ja creada anteriorment.

Per tant, jo ja entenc que el tema no està de moda. Iniciativa porta aquesta proposta ara al Ple i, de fet, aquest no és un debat actual, sí oportú. Fa temps que, fins i tot, no se'n parla en aquesta cambra, queden lluny diferents episodis i escàndols de corrupció: el cas Astigi - Juan Guerra a Andalusia, el cas de les màquines escurabutxaques al País Basc, vinculat al presumpte finançament irregular del PNB, i recordava també el senyor Ribó el famós cas Casinos a Catalunya, en què vull recordar que un jutjat de Barcelona, encara que no feia una imputació clara, perquè no es va poder determinar la responsabilitat penal individual, sí que deixava establert, i com un fet provat en aquella resolució, que hi havia hagut finançament irregular a Convergència Democràtica de Catalunya.

Però, és indubtable que aquest tema del joc constitueix una de les zones més grises de la gestió i de tot el període de Govern de Convergència i Unió. I, per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla un tema que continua sent molt preocupant i que motiva la presentació d'aquesta Proposició no de llei i la reforma del marc legal, i és per aquest motiu que el nostre Grup Parlamentari, amb els canvis i les modificacions que s'hagin de fer en el tràmit i la discussió de ponència, donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com molt bé ha dit el senyor Ribó, i ho diu a l'exposició de motius d'aquesta Proposició de llei de modificació de l'article 4 de la Llei del joc de Catalunya, aquesta

Llei és la que realment desenvolupa l'article 9, el punt 32 de l'article 9 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix que la Generalitat té competència exclusiva pel que fa a la regulació en matèria de casinos, jocs i apostes. I en aquest sentit, la seva proposta, senyor Ribó, dit amb tot el respecte, ha quedat, sincerament, des del nostre punt de vista, una mica desfasada.

I ha quedat desfasada no pas perquè el seu Grup presentés aquesta iniciativa legislativa al Parlament, al Registre del Parlament, el mes de novembre de l'any 99, i ara, dos anys i mig després, la portin a la consideració del plenari. Ha quedat certament desfasada perquè aquesta iniciativa no és més, com ja s'ha dit per part del portaveu d'Esquerra Republicana, senyor Ridao, ha quedat desfasada, perquè no és més que la reposició de la iniciativa que el seu Grup va presentar el mes de setembre de l'any 1998. L'única diferència, d'ara a aleshores, és que en l'anterior legislatura, l'actriu principal, la protagonista, va ser la senyora Mallol, i ara el protagonista ha estat vostè, senyor Ribó, encara que, ja li avanço, que el final d'aquesta pel·lícula serà el mateix ara que l'any 98.

Cap altra diferència, senyor Ribó, ni una coma, ni un punt. Des que vostès van presentar aquesta iniciativa l'any 98 fins ara, l'única diferència que ha presentat respecte a aquella proposta és que vostès deien aleshores que el Govern de la Generalitat no havia fet el desenvolupament normatiu de la Llei del joc de Catalunya. Tornen a presentar aquesta iniciativa dient el mateix, i el que ha passat és que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha continuat, malgrat que vostès no ho han reflectit en la seva proposta, ha continuat desenvolupant el marc normatiu de la Llei del joc, amb la modificació del Reglament de màquines recreatives i d'atzar, amb l'aprovació del Reglament del joc de la plena, amb el Decret pel qual s'aprova el catàleg de jocs que es poden practicar exclusivament als casinos, amb el Reglament de casinos de joc, del 24 de juliol del 2001, a què feia referència el senyor Ridao, i també amb la modificació del catàleg de jocs i de planificació que actualment es troba en fase d'informació pública, i que ha estat modificat a instàncies del Grup Popular amb l'objectiu d'adaptar la legislació en matèria de joc a l'ús de les noves tecnologies.

El seu Grup, senyor Ribó, planteja la necessitat de modificar l'article 4 de la Llei del joc, basant-se en quatre aspectes fonamentals: la salut pública, el reequilibri territorial, la prohibició d'activitats monopolistes i la prohibició d'instal·lació de casinos en termes municipals de més de vint-i-cinc mil habitants, malgrat que vostè ha fet referència que aquest tema, òbviament en tràmit de Ponència, es podia modificar aquesta quantitat de població.

Miri, pel que fa a la salut pública, nosaltres compartim realment la seva preocupació pels efectes del joc sobre la salut dels catalans, i molt especialment sobre la salut de la gent jove. El nostre Grup ha treballat molt, juntament amb la resta de grups d'aquesta cambra, en els darrers anys, per evitar noves addiccions i reduir també els efectes de les ludopaties. Però, mentre el seu Grup criticava, senyor Ribó –i ha criticat, i ho continua fent, i jo l'ànimo que ho continuï fent–, ha criticat que

el Govern de la Generalitat no planificava el joc i que, quan ho feia, ho feia sense tenir en compte la possible afectació de la salut pública, la resta, i el Govern al capdavant, ha prohibit l'entrada als menors de divuit anys, ha limitat els reclams sonors de les màquines escurabutxaques per evitar la incitació al joc, s'ha limitat el nombre d'aquestes màquines per reduir l'oferta, s'han col·locat cartells a les màquines on s'alerta dels perills de l'addicció al joc i s'està treballant de manera constructiva per reduir l'impacte que el joc pot tenir sobre la salut de les persones. Per tant, s'està fent, a diferència del que vostè manifesta i exposa la seva Proposició de llei.

Vostès també reclamen una planificació del joc, atenent a criteris de reequilibri territorial. I miri, li he de dir també, amb tota la sinceritat de món, nosaltres, el nostre Grup Parlamentari no és partidari de reequilibrar el territori de Catalunya mitjançant la diversificació i la instal·lació de casinos, bingos i màquines escurabutxaques arreu del país. Nosaltres no compartim aquest criteri, no ens sembla tampoc seriós que el futur d'un municipi o tota una comarca de Catalunya depengui de la marxa o de la ubicació d'un nou casino.

El seu Grup també considera, i vostè ha fet referència especialment a aquest tema, que el límit màxim de població ha de ser un criteri important per al destí de futures ubicacions o trasllats de casinos, i en aquest sentit proposen com a alternativa prohibir la instal·lació de casinos en termes municipals de més de 25.000 habitants. Jo, senyor Ribó, li he de dir que no conec cap informe, cap estudi que assegurí, amb dades contrastades, que la instal·lació del Gran Casino a la Vila Olímpica hagi suposat un increment de les ludopaties a la ciutat de Barcelona, d'igual manera que cap estudi, senyor Ribó, ha pogut demostrar que hi ha més casos de ludopaties a Lloret de Mar que a Blanes, o que les addiccions al joc s'han reduït de manera espectacular a Sant Pere de Ribes des que el Casino va marxar d'aquesta població del Garraf.

Vostè sap perfectament que en un moment en què qual-sevol ciutadà de Catalunya pot jugar des del saló de casa seva en un casino virtual a través d'Internet, el que és realment important per evitar les ludopaties no és la ubicació geogràfica del casino, sinó els controls d'accés que s'estableixin en els mateixos casinos. En tot cas, senyor Ribó, vostè sap perfectament —i crec que és bo recordar-ho perquè crec que els grups polítics i els partits polítics han d'actuar en la mateixa línia quan es troben en una institució governant o en una altra institució a l'oposició— crec que és bo que la coherència marqui la seva acció política. I jo li vull recordar que amb els vots del seu partit, amb els vots d'Iniciativa per Catalunya a l'Ajuntament de Barcelona, els seus vots, senyor Ribó, van servir per aprovar un canvi d'usos a la zona de la Vila Olímpica per permetre precisament, precisament el contrari del que avui proposen, és a dir, la ubicació del Gran Casino en una ciutat, Barcelona, que si no vaig errat, senyor Ribó, té més de 25.000 habitants.

Per tot això, nosaltres ja li anunciàvem al principi que el final d'aquesta pel·lícula feia el mateix que a l'any 98 i, senyor president, senyores i senyors diputats, anun-

cio el vot en contra a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi... Senyor Ribó, per...? Em demana la paraula?

El Sr. Ribó i Massó

Per contradiccions, senyor president.

El vicepresident primer

Té un minut, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Sirera, vostè que està molt ben informat de l'Ajuntament de Barcelona sap que el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds va portar al contenciós administratiu la concessió del Casino a la Vila Olímpica.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. Senyor Sirera, també, mig minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor Ribó, vostè sap perfectament també que si el seu Grup no hagués donat suport al canvi d'usos a la Vila Olímpica, el Casino de Barcelona mai..., el Casino de Sitges, de Sant Pere de Ribes, mai es podria haver ubicat a la ciutat de Barcelona. Per tant, vostès també són responsables que el Casino estigui, avui, a la ciutat de Barcelona.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Jo, senyor Sirera, permeti'm que li digui que no crec que la proposta que ens planteja el senyor Ribó hagi quedat desfasada, en absolut. Perquè precisament planteja tres temes que estan en l'ordre del dia, que estan preocupant segurament d'una forma molt intensa molts sectors de la societat.

El senyor Ribó ens ha plantejat tot un paquet de qüestions que fan referència a la incidència a la salut de les persones o a les ludopaties, i aquest tema està present. Jo els vull remetre recentment a un estudi que ha presentat l'Associació de Ludòpates i Familiars en Rehabilitació demanant a tots els grups d'aquesta cambra tot un seguit d'actuacions, tot un seguit de mesures de tipus parlamentari per tal que es pugui fer front a aquestes ludopaties, a aquesta incidència del joc, i molt especialment al voltant dels joves.

Precisament, en un diari d'àmplia difusió de fa un parell de dies, aquesta Associació ens explicava que el 2% dels joves de 14 als 18 anys són addictes a algun tipus de màquina escurabutxaca. Ens deien que a Catalunya hi ha 250.000 famílies amb aquest problema de la ludopatia, ens deien que havia augmentat un 19% els casos que estaven sent tractats en els establiments especialitzats, i ens deien i ens demanaven que féssim serioses..., que apliquéssim veritablement les sancions als bars que permeten els joves jugar d'una forma indiscriminada. Moltes vegades també ens deien que els permeten jugar i no els permeten recollir el premi en metàl·lic que poden extreure de les màquines, amb el consegüent seguit de contradiccions i de problemes que crea tot això. I ens demanaven programes preventius.

Per tant, senyor Ribó, benvinguda de nou la seva proposta, perquè posa l'accent en un tema que la societat catalana està preocupada al respecte, que són els temes de salut, els temes de les ludopaties.

El segon aspecte tampoc és un aspecte que no sigui nou. Si estem tenint en compte que en aquests moments hi ha una concentració dels bingos en poques mans, en poques empreses. Hi ha algunes empreses que tenen més del 30% dels bingos en aquests moments a les seves mans. Com deia el senyor Ridaó, en el tema dels casinos ens passa absolutament el mateix, no és d'estranyar que sigui d'actualitat també que un tema d'aquest tipus hagi d'estar, tingui actualitat i hagi d'estar a l'ordre del dia.

I el tercer, que també ho és, és la necessitat de determinar els criteris d'idoneïtat en la ubicació i en la utilització i en la ubicació dels jocs de Catalunya. Perquè, senyor Sirera, vostè ha glossat l'activitat de la Generalitat i del Govern de la Generalitat i de la Direcció General del Joc, i a parer del nostre Grup, en l'àmbit del joc, nosaltres creiem que el Govern ha deixat de fer allò que ha de fer, que és governar per a tothom. Nosaltres creiem que ha fet unes polítiques evidentment satisfactòries per a uns determinats sectors del joc, per a uns determinats empresaris, per a unes grans empreses, però no ha fet una política global, una política adreçada, doncs, als tres temes que hem plantejat aquí, els temes de les ludopaties, els temes dels ciutadans en general. Han deixat d'exercir com a govern, i aquest és un tema que ens preocupa i, per tant, creiem que no hi ha cap iniciativa dia a dia del Govern de la Generalitat que estigui preocupat per la globalitat, sinó més aviat per unes qüestions específiques i unes qüestions concretes que, curiosament, tenen com a beneficiaris –entre cometes– determinades empreses, realment molt poderoses, de l'àmbit del joc.

No han donat resposta, per exemple, a seriosos dubtes en tot aquest sector, als dubtes expressats sobre els monopolis, sobre la concentració, però també, i per exemple, a multitud de preguntes, d'estudis, de qüestions que se li ha fet al conseller i al Govern de la Generalitat sobre què ha passat, per exemple, sobre les llicències de màquines recreatives de les quals han desaparegut de control prop de 250, que tots sabem que aquestes llicències en el mercat –entre cometes, també– «negre» també estan pagant a sis milions de pessetes cada llicència, i en aquests moments, el Govern de la

Generalitat encara no ha donat una resposta satisfactòria a les preguntes que se'ls ha fet, mitjançant preguntes parlamentàries en aquest Parlament de Catalunya.

Nosaltres creiem que el Govern de la Generalitat hauria d'haver actuat i no ha actuat, hauria d'haver actuat en benefici de tots els ciutadans de Catalunya i, simplement, s'ha dedicat a gestionar d'una forma molt particular el que és la política del joc.

Com creiem nosaltres que hauria d'actuar, i ens sembla que en aquest sentit la proposta que en fa el senyor Ribó pot avançar? Doncs, nosaltres creiem que, per exemple, es podria començar a fer entre tots els grups, entre sectors del món que està vinculat al món del joc, sigui des del punt de vista de la sanitat, sigui des del punt de vista de la indústria, doncs, revisar en profunditat l'actual Llei del joc, que data de 1984. És una llei que té majoria d'edat, té més de 18 anys. Cal revisar-la perquè determinats aspectes, determinades funcions tots som conscients que han quedat absolutament desfasades.

Què hauria d'estudiar? Què hauríem de fer? Què hauríem de tractar? Doncs, per exemple, coses tan simples com la incidència de les noves tecnologies en els àmbits del joc. O és que no hi ha Internet? O és que no han passat tot un seguit de coses que permeten, com vostè deia, que es pugui jugar en un casino virtual a través d'un ordinador. És que no té res a dir el Govern de la Generalitat en això que és de la seva absoluta competència? Per què no revisem aquest tema? Per què no l'estudiem? Per què no el treballem? Per què el Govern no pren la iniciativa i ve als grups de la cambra i els diu que posem-nos a parlar sobre aquests mecanismes, sobre aquestes coses? Posem-nos a parlar, però posem-nos, evidentment, d'acord i per treure un resultat positiu per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Per què no revisar la configuració de l'EAJA? O és que estem satisfets amb els beneficis que té l'EAJA? O és que estem satisfets des del punt de vista de funcionament i de gestió de com està anant l'EAJA? Doncs, no estem satisfets. Qualsevol pregunta que vostès poden consultar, que ha estat contestada en els butlletins del Parlament de Catalunya s'adonen que l'EAJA té, precisament, una trista existència i que el Govern o no la sap tractar o no la sap tirar endavant.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per què no revisem la fiscalitat que grava el sector del joc? Per què no revisem les taxes, com s'apliquen, de quina manera s'apliquen...? Ha de pagar igual una persona que, per exemple, fa servir una màquina una vegada o dos al dia o que utilitzen aquella màquina una vegada o dos o tres al dia o aquelles màquines que es fan servir 300, 400 vegades al dia? Per què no discutim això? Per què no revisem això? Per què no afegim a aquesta discussió tots els aspectes que ens exigeixen les associacions de gent que està per la rehabilitació de les persones que tenen problemes en ludopaties? Per què no fem... això seria governar. Per què no seguim, per què no seguim el compliment d'aquest article 4 de la Llei que avui es planteja que s'ha de modificar respecte a les actuacions monopolístiques? Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, nosaltres pensem

que sí que és d'actualitat aquest tema, que hi ha molta cosa a fer, que hi ha molts temes damunt de la taula, que hi ha hagut deixadesa, desídia per part del Govern de la Generalitat al respecte, i que és bo que des de l'àmbit parlamentari aquests temes, que sovint són escabrosos, i són escabrosos perquè hi ha hagut una utilització i una rendibilització política —i econòmica— com la que ens plantejava el senyor Ridao, crec que han de tornar perquè són de permanent actualitat.

Per totes aquestes raons, nosaltres votarem afirmativament el que ens planteja el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, amb el benentès que més endavant, en alguns altres tràmits parlamentaris podríem tenir matisacions a fer al respecte.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marcel Riera.

El Sr. Riera i Bou

Senyor president, senyores i senyors diputats, tal com s'ha dit, ens trobem davant d'una proposició de llei de modificació de dos apartats de l'article 4 de la Llei del joc 15/84, que va presentar al seu dia el Grup Parlamentari d'Iniciativa —vull recordar i recalcar—, amb registre d'entrada en aquest Parlament, el 5 de novembre del 99, és a dir, fa dos anys i mig.

Aquesta Proposició, doncs, havia dormit fins ara en un calaix, probablement perquè les raons que al seu dia la van motivar o bé havien decaïgut o bé havien entrat en contradicció, per exemple, amb la política que el mateix Grup d'Iniciativa portava a l'Ajuntament de Barcelona, on aleshores —i encara ara, tot i que de vegades no ho sembla—, formaven part del govern municipal. I ens fem càrrec de les dues raons, juntes o per separat, de la mateixa manera que entenem també que, per un criteri no sé si d'oportunitat o d'oportunisme, ara la hi vulguin treure la pols i ens la presentin aquí, precipitadament, per demostrar-nos que han llegit el diari, que segons una anomenada Associació de Ludòpates i Familiars en Rehabilitació de Catalunya, les ludopaties han augmentat a casa nostra —afirmació, per cert, que no està contrastada per cap estudi.

Nosaltres també ho hem llegit. Ens hem rellegit l'exposició de motius, per cert, molt fluixa, estic segur que no la va redactar vostè, senyor Ribó. L'hem escoltat, hem escoltat les paraules d'algun altre portaveu dels grups a l'oposició i, amb més motiu encara del que ja teníem al principi, els manifesto que ens oposarem a prendre en consideració aquesta Proposició de llei.

En primer lloc perquè no és la Llei del joc l'instrument legal adient per incloure la referència a la salut pública com a criteri de planificació, i perquè les regulacions específiques ja arbitren sistemes que proporcionen, tants als afectats com als seus familiars, els instruments necessaris per limitar l'accés al joc.

Encara s'aguanta menys l'argument que justament ocupa la meitat de l'exposició de motius, i és que ens sembla senzillament ridícul pretendre convertir la planifi-

cació del joc i la concessió d'autoritzacions en un criteri fonamental per al reequilibri territorial. A Catalunya, és veritat, hi ha tres casinos autoritzats, per cert, abans de l'existència d'aquest Parlament i no creiem que la seva localització anterior i la d'ara, amb un sol canvi durant aquest temps i bastant recent, hagi modificat gens ni les relacions entre el territori ni les economies respectives.

Atès, d'altra banda, que el joc privat és una activitat econòmica exercida per empreses, creiem que són aquestes, sotmeses sempre al règim d'autorització administrativa les que han de decidir la seva acció empresarial i les que poden sol·licitar, si ho creuen convenient, el seu trasllat. És clar que sota altres opcions polítiques més partidàries de la planificació de l'economia, com les que a vostès els agraden i de les quals cada vegada, per sort, en queden menys exemples, es podria haver optat per un marc legal diferent, però, afortunadament, aquest no és el cas en el nostre país.

Pel que fa a un altre dels arguments, el del límit màxim de població, i tenint en compte la seva predisposició, en principi, a relativitzar aquesta xifra, nosaltres no creiem que aquesta limitació s'hagi d'instaurar aquí. De fet, no la tenim, no creiem que sigui rellevant i no creiem que calgui introduir-la, com no ho creuen, per exemple, al País Basc, a Madrid, a Andalusia o a Aragó, on hi ha casinos a les capitals respectives, exactament com aquí ara mateix.

L'aspecte del suposat incompliment del desplegament normatiu de què el Govern és acusat per vostès es deu referir, crec jo, més aviat, al desconeixement del Grup d'Iniciativa respecte al que fins ara s'ha fet, i és que vostès, segons consta en l'escrit, desconeixen una llei del 91 reguladora del règim sancionador en matèria de joc; desconeixen un decret del 92 que aprova el Reglament de màquines recreatives i d'atzar; un altre del 95 que limita el nombre de màquines del tipus B instal·lades en els bars; un altre decret encara del mateix any pel qual s'aprova el Reglament de rifles, tómbols i combinacions aleatòries, i cal afegir-hi encara, després de la data en què vostès van presentar la seva proposta, quatre decrets més, que li detallo per al seu coneixement: el 34/2000, de modificació del Reglament de màquines recreatives i d'atzar; el 147/2000, d'aprovació del Reglament del joc de la plena o bingo; el 386/2000, també, d'aprovació del catàleg de jocs que es poden practicar exclusivament als casinos de joc, i, com se n'ha fet esment aquí anteriorment, el 204/2001, d'aprovació del Reglament de casinos de joc. I vull afegir que actualment es troben en fase d'informació pública les modificacions del catàleg de jocs per donar compliment a una resolució d'aquest Parlament, com abans esmentava indirectament el senyor Ferran, una resolució que es va aprovar em sembla que a instàncies, justament, del diputat senyor Sirera i que vam votar per unanimitat fa uns mesos, que ens instava a adaptar la legislació vigent a l'ús de noves tecnologies, sabent la dificultat que això comporta. Ja ho veu si n'hi ha hagut, senyor Ribó, de desplegament normatiu, encara que vostès no se n'han adonat.

Una altra cosa encara: a Catalunya no hi ha un monopoli en matèria de joc, per més graciós o simplista que

es vulgui ser. Hi ha 62 empreses explotadores de sales de bingo, 3 que gestionen casinos, 46 que comercialitzen màquines recreatives, 306 fabricants de màquines homologades, més de 1.000 empreses operadores de màquines d'atzar i 300 empreses de salons de joc i recreatius. És a dir, un monopoli és tota una altra cosa, com vostè sap molt bé: exactament la contrària d'aquesta.

Respecte, finalment, al tema de les ludopaties, és una qüestió molt seriosa, certament, que no s'hauria de barrejar amb altres coses i sobre la qual no es pot exagerar, i menys encara fer alarmisme, perquè, sortosament, la ludopatia patològica és molt reduïda a casa nostra. Justament per això, la Conselleria de Sanitat hi està dedicant una atenció especial: vostè sap, senyor Ribó, que existeix una unitat de joc patològic a l'Hospital de Bellvitge, i potser també sap que l'any passat el Departament va contractar un programa d'atenció a les ludopaties a l'Institut Pere Mata, de Reus, i també que aquest any és previst de desplegar un altre programa a l'Institut d'Assistència Sanitària, de Girona.

Compartim i exercim, doncs, les preocupacions expressades per l'associació que esmentàvem al principi, malgrat que, deixin-m'ho dir, per raons que desconeixem, aquesta associació de ludòpates i familiars no consti com a tal en el registre del Departament de Justícia, però les compartim fins al punt que la majoria de les peticions presentades per escrit es refereixen a qüestions que ja he explicat en la meua intervenció i que el Govern, doncs, ja ha aprovat i dut a la pràctica: tractament de ludopaties, addició de rètols d'advertència d'addicció a les màquines, llistats d'autoprobhibició d'accés a les sales de bingo i casinos o bé la prohibició expressa d'accés als menors a aquests recintes.

És, doncs, creiem, la del seu Grup, senyor Ribó, una petició de modificació, si m'ho permet, fora de lloc i obsoleta, amb la qual no podem estar, de cap manera, d'acord, i, per tant, lògicament, la seva presa en consideració serà votada en contra pel Grup que represento.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor Ribó, s'ha sentit contradit o al·ludit?

El Sr. Ribó i Massó

Contradit, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Riera, si vostè va al Registre Mercantil i mira la inscripció de les tres societats que administren els tres casinos de Catalunya, que, curiosament, són de determinada empresa i que –torno a recordar-li-ho, ja que ha tret vostè el tema– va anar a judici, a investigació judicial, per finançar Convergència Democràtica, contemti'm: és monopoli o no? Miri el Registre Mercantil, miri'n la propietat i respongui'm amb la realitat a la mà,

no amb argument de picaplets, si és monopoli o no i a canvi de què tenen monopoli, senyor Riera.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Riera, té vostè la paraula.

El Sr. Riera i Bou

Em sembla mentida que un professor de dret pugui dir aquestes coses. Si això fos així, si hi hagués monopoli, vostè hauria presentat un recurs i hauria guanyat, i, malauradament, el va perdre. Per tant, de monopoli, legalment, no n'hi ha.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, ara a la votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació dels apartats 1 i 2 de l'article 4 de la Llei 15/1984, de 20 de març, del joc.

Comença la votació.

Prego que tanquin les portes i que no entri ningú més.

(Pausa.)

Tornem a sotmetre a votació la mateixa presa en consideració.

Comença la votació.

Continua l'empat.

(Veus de fons.)

Se suspèn la sessió per dos minuts.

Prego que obrin portes, si cal.

Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 82, anem a procedir a la tercera votació.

Comença la votació.

La presa en consideració ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposició de Llei de modificació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística, reguladora del règim de quotes lingüístiques de pantalla i de distribució per als productes cinematogràfics (presa en consideració) (tram. 202-00135/06)

A continuació, tractarem el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, reguladora del règim de quotes lingüístiques de pantalla i de distribució per als productes cinematogràfics. L'ha presentada Esquerra Republicana de Catalunya i la presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president.

El president

Prego silenci, si us plau. Pot començar.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, figura que allò que fa més important un parlament és una llei, i figura que les lleis es fan perquè es compleixin, i figura també, senyor president, que les lleis es fan perquè siguin útils. La Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, no és només una llei que no s'està complint, i no s'està complint en múltiples de les seves posicions, sinó que és una llei que ha esdevingut absolutament inútil: l'ús social de la llengua catalana ha estat en la mateixa fase abans i després d'aprovar-se la Llei. La Llei no ha significat cap variació en l'ús social, real i efectiu de la llengua catalana.

No ho ha estat en l'etiquetatge: un informe publicat fa molt pocs dies sobre l'etiquetatge d'una indústria tan nacional, tan arrelada al nostre país, com és la del vi i el cava, demostrava que a l'etiquetatge del vi i el cava no ha canviat res entre abans i després de la Llei, continua sent inexistent, continua sent anecdòtic.

L'ús –l'ús– pel que fa de la llengua al carrer, pel que fa entre la gent, segons diverses de les enquestes publicades no ha variat o ha tingut una inflexió a la baixa.

Un dels exemples més significatius d'aquesta inutilitat de la Llei de política lingüística ha estat, és, l'exhibició cinematogràfica. Les cartelleres dels cinemes del nostre país continuen tan orfes de pel·lícules en la nostra llengua com abans de la Llei –continuen tan orfes de pel·lícules en la nostra llengua com abans de la Llei. L'únic que ha servit de la Llei de política lingüística en el tema del cinema ha estat demostrar no només la inutilitat de la Llei, sinó la inutilitat, la incapacitat, del Govern per no només aplicar-la, sinó per aconseguir que la nostra llengua sigui una llengua existent, visible, en les cartelleres cinematogràfiques del país. Tenim una llengua invisible, tenim una llengua amagada, tenim una llengua inexistent, i es pot acusar a les *majors*, es pot acusar a les exhibidores, es pot acusar a les productores, però el cert és que amb la política lingüística del Govern de la Generalitat la nostra és una llengua invisible, amagada, inexistent, en les cartelleres del nostre país.

El Govern sí que va fer algunes coses l'endemà de la Llei, al cap d'uns dies de la Llei, al cap de dos mesos de la Llei. Pel que fa a l'exhibició cinematogràfica, les quotes lingüístiques de pantalla, per a l'aplicació del que deia l'article 28.3 de la Llei 1/98, el Govern va promulgar un decret, el Decret 237/1998, de 8 de setembre. El Govern, el Departament de Cultura, va publicar el Decret 237/1998, de 8 de setembre, sobre mesures de foment de l'oferta cinematogràfica doblada i subtitulada en llengua catalana, en el qual s'establien quotes de doblatge en la nostra llengua, de l'exhibició cinematogràfica, i s'hi incloïa un règim sancionador.

Aquest Decret, amb motiu d'un recurs presentat per empreses del sector, va ser motiu d'una sentència del

Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. En aquesta Sentència el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya anul·lava en part aquest Reglament, argumentant, en subjecció al principi de legalitat en matèria sancionadora, que la Llei de política lingüística no preveia un règim sancionador per a l'incompliment dels preceptes inclosos en l'article 28. I, aquí, en conseqüència, el Govern de la Generalitat, mitjançant el Decret 172/2000, de 15 de maig, va derogar el Decret anterior.

Però es va aturar aquí, la Generalitat, perquè el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no deia que era incorrecte el contingut del Decret. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no va dir que el Decret fos il·legal pel que preveia, sinó que el que deia el Tribunal Superior de Justícia era que el Decret no era correcte perquè no era a través d'un decret que s'havien d'incloure mesures sancionadores que la Llei en si no preveia. Jo ara no els voldria recordar que aquest va ser un dels punts pels quals el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana va demostrar la seva oposició a la Llei de política lingüística; no va ser l'únic, però va ser un dels punts. El Tribunal Superior de Justícia, en el fons, ens va venir a donar la raó, però això tant fa, perquè no és del que estem parlant, sinó que del que estem parlant és per quin motiu el Govern de la Generalitat no va fer cas del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i no va modificar la Llei incloent-hi aquelles sancions per tal que el Decret de l'any 1998 pogués ser efectiu. Per què, en lloc de modificar la Llei, que és el que insinuava el Tribunal Superior de Justícia, el que va fer és guardar el Decret en un despatx? Per què?

Perquè s'atrevia a fer-ho ell sol mitjançant decret i no s'atrevia a venir aquí a dir: «Ens vam equivocar»? Perquè tenia i se sentia còmode en un cert pacte lingüístic que ha estat absolutament eixorc i no volia saltar-se aquest pacte lingüístic, que no ha servit per a res? Per quina de les múltiples mostres de covardia del Govern de Convergència i Unió davant el tema de la llengua va deixar el paper dins el calaix? Aquests anys de govern Pujol, les mostres de covardia del Govern de Convergència i Unió davant la llengua han estat múltiples, constants i reiterades; aquesta n'és només una. Potser significativa: està al carrer, el trobem a les cantonades de les nostres ciutats, en els centres comercials, en totes les cartelleres dels cinemes, és a la premsa...

El que fa ara el Grup d'Esquerra Republicana és dir: «Seguim el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, esmenem l'error, incloem en la Llei el Decret, modifiquem la Llei per incloure-hi els preceptes del Decret», una cosa tan senzilla com això. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana el que fa és, en aquests moments, fer de govern i dir: «Doncs, seguint els criteris del Tribunal Superior de Justícia, incloem en la Llei el Decret.» I avui veurem un acte més de covardia, un més; no l'últim: un més. Avui veurem com el Grup Parlamentari de Convergència i Unió vota contra el contingut literal d'un decret del seu Govern; avui veurem això. No ens estranya, perquè, després de tants anys, seríem molt incauts si això ens estranyés. Però el que sí que és cert és que la nostra llengua continua i continuarà, amb aquesta política, fora de les nostres pantalles.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sap que no és l'única solució, l'establiment de quotes lingüístiques per a l'existència del català en l'exhibició cinematogràfica; no és l'única solució: és una de les solucions. En les compareixences que hi ha hagut aquest darrer mes davant la de moment somorta o convalescent Ponència de l'audiovisual, molts empresaris del sector audiovisual de Catalunya –molts empresaris del sector audiovisual de Catalunya– ens han fet saber, entre molts altres neguits, aquest –entre molts altres neguits, aquest–, com a símptoma de la genuflexió davant la indústria nord-americana. I ens deien: «La genuflexió davant la indústria audiovisual nord-americana no és *només* el tema lingüístic; és *també* el tema lingüístic, però són totes unes altres coses.» I ens deien: «Per un veritable suport a la indústria audiovisual catalana, per un veritable suport a una indústria audiovisual que és nacional i vol ser europea, s'han d'emprendre mesures molt concretes.» Les de la llengua en són unes, en són només unes.

Jo els anuncio avui que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, si la Ponència de l'audiovisual passa de la somort a la mort, presentarà propostes que han estat efectuades en el si de la Ponència; si no, ho farà a través de la Ponència. Però n'hi ha moltes; entre elles, per exemple, un suport a la versió original –perquè nosaltres, com a grup parlamentari, estem a favor de la versió original–, el suport a la versió original, que pot ser fet a través de taxes, com es fa en d'altres països, com ens reclama el sector audiovisual, taxes per al doblatge i taxes per al doblatge que, en la situació actual de la llengua catalana, i essent com és la llengua pròpia del país, poden ser també diferents per al doblatge en català com per al doblatge en castellà.

Un important empresari del sector audiovisual a Catalunya, un dels segurament tres més importants, ens deia divendres passat que les quotes eren petites, que s'havia d'aconseguir, que s'havia d'anar, que s'havia d'op-
tar pel cent per cent. I ens deia: «No un 25, no un 50: el 100%.» Aquesta és una situació de normalitat; per arribar a la normalitat lingüística, hem d'arribar també a la normalitat política, i som molt lluny de la normalitat política, en som molt lluny, però al que no podem renunciar de cap de les maneres és a l'existència en les nostres pantalles de la llengua catalana.

Vostès ara em podran dir que aquesta proposta trenca el pacte lingüístic que alguns grups parlamentaris van efectuar al voltant de la Llei. Si s'ho creuen, si encara hi ha algun grup parlamentari que s'ho creu, jo els faria reflexionar sobre la utilitat de la Llei, sobre què ha succeït en l'aplicació de la Llei, sobre, per exemple, aquells punts que la Llei marcava, on han anat, en l'etiquetatge, en l'Administració... Jo tinc damunt la taula del meu despatx –perquè m'ha fet vergonya portar-la aquí– una denúncia oberta contra un treballador de la Renfe per l'ús del català en el seu lloc de treball –una denúncia oberta per la Renfe contra un treballador de la Renfe per l'ús del català en el seu lloc de treball–, no sé si en aplicació de la Llei de política lingüística o no, però l'expedient obert. Tots sabem, anant a les farmàcies, quants medicaments trobem etiquetats en català parcialment; tots sabem, anant al cinema, quantes pel-

lícules podem trobar en català... Aquest és el resultat del seu pacte lingüístic: la invisibilitat de la llengua al nostre país. Aquest és el resultat del seu pacte lingüístic.

Nosaltres no en vam formar part. No en vam formar part perquè no hi creïem. Ens sentim absolutament orgullosos de no haver-ne format part, de la mateixa manera que avui sortirem aquí, si hagués servit per a alguna cosa –si hagués servit per a alguna cosa–, a reconèixer que ens havíem equivocat. Com que no ha servit per a res, sortim aquí a dir: tenen una nova oportunitat. La perdran –la perdran. Aquest és un país de derrotes; un dia o altre, serà un país de victòries. I avis per a navegants: el proper govern de la Generalitat haurà de tenir una política lingüística valenta, una política lingüística que assumeixi que el país té una llengua pròpia i que té moltes altres llengües, i que hem de fer una política lingüística per a totes les llengües, partint de la llengua pròpia, i que assumeixi també que la Llei de política lingüística és en aquest moment un excel·lent, magnífic i extraordinari conjunt buit, inútil i eixorc. El proper govern de la Generalitat haurà de canviar de política lingüística.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Bargalló, hem pres nota d'aquest avís per a navegants, que en un proper govern la política lingüística d'aquest govern ha de ser valenta. Ens apuntem, evidentment, aquesta proposta seva, però se l'apunti també vostè com a navegant, també, d'aquest proper govern, que llavors potser aquest vaixell que vostè en fa l'avís o que ens en torna l'avís, doncs, no pugui arribar a bon port o arribi amb un altre tipus de vaixell a segons quin tipus de port.

Em sembla important..., moltes de les qüestions que vostè ha anunciat aquí, les compartim totalment. Estem completament d'acord que les lleis són perquè es compleixin i perquè siguin útils; estem completament d'acord amb la quantitat de mostres de covardia del Govern del senyor Pujol davant la llengua –que són múltiples, és veritat–, però hi ha una qüestió en què no coincidim amb vostè que fa que nosaltres no votem favorablement aquesta presa en consideració.

El pacte lingüístic, creiem que era important, que es va produir aquí l'aprovació de la Llei de política lingüística, perquè aquest és un tema també important, però que s'ha de tractar, doncs, amb molta estimació per evitar situacions que cap de nosaltres voldria, i que, en tot cas, qui no desenvolupa, qui no fa molts dels reglaments que hauria de tirar endavant, qui no té una actitud valenta davant aquest tema lingüístic és el Govern de la Generalitat, no pas la Llei en si, no pas el redactat de la Llei, no pas els qui varen buscar el consens en un tema tan sensible per al nostre país, com és el tema de la llengua.

I em sembla que aquest és un element important. Perquè vostè també deia, diu: «El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ens va donar la raó.» Doncs, no ho veig tan clar, senyor Bargalló. El Tribunal parla de l'anul·lació del Decret presentat pel Govern perquè en la Llei no es preveïen les sancions, no hi eren aquelles sancions, i prou. Però això no vol dir que les sancions siguin útils; aquest és el segon pas. En tot cas, són dos qüestions bastant diferents, i és aquí on discrepem. D'acord que les lleis s'han de complir, d'acord que les lleis han de ser útils, però pensem que les sancions no són la solució a la problemàtica –que ho és– del tema lingüístic al nostre país i de l'ús social del català al nostre país, que en molts dels exemples que ha posat, doncs, coincidim, i fins i tot n'hi podem afegir algun altre.

Aquesta és la clau: no està demostrat..., al contrari: sí que està demostrat que les sancions no són unes eines útils per fer complir aquesta Llei i per augmentar l'ús social de la llengua, al contrari. Nosaltres creiem que al contrari, i per això, en aquest cas, doncs, varem arribar a aquell consens en la Llei de política lingüística, que va aprovar-ho. I per això nosaltres el mantindrem en aquests moments, votant contràriament la presa en consideració.

Ho repeteixo, no vol dir que el que vostès plantegen aquí, senyor Bargalló, sigui la solució definitiva; ja ho ha dit vostè, ho compartim: no és la solució definitiva. Però, en tot cas, no vulgui fer entendre que nosaltres no estem per la potenciació de la llengua, per la potenciació de l'ús social de la llengua. En tot cas, en el que sí que no estem d'acord és que les sancions siguin útils per tal de potenciar l'ús social de la llengua. És aquesta l'única discussió que tenim en aquests moments, i és la que fa que nosaltres no votem favorablement aquesta proposta.

Nosaltres havíem dit –i en la discussió hi insistíem, i ho continuem mantenint– que la Llei de política lingüística ha de permetre fer polítiques més actives, de foment i amb més recursos; aquest és l'element essencial que –coincidim amb vostè– no s'ha portat a terme de cap de les maneres. El que sí que cal és una ferma voluntat del Govern per tirar endavant els preceptes de la Llei i, sobretot, fer-ne el desplegament reglamentari. Per exemple, en tot el tema de la retolació d'establiments comercials, doncs, la Llei estableix claríssimament que s'ha de fer en català, i no es fa. Fins i tot, ara s'ha arribat a un acord o s'està estudiant un acord entre l'Ajuntament de Barcelona..., en col·laboració amb el Consorci de Normalització Lingüística, per tal d'elaborar línies de subvenció perquè veritablement es retoli en català als establiments comercials de la ciutat de Barcelona. Imagini què estem fent: estem subvencionant el compliment de la Llei. No sé si aquesta també és una solució, però, en tot cas, el que està claríssim és que no hi ha prou capacitat, prou fermesa per fer que aquest ús social de la llengua, doncs, augmenti al nostre país.

Vostè ja ha dit aquest estudi que ens ha fet arribar, la plataforma per la llengua, no?... Està clar que això del compliment de la Llei en l'etiquetatge de vins i caves és quasi nul·l. O sobretot en un element també important: encara no s'ha elaborat, encara resta pendent el Decret

sobre l'acreditació del coneixement del català i l'aranès en els processos de selecció i provisió de personal al servei de les administracions públiques de Catalunya; tampoc s'ha fet. Són passos que s'haurien d'haver fet, que són únicament i exclusivament responsabilitat del Govern de la Generalitat i que no s'han desenvolupat. Si busquem culpables, ja els tenim, ja els trobem: aquesta incapacitat del Govern per tirar endavant, doncs, aquesta Llei de política lingüística, aquesta covardia, que vostè deia, que ens sembla molt encertada la definició, però sobretot perquè en tot aquest procés el Govern ha fet un paper força galdós. A partir de la proposta del Decret del senyor Pujals, la negociació amb les *majors*, fins i tot amb aquella foto tan graciosa del senyor Pujals amb el Mickey Mouse per veure si entendria una mica els cors de les *majors* americanes, o la posterior anul·lació i derogació del Decret, que ara ha estat transcrit –com ha dit el senyor Bargalló– com a modificació de la Llei, o sobretot les últimes amenaces del senyor Vilajoana amb relació al doblatge, no doblatge de Harry Potter, doncs també mostren que el Govern no sap absolutament què fer amb tot aquest procés i, en tot cas, l'únic que està donant és pals de cec sense tenir un rumb fix, potent, clar, entenedor i amb la suficient energia, i fins i tot complicitat de la resta de grups d'aquesta cambra, que no l'ha buscat mai, en aquest procés.

I si ens centrem únicament i exclusivament en els temes del cinema, doncs tampoc és la solució, les sancions per aquells que no compleixin aquestes propostes que plantejaven des d'Esquerra Republicana. El cinema català està professionalment sota mínims, i això ja ho sabem tots plegats, i des de fa temps. Quan una productora catalana vol fer una pel·lícula amb una certa inversió ha d'anar a buscar els diners i els ajuts a fora. Està clar que si volem una indústria del cine que expliqui les nostres històries, calen inversions i estratègies, o si no, són els nord-americans els que ens expliquen el que ells vulguin i, tant si ens interessa, com no, ho hem de consumir. I aquesta és la realitat, i aquestes són les actuacions molt més fortes que haurien d'anar per aquest camí.

Ara estem a l'espera del Llibre blanc. Recordem que l'aprovació de la Llei de la creació de l'Institut d'Indústries Culturals va ser el desembre del 2000. Estem a l'abril del 2002, tenim un primer esborrany, encara, d'aquell Llibre blanc on haurà de marcar aquestes estratègies que nosaltres parlàvem, però estem perdent el temps. Des del desembre del 2000, estem a l'abril de 2002, estem fent un llibre blanc que marcarà les estratègies i quan les portarem a terme, doncs, no sé si ja hi serem prou a temps o si veritablement del cine català podrem dir que existeix algun tipus de cinema català.

Perquè aquí teniu unes dades del mateix conseller Vilajoana –bé, hauria estat bé que hagués estat aquí, també, per escoltar què pensem sobre aquests temes, però bé, ja li ho explicaran–, però, els ajuts de promoció de pel·lícules l'any 2000, 10 milions i mig. Ja m'explicaran, l'any 2001 varen pujar 13 milions 300.000 pessetes. Això sí, les estades del conseller i del seu seguici, que cada vegada és més múltiple des que hi ha el conseller Vilajoana, al Festival de Berlín del 2001, ja es varen gastar quasi 3 milions de pessetes. Home, anem bé si anem potenciant el cinema en català, el cinema a

Catalunya, d'aquesta manera. El sector ho diu i ho ha dit moltes vegades, el que cal és potenciar, el que cal és esmerçar-hi recursos i el que cal és, finalment, fer els nostres propis productes; el que deia abans: explicar les nostres pròpies històries des dels nostres plantejaments i no deixar que ho facin els altres.

En definitiva, res no ha canviat amb relació al consens que nosaltres buscàvem i que vam aconseguir amb la Llei de política lingüística, i si calen modificacions, que les calen no tant en la Llei, sinó en les estratègies i en les polítiques de portar a terme aquesta llei, estan en mans del Govern, a través del foment, de la inversió i de la recerca de la complicitat amb els altres grups polítics i també de la negociació, no pas de la bronca, el partidisme o les polítiques d'aparador a què ens tenen acostumats.

Senyor Bargalló, nosaltres, per coherència i per responsabilitat, no votarem a favor de la seva presa en consideració d'aquesta proposta de modificació de la Llei de política lingüística, malgrat que generalment solem votar a favor de les preses en consideració, però evidentment les esmenes haurien de ser de rebuig i, en tot cas, val més que ho deixem clar des de bon principi.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui estic una mica més tranquil perquè en els dos últims plens havíem coincidit plenament amb el Grup d'Esquerra Republicana i això em feia dubtar ja de les essències, dels uns i dels altres. Avui, afortunadament, només tindrem un 50% de discrepància, però em sembla que és el 50%, el 50% important.

Vostès presenten una proposició de llei, de la qual en parlarem d'aquí un moment, que jo diria que té, per dir-ho d'alguna manera, tres característiques: una part lògica, potser no la proposició en si, però sí la voluntat de la proposició; té una part jo opino que errònia, altres poden pensar que voluntarista, no discutirem ara terminologies, i jo diria, a pesar que vostè ho ha volgut obviar, senyor Bargalló, que té una part anecdòtica, que també en parlarem. Però parlem de l'anecdòtica, perquè les altres dues sí que en vull parlar una mica més. La lògica és, només apuntant-ho, la voluntat de solucionar un dèficit en la utilització social del català, en parlarem. L'errònia per mi és en la manera de fer-ho, i l'anècdota, a pesar que s'ha volgut obviar, és que, escolti'm, el dèficit existia abans, o no existia?, i existeix després, o no existeix?, del Harry Potter.

El que no entenem és: per què hem de fer tot aquest muntatge pel Harry Potter? Perquè, de fet, en la data de la Proposició, de presentació, la Proposició de llei és pel Harry Potter i el tema de la Proposició de llei, a pesar que ara hem parlat de retolacions i de no sé quantes coses, és sobre cinematografia. I això existia, o no existia? Potser per allò de... –i no fem broma–, però per

allò que Harry Potter és un tema de màgia ens hem tret la Proposició de llei, però..., anem amb els temes seriosos.

Deia que la seva Proposició té una part lògica, i deia que és aquesta voluntat de solucionar el dèficit en la utilització social del català; deia, també, i continuo dient jo, ara en els plens –intentarem fer una mica el que el Partit Popular diu, perquè de vegades ens fan dir coses que no diem, aleshores, llegirem de tant en tant ponències–..., i deia la ponència del Partit Popular, en el seu congrés a Catalunya: «Tot i així és cert que de vegades han sorgit frecs, recels, manca d'entesa, en definitiva, en alguns àmbits puntuals. El tema de la llengua ha estat un camp especialment abonat en aquest sentit i perquè hi ha hagut molta incomprensió és oportú fer algun aclariment al respecte. En primer lloc, el procés de normalització del català ha estat un èxit en la mesura que s'ha fet des del respecte i el consens.»

La normalització del català ha estat un èxit, i això és veritat, i n'estem contents, satisfets. Uns poden pensar que s'ha anat, o que es va, molt a poc a poc, altres poden pensar que s'ha anat o que es va molt de pressa. Jo potser no m'apunto ni amb uns ni amb altres, però, en tot cas –en tot cas–, ha estat un èxit. I és veritat –i és veritat– que ens queda molt camí per recórrer, ens queda camí per recórrer –ja que en el fons és el tema de la Proposició de llei– en el cinema; és veritat que ens queda molt camí per recórrer continuant parlant en l'àmbit de cultura, potser fins i tot en la traducció de llibres. Jo sempre he pensat que és una mica diguem injust que els llibres en català siguin una mica més cars que el mateix llibre en castellà, ens queda molt camí per recórrer. I només vull entrar, escolti'm, en el camp de la cultura ja que el tema va de cinema.

I això és veritat, i s'ha de fer més coses. Home, també és veritat –i ho deia el senyor Boada fa un moment– que també hauríem de fer una reflexió sobre el camp dels continguts, en el qual ens queda molt més per fer. I jo ara aquí no vull entrar en la discussió, perquè això donaria per una altra història, de què és més important si les traduccions o les produccions; no vull entrar en aquesta discussió. Sí que li avanço la meua tesis: crec que per difondre el país, la cultura, la llengua i tot el que vulgui, són molt més importants les produccions que no les traduccions, és molt més important fer el Harry Potter nosaltres que no traduir el Harry Potter, per dir alguna cosa, per exemple –ja sé que anota.

Bé, doncs, és lògic, per tant, que vulguem continuar avançant, és lògic que estiguem una mica descontents de com estan les coses, i no podem de vegades anar en contra de les obvietats. Però li deia que la seva Proposició de llei, en la meua opinió, és errònia o, com a mínim, és voluntarista. Diuen allò que l'home, i la dona –en aquest cas, també la dona–, és l'únic animal que ensopega dos cops amb la mateixa pedra, i la seva Proposició de llei, amb tots els respectes, va en aquesta línia.

Miri, jo puc entendre –no ho comparteixo, però ho puc entendre–, i ho puc entendre molt seriosament, puc entendre intel·lectualment que en un moment determinat el Govern de la Generalitat amb la voluntat de po-

tenciar el doblatge de les pel·lícules en català fes un decret; ho puc entendre. I perquè entre altres coses petits errors els poden cometre tots, valorar malament els temes ho podem fer tots. Per tant, no ho comparteixo però em sembla que tampoc és un tema massa criticable, com hi ha moltes coses que no són massa criticables, són petits errors circumstancials.

El que no puc entendre és que tornem a aprofundir en el mateix, el que no puc entendre és que continuem en la mateixa línia, el que no puc entendre és que..., escolti'm, si el problema no ha acabat d'estar solucionat, si per un camí no anàvem massa..., tornem a intentar anar pel mateix camí. Perquè, senyor Bargalló, siguem realistes, el problema de fons no és si és un decret o si està incorporat en la Llei, el problema de fons és acceptar la realitat i treballar pel bé de la llengua, però a partir d'aquesta realitat. I aquest no és un tema conceptual.

L'altre dia a la Comissió de Cultura estàvem parlant d'això de la col·laboració i d'establir subvencions i ajudes pel foment del català en això que vostès en diuen la Catalunya Nord, que els francesos en diuen la França Sud, normalment, no? Estàvem parlant d'això i vostè deia, jo li deia que nosaltres estàvem d'acord amb el tema, però que això s'havia de fer a través de l'Institut Ramon Llull, i vostè deia que, és clar, potser tenia raó, no?, però que conceptualment no, perquè per vostès la Catalunya Nord era a la mateixa unitat cultural i l'Institut Ramon Llull estava pensat per a l'exterior. Aquí potser hi havia un problema conceptual; aquí no, el realisme és el realisme.

No entraré en el tema liberal per no accentuar el tema. Jo només li diria: escolti'm, nosaltres estem totalment d'acord amb la pedagogia, estem totalment d'acord fins i tot, si vol, amb els incentius, amb incentivar. Estem totalment en contra de les quotes, entre altres coses perquè estem convençuts, com ja s'ha demostrat molts cops, que les quotes no porten enlloc, que l'incentiu, que la pedagogia potser és més lenta, però al final és més eficient, entre altres coses –i ho torno a repetir– perquè les quotes no porten enlloc.

És per això que nosaltres votarem en contra de la presa en consideració de la Proposició no de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, avui ens trobem amb una proposta del Grup d'Esquerra Republicana que és una proposta de modificació de la Llei de política lingüística, i és una modificació per tal que aquesta Llei pugui incorporar un estricte règim de quotes de pantalla, de distribució, amb un règim sancionador estricte. De fet, val a dir que aquesta proposta de modificació que ens proposa Esquerra Republicana recorda, en part, lògicament, la pos-

tura que Esquerra va defensar a la ponència que va fer la Llei que defensava aquest relat, com curiosament, també, incorpora una bona part del Decret que va fer el Govern desplegant la Llei; és a dir, amb els dos, amb les esmenes que tenia Esquerra en el moment de la Ponència més una part del Decret ens presenten una proposta de modificació de la Llei de política lingüística.

Nosaltres ens hem de fer tres preguntes, i el nostre Grup se les ha fet en el moment de definir el posicionament. La primera és: és una bona via aquesta proposta de modificació per impulsar l'ús del català?, primera pregunta. Segona pregunta, aquesta és una bona via per impulsar el doblatge? És aquesta –tercera pregunta– una bona via per impulsar la indústria del cinema a Catalunya? En els tres casos, i per això el nostre Grup votarà en contra de la presa en consideració, veiem que aquesta no és una bona via, en els tres casos. I m'explicaré: en primer lloc, el nostre Grup és del parer que les lleis que tenen la importància de política lingüística de l'any 98, són unes lleis que són el resultat d'un pacte polític entre els grups parlamentaris o entre aquells que van signar la proposta, que va ser una discussió que va durar un any, pràcticament, en aquesta cambra; que va ser objecte d'un procés de discussió intens, amb un ampli procés de compareixences, de discussió, i que, aquest tipus de lleis no es poden canviar cada dos per tres. Són lleis que estructurin el país, són lleis que tenguin molta importància, i que no poden ser objecte de canvis cada tres, cada quatre anys. Per això, nosaltres, per aquest principi, creiem que no és bona per al país la modificació d'aquesta Llei.

Jo li haig de dir, senyor Bargalló, que jo entenc que vostès proposen la modificació, perquè vostès no la van votar, eh?, i, per tant, com que vostès no la van votar, ja es van posar en una posició crítica davant d'aquesta Llei, entenc que creguin que és una llei que no respon a les necessitats del català ni del país, i, per tant, la vulguin modificar, però aquells que vam fer el pacte, que ens va costar un procés de discussió important –ho vull recordar en aquesta cambra–, nosaltres defensem que el pacte és vigent.

Que una altra cosa –i aquí ve la meua crítica al Govern– és que el Govern..., jo diria en aquesta situació de desgovern general, de desídia, doncs, no tingui una política..., no tingui capacitat d'impulsar la Llei de política lingüística, però jo els diria que no és un problema de la Llei, és un problema de la manca de capacitat política. Ara, hem de canviar cada llei perquè al Govern li manca capacitat política? Nosaltres pensem que, realment, hi ha un marge important per desplegar la Llei, el que manca és aquesta capacitat, però això manca en molts departaments i no anirem canviant totes les lleis dels departaments per la manca d'aquesta capacitat política que ens trobem nosaltres en aquest final d'etapa del pujolisme.

Pensem, per això mateix, que nosaltres creiem que no cal la modificació. I el que sí que li voldria..., senyor Bargalló, perquè ho he de fer, és respondre-li a una afirmació seva que ha fet. Vostè ha dit: «És que el català és invisible». I jo comparteixo amb vostè que hem de millorar l'ús social del català, però no podem afirmar la invisibilitat del català. Jo crec que aquesta és una afir-

mació que no es correspon amb la realitat del país. Que nosaltres podem avançar, sens dubte, que hi ha un camí per recórrer, però fer aquest tipus d'afirmacions, jo crec que, francament, no es corresponen amb la realitat del país.

Segona pregunta, sobre el doblatge. Aquesta és la bona via per al doblatge? Doncs creiem que no, francament. Miri, Catalunya, a diferència de Dinamarca o a diferència d'Holanda, és un país que ha optat pel doblatge, curiosament. A Holanda, o a Dinamarca, les televisions públiques no doblen, únicament doblen per a les pel·lícules infantils o juvenils, però no doblen, subtitulen. En canvi, Catalunya, doncs –pel que sigui, i molt probablement és la via que havíem de fer–, dobla les pel·lícules. Llavors, ens trobem amb les paradoxes que, essent el país que dobla les pel·lícules, dos, tres anys més tard es troben problemes en l'exhibició, perquè el doblatge es fa dos o tres anys més tard.

Escolti: si tinguéssim un govern una mica..., amb capacitat, asseuria en una mateixa taula les *majors* –els exhibidors– amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, per arribar a un acord de doblatge des de l'inici del procés. Per què no s'ha fet això? Per què no s'ha fet? És una pregunta: com és que no ha estat possible, això?, quan, al final, aquestes pel·lícules seran doblades a càrrec del pressupost de la Generalitat, de la Corporació, a càrrec del pressupost de la Corporació, dos anys, tres anys, però tindrem cinema doblat. Com és que no s'ha aconseguit fer-ho abans? En comptes d'anar a polítiques impositives, per què no impulsem polítiques d'acord? Realment que això suposa moltes hores de reunió, demana autoritat política –autoritat política–, que jo crec que és el que manca en aquest final de règim del pujolisme.

I, finalment, és una bona via per al cinema? És una bona via per al cinema? Jo els he de dir... –i amb això el senyor Bargalló i els ponents que ens trobem seguint les compareixences– que el diagnòstic sobre el cinema en català, sobre la indústria cinematogràfica i audiovisual és un diagnòstic que jo crec que van sortint elements molt interessants, molt interessants. I molt probablement per aconseguir –i amb això estic d'acord amb el senyor Vendrell–, per aconseguir els objectius que es proposava el senyor Bargalló, potser una de les millors vies és enfortir la indústria cinematogràfica a Catalunya, a Catalunya, que serà una via indirecta per tal de promocionar, per tal d'aconseguir un dels aspectes que volia aconseguir la Proposició que presentava Esquerra Republicana.

Doncs, bé, per aquestes tres raons, el nostre Grup votarà en contra de la presa en consideració.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Farguella.

El Sr. Farguella i Sitges

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, se'ns proposa avui, per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya –i s'ha dit, ja– que, a través d'una

reforma ampliadora de l'article 28.3 de la Llei, tornar a donar vida –i amb ranc de Llei, naturalment, ara– a aquell Decret 237, posteriorment derogat com es veurà, que establia unes quotes lingüístiques en català a les pantalles cinematogràfiques del nostre país.

Naturalment que des del punt de vista de l'estricta lògica jurídica, la Proposició em sembla raonable, tota vegada que, com s'ha dit, es basa en una sentència del Tribunal Superior de Catalunya, segons la qual si l'article esmentat, doncs, estava en contra del procediment, o parlava d'un procediment sancionador que no havia estat, doncs, previst a la Llei, era una contradicció que anava contra el principi de legalitat. I, per tant, això que es pretén és convertir en Llei, presumiblement ja invulnerable, quelcom que fou establert per la via reglamentària. Fins aquí no hi ha res a dir.

Tampoc no hi ha res a dir ni a objectar pel que fa al contingut ideològic o profund de la proposta –diguem-ho com vulguem, no?–, de la bondat d'intencions d'Esquerra Republicana, que ha defensat sempre –això és veritat– tot allò que fa a la normalització de l'ús del català, des d'àmbits molt diversos, tot i –naturalment i com se sap– no haver votat la Llei del 98, amb propòsits unitaris, tot i votada per àmplia majoria.

Bé, tampoc, com podríem nosaltres qüestionar la bondat d'objectius d'aquesta proposta, si, en definitiva, és una reproducció, gairebé fil per randa, del mateix Decret 237, tantes vegades comentat, i, precisament, dictat pel Govern al qual nosaltres donem suport? Com podríem estar en contra d'aquest contingut reproduït per la via de la Llei? Però, en definitiva, a veure, en termes col·loquials, i, bé, en termes automobilístics, si volen: vostès volen –i ho dic amb cordialitat, no?–, interpreto que vostès el que pretenen és, com a titulars propietaris de segona mà, tornar a posar en marxa, doncs, un vehicle jurídic que per les circumstàncies que fos, tot i ésser d'originària propietat nostra, es troba immobilitzat i fora de servei per unes circumstàncies de força major, no? Bé, és que si la qüestió fos tan fàcil com es pretén, i si la màgia salvadora de la normalització o de la presència del català a les pantalles consistís, simplement, a elevar un reglament a la categoria de Llei, no dubtin que ja hauria estat el mateix Govern de la Generalitat, com a propietari original de la proposta, qui ho hauria fet.

Però, senyores i senyors diputats, a veure, el tema saben vostès que té molta més profunditat, i que més enllà de qualsevol estratègia circumstancial i dels ideals, diguem-ne, químicament purs, té una complexitat més profunda i té molt a veure amb allò que un polític important del Noucentisme va dir: que l'art d'aplicar..., «que la política no és res més que l'art d'aplicar a cada moment de la història aquella part de l'ideal que les circumstàncies permeten, no?» I és que, en definitiva, suposo que tots estem d'acord, diríem, en una cosa, i és que tots voldríem –i això tots ho han dit– incrementar la presència del català a les nostres pantalles. Tota la resta és dialèctica estèril. Però, tot i haver manifestat aquestes sinceres coincidències amb el Grup proponent, els he de dir amb la mateixa sinceritat que la proposta d'avui, avui per avui, la considero difícilment aplicable des del punt de vista jurídic; estratègicament poc afor-

tunada; i socialment involutiva, perillosament involutiva. I amb la mà al cor –amb la mà al cor–, els dic que crec, sincerament, que es tracta d'un cas d'aquells en què resulta que el remei és pitjor que la malaltia.

Suposo que tots estem d'acord que cap govern del món –i menys el nostre, tampoc, naturalment– en circumstàncies excepcionals sí que ho fa, però normalment no va i no recorre mai els decrets derogatoris; naturalment, que no! Però també hem d'admetre, amb coratjós realisme i amb rigor polític, que el Govern de la Generalitat ho va fer, però amb circumstàncies, perquè hi havia, realment, una reacció immediata, que no es podia negar, que va començar, doncs –ja ho sabem tots–, des de la madrilenya representació de les grans distribuïdores americanes, que no deixa de ser important, de tal manera que l'amenaça de Goliat contra David va estar servida immediatament, no? I després tota la remor que es va produir a casa nostra, no?, amb els sectors econòmics interessats, socials, polítics, i mediàtics. Tot plegat que van configurar immediatament una situació preocupant respecte a l'aplicació per la via del consens habitual i volgut de la Llei de política lingüística catalana. I ben aviat –i això és molt important–, les enquestes s'encarregaren de demostrar aquesta situació. El 16% de la població de Catalunya –vulguem o no vulguem– diu que el doblatge no s'ha de fer a cop de decret ni a cop de sancions, i el 50%, en canvi, propicia la via del diàleg. Aquesta és la realitat social, i, per molt preocupant que sigui la situació del català, la precarietat del català a les pantalles de cinema, la necessitat de corregir aquesta situació no té altre paràmetre lògic que la via del diàleg, vulguem-ho o no ho vulguem.

En definitiva, les lleis, de poca cosa serveixen si la realitat social és diferent, al contrari. I fou així –i fou així– que per part del Govern de la Generalitat es va decidir reconduir el problema amb el diàleg, amb el diàleg que s'imposava a Amèrica, amb la Motion Picture Association, i que culminava amb aquella declaració del 8 de maig del 2000, els resultats de la qual, per molt que es digui, han estat favorables. I que s'ha procedit a uns doblatges cada vegada més significatius des del punt de vista estadístic; i, que, fins i tot, la indústria del doblatge a Catalunya ha guanyat enters, fins i tot, per fer doblatges en castellà i pels DVD, i pels vídeos, etcètera.

Bé, per dir-los-ho d'alguna manera, de 375.000 espectadors de cinema en català el 98, hem passat a 736.000 l'últim any. I dels vuit títols doblats aquell any, ara n'hi hauran, aquest any, suposo, hem d'esperar, més de trenta, inclòs el *Harry Potter* tan enormement demanat, no?

Bé, i aquí es deia una cosa que m'agradaria comentar –ho han dit els diputats que m'han precedit–, sobre que, per exemple, a Dinamarca o a Suècia no es doblen les pel·lícules que es subtitulen. (*Remor de veus.*) Nosaltres, com a compromís lingüístic, evidentment que no podem, de cap manera, i el Govern de la Generalitat, acceptar la subtitulació...

El president

Esperi's un moment, senyor diputat. Prego silenci, si us plau.

El Sr. Farguell i Sitges

Els suecs...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Ja l'avisaré. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Farguell i Sitges

Els suecs i els danesos, sí, doblen les pel·lícules de la canalla, molt bé; i la resta ho fan amb un anglès subtitulat. Però nosaltres som un país diferent que ha de normalitzar la llengua per uns altres camins.

I després, escolti'm, és que en podríem explicar molts, d'exemples. Aquí se'ns ha arribat a dir, pel diputat..., el seu company, que això del doblatge era una cosa que era molt opinable –molt opinable. Però, escolti'm, molts dels països que han d'entrar, la majoria dels països que han d'entrar –i vostès ho sabran, no?– a la Unió Europea, ni doblatge, no tenen. Baixen la veu anglesa i surt un narrador que en una veu en *off* diu: «Escolti'm, en aquests moments veuran vostès que el Josep s'ha declarat a la Pepeta, però aquesta li diu, doncs, que és un "tio" que no li agrada, que és lleig i atrocinat.» Això és el que és el doblatge, el suposat doblatge en molts països. No em diran pas que aquesta sigui la ideal solució per als catalans.

Bé, sóc conscient que aquests exemples no justifiquen la realitat precària del català a les pantalles; tots ho sabem. Però nosaltres creiem que el Govern de la Generalitat ha seguit el camí més adequat possible, l'únic: el camí del diàleg; i, a més a més, que estem situats en aquests moments en un món prestigiós i amb un cert prestigi ja del mateix català a les grans distribuïdores americanes, que no deixa de ser important. Tenim un prestigi allà, i un prestigi que evidentment que té una certa lentitud d'aplicació, però que, en aquest cas, la lentitud penso que ens obliga a pagar un peatge, que és el peatge necessari de la unitat i de no trencar...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Farguell i Sitges

Bé, simplement, permeti'm que acabi fent una menció simple. S'ha dit que –i acabo– això era una Llei inútil; parlava que la Llei en si ja era inútil. Jo el que dic és que no és que hi hagi una inutilitat manifesta de la Llei, sinó que la inutilitat està, precisament –i amb això replico al diputat socialista–, en la reforma de la Llei. Escolti'm, ja fa més de dos-cents anys que Montesquieu va dir que les lleis inútils no produeixen altre efecte que debilitar les necessàries. I la necessària és la Llei de política lingüística que tenim.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem, per tant, ara, a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei que acabem de debatre.

Prego al senyor diputat que es posi en disposició de poder votar.

Comença la votació.

La presa en consideració ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 122 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació dels articles 81, 82 i 83 de la Llei 13/1989, del 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00136/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació dels articles 81, 82 i 83 de la Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de fer la defensa de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, vull realitzar una sèrie de consideracions respecte al procediment administratiu com a instrument mitjançant el qual es canalitzen les relacions dels ciutadans amb l'Administració (*remor de veus*), i, per tant, cal procurar que es compleixin una sèrie de requisits per garantir la seguretat subjurídica...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Esperi's, ja l'avisaré. (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. En primer lloc, claredat en la regulació, per tal que sigui comprensible per tots els ciutadans, i en segon lloc, que sigui un procediment que garanteixi els drets dels ciutadans, que són els receptors dels serveis que presta l'Administració.

En opinió del Grup Popular, en aquestes qüestions de fons, cal avançar cap a l'accessibilitat, la transparència, la simplificació, l'eficàcia, la seguretat jurídica, en funció dels principis recollits en la Constitució. I, en el marc de la regulació de l'activitat de les administracions públiques, l'establiment de terminis màxims per a resoldre i notificar una resolució..., cal garantir un procediment àgil i segur.

En aquest sentit, el règim jurídic de l'Administració de la Generalitat es regula en la Llei 13/89, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, una llei que en el seu moment es va considerar innovadora i que té com a objectiu assolir una administració de la Generalitat àgil i eficaç en la seva gestió. Aquest text legal va suposar, com deia, en promulgar-se, un avanç important respecte a la legislació de l'Estat pel que feia referència a la

regulació del silenci administratiu, donat que en aquell moment la Llei vigent a l'Estat era la del 17 de juliol de l'any 58, que preveia el silenci administratiu desestimatori o negatiu amb caràcter general. L'article 81, com deia, d'aquesta Llei va introduir un silenci administratiu estimatori o positiu com a regla general.

Aquest canvi normatiu, aplicable als diferents àmbits competencials de l'actuació de l'Administració de la Generalitat, va provocar una modificació del *modus operandi* dels òrgans administratius de l'Administració a Catalunya, així com la introducció d'un nou element encaminat a donar compliment als principis d'eficàcia i celeritat. La promulgació de la Llei de l'Estat 4/99, de 13 de gener, de modificació de la Llei 30/92, de procediment administratiu comú, ha suposat una modificació rellevant del règim del silenci administratiu que resulta aplicable a totes les administracions públiques, atès el seu caràcter de legislació bàsica, Administració de l'Estat, després les comunitats autònomes i després els ens locals.

Efectivament, com deia, els articles 42 i 43 de la Llei del 92, en la nova redacció donada amb la Llei del 99, incorporen al dret administratiu amb caràcter general el silenci administratiu estimatori o positiu i posen fi a la confusió que es va crear l'any 93, quan va entrar en vigor la Llei de l'any 92, la 30/92, que existia en aquesta matèria. Aquesta darrera reforma en matèria de silenci administratiu ha deixat pràcticament inaplicable el règim jurídic del silenci contemplat en els articles 81 i 82 de la Llei que avui proposem modificar. Aquest fet provoca una disfunció tècnica important entre la legislació de la Generalitat en matèria d'acte i procediment administratiu i la nova legislació de l'Estat –ara sí, més elaborada i avançada–, que obliga a aplicar a Catalunya, de manera quasi exclusiva, la legislació estatal, en detriment de la mateixa normativa autonòmica; situació que genera inseguretat jurídica als administrats, que no coneixen quina acceptació tenen totes les seves sol·licituds, quan no reben contestació en el termini legalment establert per l'Administració.

Finalment, considerem que cal posar de manifest que l'objectiu últim d'aquesta Proposició de llei, més enllà d'efectuar les harmonitzacions tècniques necessàries, és dotar de més seguretat jurídica l'actuació de l'Administració envers els ciutadans, atès que a ningú s'escapa que el silenci administratiu continua sent un... de caràcter excepcional, que opera només en aquells casos en què els òrgans administratius no resolen de forma expressa en el termini establert per la normativa vigent aplicable.

És per aquests motius, senyores i senyors diputats, que el Grup Popular els proposa la modificació dels articles 81, 82 i 83 de la Llei 13/89, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, com deia, per adequar-la tècnicament a la normativa bàsica. I considerem que aquesta iniciativa és oportuna perquè el Govern va presentar un projecte de llei de regulació del silenci administratiu en diferents lleis sectorials, amb l'objectiu –segons consta a la seva exposició de motius– d'adaptar aquella Llei als supòsits en què, per la complexitat del procediment, es requereix un termini superior als sis mesos per a resol-

dre i notificar. O sigui que, en aquest cas, el Govern presenta un projecte de llei per adequar normativa sectorial que fa una remissió o excedeix els sis mesos que estableix la Llei del silenci positiu, i, en canvi, no adequa la normativa bàsica de la Llei de la Generalitat per donar-li aquesta cobertura, com deia, que per nosaltres és important i substancial a l'hora de garantir aquesta seguretat jurídica.

És per aquest motiu que nosaltres vam dubtar a presentar una esmena a aquest Projecte de llei o presentar una proposició de llei que regulés aquesta normativa bàsica, i ens vam decidir per aquesta segona opció, en considerar que excedia l'àmbit i l'objectiu de la Llei, del Projecte de llei, en aquest cas, presentat pel Govern.

Però vull destacar que la meua intervenció és per expressar també la meua sorpresa quan, en el repartiment d'esmenes dels diferents grups, vam veure com, mitjançant unes esmenes del Grup Socialista, es recollien, mitjançant una esmena, les modificacions als articles que avui aquí proposem modificar en els mateixos termes recollits en la nostra iniciativa. Llavors, ens va sorprendre aquesta esmena, que donava lloc que..., venia a ser pràcticament una còpia de la nostra iniciativa. I nosaltres considerem oportú substanciar avui aquesta presa en consideració per tal que, si es considera oportú, doncs, es pugui substanciar conjuntament, en ponència conjunta amb el Projecte de llei presentat pel Govern.

I, abans de finalitzar, vull reclamar al Govern que elabori i presenti un projecte de llei de modificació de la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat. Considerem que és del tot necessari i sabem que fa més de dos anys va elaborar un avantprojecte, que circula, però que en canvi no s'ha acabat d'aprovar per part del Govern i no ha estat presentat en aquest Parlament. Nosaltres li reclamem aquest Projecte de llei, per tal d'adequar la normativa de la Generalitat a les noves realitats de règim jurídic general.

És per aquest motiu, senyores i senyors diputats, que els demano el vot favorable a aquesta presa en consideració, a part de per corregir les disfuncions tècniques, amb l'únic i exclusiu objectiu d'enfortir la posició jurídica dels ciutadans enfront de les administracions, reforçant totes les seves garanties.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, nosaltres ens abstindrem en aquesta votació, i ara li explicaré el perquè, ja que m'ho demana, i a més ho pensava fer. Nosaltres normalment votem a favor de les preses en consideració, però quan siguin, les preses de consideració, quelcom desmesurat, aleshores hi votem en contra. És raríssim..., sabent que vostès, en canvi..., les seves votacions de preses en consideració van molt

parelles al que fa a l'estabilitat governamental, o sigui, el que els seus socis i vostès acorden. És un altre criteri; molt respectable, eh? No va tant en el mèrit del tema, com en el fet que *pacta sunt servanda* i s'han de complir.

Miri, per nosaltres, el motiu principal està que estem treballant, com vostè ha dit, un projecte de llei; ja hem passat les esmenes, estem analitzant-les. El text que vostès plantegen és perfectament encabible en el que estem discutint; de fet, com vostè ha dit, algú ja l'hi ha posat. Per tant, en aquest sentit, ens sembla que el més lògic és continuar amb aquest tràmit on som. Vull dir, ens és sobrer el punt que estem substanciant en aquests moments, no?

A la Junta de Portaveus, quan es decideix què és el que va en el Ple, és quan cada grup –i això és un acord de cortesia parlamentària que tenim tots– pot administrar lliurement el llistat. Nosaltres, a l'anterior Junta de Portaveus, vam estar a punt –i hauria estat un error– de fer incloure un tema municipal que està en ponència, i, ràpidament, vam tenir reflexos... És un criteri que també..., no demano que tothom el segueixi; nosaltres el seguim bastant de forma contundent: si està en ponència, retirar la Proposició de llei. És el mateix que ens porta a l'abstenció en aquests moments.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. El senyor Ridao, en nom d'Esquerra Republicana... Sí, esperi's un segon... (*La Sra. Esteller Ruedas demana per parlar.*) Em demana...

La Sra. Esteller Ruedas

Per contradiccions. El senyor Ribó ha dit que està en ponència. Està en ponència el silenci administratiu amb uns altres objectes, no amb l'objecte de regular el silenci administratiu amb caràcter bàsic de la Llei que regula el procediment de l'Administració. Està només en ponència la part de lleis sectorials que ha estès en l'àmbit de regulació bàsica del silenci administratiu. És per aquest motiu que nosaltres hem considerat oportuna la presa en consideració.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor Ribó... No es quedi en silenci administratiu davant...

El Sr. Ribó i Massó

És que no hi havia encara so; hauria quedat igualment silenciós. Senyora diputada, quan s'obre el tema, vostè ho pot esmenar com li sembli, com han fet altres grups. És el que jo li he intentat dir, i li ho torno a dir ara, eh? Per tant, el tema obert, vostè podia plantejar l'esmena des de la totalitat fins a un articulat tan extens com hagués volgut.

Gràcies, president.

El president

A vostè. L'il·lustre diputat senyor Joan Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, bé, com reconeixia la mateixa diputada senyora Esteller, la promulgació, l'entrada en vigor de la reforma de la Llei 30/1992, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, ha introduït efectivament alguns canvis molt profunds amb relació als terminis de resolució d'alguns procediments administratius; també quant a la regulació del silenci administratiu, que en essència preveu, com vostès saben, que els interessats puguin entendre estimades les seves sol·licituds per silenci administratiu, no?, i això va en funció de quins siguin els procediments dels casos, en algunes ocasions són tres, en altres sis mesos.

També, com admetia la mateixa senyora Esteller, hi ha un recent projecte de llei que modifica la Llei 13/1989, per analogia amb la Llei que regula el procediment de l'Administració de la Generalitat, que pretén d'una o altra forma l'adequació, amb caràcter, en aquest cas, fins i tot, bàsic de la pròpia normativa estatal, de la normativa catalana amb relació al règim del silenci administratiu i els terminis de resolució, i que podem convenir amb la senyora Esteller que es redueix a determinats procediments en què excepcionalment es permeten terminis superiors, fins i tot, al que preveu la modificació de la Llei estatal, o als supòsits en què es manté el caràcter negatiu del silenci. I això ho podríem discutir, i, de fet, és un element que ha motivat la presentació de diferents esmenes per part dels grups parlamentaris.

Aquest Projecte de llei –aquest Projecte de llei– va tenir entrada al Parlament –s'ha dit abans– l'11 de gener del 2002 i la iniciativa parlamentària que estem substantiant en aquests moments va tenir entrada en el Registre del Parlament deu dies més tard. I, d'entrada, nosaltres desconèixiem..., perquè, de fet, el preàmbul d'aquesta Proposició de llei no és explícit en aquest sentit, no s'explicava quina era la motivació –que ara hem sentit de la senyora Esteller– per la qual es presentava aquesta iniciativa, perquè, en definitiva, el Grup Popular tenia la possibilitat, i el dret que li cabia, d'haver presentat esmenes, fins i tot l'esmena a la totalitat, al Projecte de llei presentat pel Govern.

I, de fet, en aquest cas, fins i tot després d'haver sentit les explicacions de la senyora Esteller, no ens acaba de convèncer el fet que realment l'objectiu que persegueix aquesta iniciativa sigui de dotar de més seguretat jurídica l'actuació de l'Administració catalana, sinó que en definitiva es tracta d'una o altra forma de resoldre el fet de no haver presentat o haver negligit la possibilitat de presentar esmenes al Projecte de llei del Govern.

En qualsevol cas, el nostre Grup Parlamentari no té inconvenient que aquesta iniciativa, que vostès presenten –jo crec– de forma extemporània, es pugui tramitar conjuntament amb el Projecte de llei, però en qualsevol cas tampoc voldríem consolidar un precedent que no ens sembla positiu, i és que els grups parlamentaris amb possibilitat..., a l'entrada de projectes de llei, a partir del finiment del termini d'esmenes, puguin, per la via d'iniciatives legislatives, intentar desvirtuar el tràmit legislatiu ordinari.

Per tant, sense que vostè, senyora Esteller, pugui veure que per part del nostre Grup Parlamentari hi ha una voluntat d'obstaculitzar la possibilitat que la seva iniciativa es pugui tramitar en aquesta cambra, però tampoc amb la voluntat que es pugui consolidar un precedent que ens sembla que no és favorable, el nostre Grup Parlamentari també formula en aquest cas un vot d'abstenció.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Com ja s'ha dit, el Govern va presentar, va entrar a primers d'any el Projecte de llei d'adequació de la Llei catalana 13/89 al que disposa la Llei estatal de l'any 99, que reformava la Llei de règim jurídic de les administracions i del procediment administratiu, i en aquest Projecte de llei es rebutja esmenes dels grups i es troba, com és sabut, en tràmit de ponència.

La Proposició de llei del Grup Popular impulsa també l'adequació de la Llei catalana a la Llei estatal i fa aportacions..., des del nostre punt de vista, fa aportacions d'interès en la regulació del termini de les resolucions administratives, en la notificació i en les excepcions a la regla del silenci positiu.

Podríem preguntar-nos per què el Grup Popular va presentar una proposició de llei sobre la mateixa matèria quinze dies després d'haver entrat el Projecte de llei del Govern i quan ja s'havia iniciat la seva tramitació. Hem sentit una explicació que ens ha semblat relativament convincent però en tot cas diem clarament que coincidim, si no en el procediment, en una part substantiva de les aportacions que fa. I això ho hem expressat efectivament en alguna de les esmenes que hem presentat al Projecte de llei del Govern.

En matèries com aquestes –en matèries com aquestes–, senyores i senyors diputats, l'originalitat no és un valor; és lògic i normal que tots recolzem en les aportacions de la doctrina comuna del dret administratiu sobre les quals no hi ha propietat intel·lectual. Pensem, en canvi, que convindria primar en aquest Parlament un principi d'economia processal que evités una certa –diguem-ho així– duplicació d'iniciatives com la que s'han donat amb la presentació pràcticament simultània del Projecte de llei del Govern i, posteriorment, de la Proposició de llei del Grup Popular.

Podríem abstenir-nos també, com molt legítimament faran els altres grups, però nosaltres votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició, amb la confiança que podran substanciar-se conjuntament el Projecte de llei i la Proposició de llei i que una part del contingut d'aquesta Proposició podrà, com nosaltres hem suggerit, convertir-se en disposició addicional.

Crec que aquesta economia de procediments és particularment recomanable, senyores i senyors diputats, quan

tractem, justament, d'una normativa que afecta el procediment de les administracions públiques i dels seus propis procediments; seria una contradicció..., o és una contradicció que reduplicuem iniciatives quan el que estem buscant és justament més economia, més claredat i més transparència.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vejam, vostès saben que la Llei 13/89 d'alguna manera va ser capdavantera, tenint en compte que la legislació vigent en aquell moment era la Llei de procediment administratiu de l'any 58, pel que fa, entre d'altres coses, a una aposta ja per la resolució expressa dels procediments, per entendre el silenci com a excepció i també avançava en la consideració del sentit positiu del silenci en determinats casos, concretament en els casos que es tractava de resoldre sobre sol·licituds d'exercici de drets o interessos legítims pels quals el sol·licitant, doncs, ja tenia el seu dret reconegut.

En aquests casos, ja la Llei 13/89 establia el silenci positiu. Posteriorment, la Llei 30/92 de l'Estat va donar un pas més formulant de forma clara i explícita el sentit aquest positiu del silenci i també l'excepcionalitat, com a desig, almenys expressat explícitament..., la necessitat que totes les resolucions fossin expressives. La Llei 4/99, que esmena d'alguna manera algunes deficiències de la Llei 30/92 i complementa, també, el règim jurídic del silenci, dóna un pas més, concreta i avança més en aquest sentit positiu del silenci, concretant que en tot cas el silenci negatiu haurà d'estar previst legalment com així també en aquells supòsits en què els terminis de resolució superin el termini general previst en aquesta norma, de sis mesos.

En aquest sentit el Govern de la Generalitat va presentar, per tal d'adaptar la Llei 30/92, incloent les modificacions de la 4/99, el Projecte de Llei d'adequació de procediments administratius amb relació al silenci. I aquest Projecte, actualment en tràmit, ha passat el termini d'esmenes i té una ponència nomenada, la qual s'ha de posar a treballar seguidament.

Ara es debat aquesta Proposició de Llei, que presenta el PP, que al nostre entendre no deixa de ser un complement formal al que és el substancial, que és el pràctic, que és l'adequació concreta de procediments i de terminis que, amb caràcter excepcional, preveu el Projecte de Llei del Govern, que el que fa és concretar en quins casos –ja dic, de forma excepcional– el silenci ha de ser desfavorable o el termini, davant la complexitat de determinats procediments, ha de ser superior als sis mesos.

La senyora Esteller, ella mateixa, ha esmentat que el que pretén amb aquesta Proposició de Llei és superar determinades disfuncions tècniques o determinats ca-

sos d'inseguretat jurídica. Per tant, repeteixo, tant pel que ha dit ella com el que jo he dit abans, es tracta d'un complement formal al que és substancial, que és el Projecte de Llei del Govern, que va a la qüestió pràctica.

De fet, aquesta Proposició de Llei el que faria és plantejar-nos si aquest Parlament ha de donar prioritat al que seria una translació de la legislació de l'Estat en el cas de Catalunya..., o la tramitació d'altres projectes o iniciatives d'altres grups, de diferents grups del Parlament, en qüestions que no tenen ja una vigència i una aplicació clara, sigui a través de la legislació de l'Estat, com és aquest cas.

En aquest moment hi ha més de vint projectes de Llei en tràmit i, per tant, entenem que, des del nostre punt de vista, la prioritat del Parlament és desenvolupar les competències pròpies del Govern de la Generalitat.

Però, tot i així, no tenim cap inconvenient, perquè entenem que és un complement formal i pot superar aquestes disfuncions tècniques, a incorporar..., per tant, han d'entendre a votar a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, tenint en compte i sent molt conscients que es tracta, en realitat, d'una simple –podríem dir– transposició de legislació de l'Estat a Catalunya –dic «transposició» perquè en realitat el que es farà és traslladar, pràcticament mimèticament, el que preveu amb caràcter bàsic l'Estat, en aquest cas, a la legislació aplicable a Catalunya i que actualment ja està vigent.

Per això –i vaig acabant–, no entrarem en el debat o polèmica de qui té la propietat intel·lectual d'aquesta iniciativa, o el PP amb la Proposició de Llei que presenta o les esmenes que presenta el Grup Socialista en el Projecte de Llei. En tot cas, el que és evident és que, no per cap pacte preestablert, sinó perquè el que ens interessa és aconseguir, amb la tramitació posterior del Projecte de Llei, una aprovació al màxim consensuada, podem entendre que és bo incorporar totes les iniciatives dels diferents grups, vinguin per la via que vinguin, i, per tant, prendre en consideració aquesta Proposició de Llei entenent que després es podrà formar una ponència conjunta per tramitar-ho conjuntament amb el Projecte de Llei.

I acabo, senyor president, simplement dient que, en tot cas, tot i que aquesta Proposició de Llei recull d'alguna manera el que ja diu la Llei 4/99 de l'Estat, sí que avanço que nosaltres hi presentarem algunes esmenes pel que fa referència a les reclamacions prèvies en la via civil i laboral, al termini per emetre els certificats acreditatius de la resolució presumpta o als supòsits de suspensió del termini per resoldre, que en aquest cas la Proposició de Llei que es presenta no contempla.

En definitiva, votarem a favor de la presa en consideració de la Proposició de Llei pels motius que acabo d'explicar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, ara a la votació de la presa en consideració de la Proposició

de llei que acabem de debatre. *(Pausa.)* Prego al senyor diputat que es posi en disposició de votar.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat aprovada per 118 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts.

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i el conseller de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta al president de la Generalitat la formula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quines són les seves principals preocupacions polítiques (tram. 317-00395/06)

Prego silenci, si us plau.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, quines són les principals preocupacions polítiques del senyor president a dia d'avui?

El president

Moltes gràcies. Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Miri, doncs, la més important de totes és que nosaltres puguem seguir estant en disposició de governar, de governar bé i eficaçment.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, seré jo qui explicaré el que crec que preocupa milers de ciutadans. Els catalans estan preocupats per la incertesa de la situació política internacional, incertesa a Amèrica Llatina, on tenim vivint prop de 300.000 catalans que no han sentit ni una sola paraula des de Catalunya; incertesa a Palestina, on res no sembla poder aturar ni la política equivocada i injusta d'Ariel Sharon ni les accions desesperades dels suïcides palestins. I sobre això, senyor president, no li hem sentit ni una sola paraula.

President, no sabem què pensa sobre les dificultats de la Unió Europea per esdevenir un factor decisiu en el nou ordre mundial. En aquest terreny, la preparació de la conferència del 2004 esdevé crucial. Personalitats polítiques d'IC, del PSC i d'Unió Democràtica han proposat un fòrum cívic per a la nova constitució europea. Nosaltres ho veiem positivament, esperem que el Patronat Català Pro Europa, per una vegada, ho tingui en compte.

Ignorem què pensa, senyor president, sobre l'anunciada involució autonòmica, amb més governadors civils i, sembla, menys dret civil.

No sabem com té pensat afrontar el creixement de la inseguretat, la manca de dotació de places i la manca d'un comandament únic policial.

Tenim un gran endarreriment de les infraestructures estratègiques, com l'aeroport. Mentre aquí encara parlem de la tercera pista, a Madrid ja parlen del segon aeroport. I l'AVE no se sap encara per on passarà. Si vostè ho sap, senyor president, un dia o altre ens ho hauria de dir.

Hi ha preocupació per la marxa d'empreses i la impotència de la Generalitat per evitar-ho, com Zara, com Lear, com Global 3, senyor president, de què vostè no vol parlar mai.

Totes aquestes qüestions tenen un fil conductor. No cal que les contesti totes avui, contesti'n una: disposem dels instruments per afrontar aquests problemes? No hauríem de fer un pas substancial en la millora del nostre autogovern?

Els grups d'esquerra ens vàrem avançar, i ja a finals de l'any passat fèiem pública la nostra proposta. Seguia el PP el mes de març, i, en darrer lloc, cal subratllar-ho, en darrer lloc, el mateix Govern. La proposta del Govern no aporta novetats...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Maragall i Mira

...aposta per una via –un segon, senyor president–, aposta per una via que ha topat ja amb la negativa rotunda de José María Aznar...

El president

Hauria d'acabar.

El Sr. Maragall i Mira

L'aixeta, senyor president, com diu vostè, no raja.

(*Crits de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Amb tota sinceritat li diré que em sembla que la gent que ho sent per televisió, que és a qui vostè es dirigeix, no l'ha entès. (*Remor de veus.*) Perquè, és clar, vull dir, ha començat amb Palestina i amb la conferència, etcètera, etcètera. I bé, escolti, jo li diré el que em preocupa en aquests moments.

Primer, doncs, miri, estudiar com podem generalitzar els ajuts a les famílies amb fills petits.

Segon, començar a aplicar l'acord que acabem de signar –i és un acte de Govern molt important– amb les caixes per valor de 40.000 milions de crèdits tous per a ajuntaments, per a la mateixa Generalitat i per a tota mena d'institucions, per a construir biblioteques i residències de gent gran.

Tercer, posar a punt el segon Pla de sanejament, que preveu la depuració de l'aigua de les poblacions de menys de dos mil habitants.

Quart, seguir impulsant el Pla de guarderies.

Cinquè, posar a punt el mecanisme que ha de permetre... Escoltin, aquest sistema, diguem-ne, de classe de pàrvuls tampoc no resultarà. Escoltin, posar a punt... (*Remor de veus.*) No, escolti, permeti'm, també ho puc dir, que això sembla una classe de pàrvuls.

Bé, posar a punt el mecanisme que ha de permetre el finançament del Segarra -Garrigues.

El president

Prego silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

Sisè..., que ha de representar una inversió, per cert, de 131.000 més 66.000, prop de 200.000 milions de pessetes. És prou important perquè el president de la Generalitat hi dediqui la seva atenció.

Sisè, impulsar tota la resta de regadius previstos, l'Algerri - Balaguer, el Segrià sud, les Garrigues, la Terra Alta, etcètera, i des d'ara impulsar el Xerta - la Sénia, a les Terres de l'Ebre, amb una inversió de 26.000 milions de pessetes, 150 milions d'euros.

Setè, assegurar que engegui l'Institut Ramon Llull per a la projecció internacional de la llengua i la cultura catalanes, que fem conjuntament amb el Govern balear.

Vuitè, preparar l'adjudicació de la segona part de la línia 9 del metro. La inversió total pujarà a 325.000 mi-

lions de pessetes. Naturalment, assegurar aquest finançament és una feina bastant més feixuga que alguna de les coses que vostè em proposa. La construcció ha de començar el mes de maig a Badalona...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre el desplegament de la política lingüística (tram. 317-00398/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quines són les mesures de desplegament de política lingüística que té previstes el seu Govern en un termini immediat? Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, nosaltres el que estem fent, no de futur, sinó ja de present, i també, naturalment, de futur, és aplicar la Llei tant com ho permet la realitat social, o amb el ritme que ho permet la realitat social, amb el ritme que ho permeten les possibilitats reals de tot ordre i que ho permet, a més, l'atenció molt màxima que hem de concedir a la convivència. Ho estem aplicant d'una manera sistemàtica.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Una enquesta recent deia que la llengua catalana està retrocedint com a llengua d'ús habitual a la regió metropolitana d'una forma realment preocupant, i el cert és que tenim un marc legal que ni en el terreny de la comunicació, ni en el terreny de la producció cultural, ni en el dels productes de gran consum, el català hi és una llengua habitual. Tenim un marc en el qual no només no hi ha mesures de sanció, com sí que hi són en les lleis normals, sinó tampoc mesures pràctiques d'incentivació fiscal, ni de promoció social, ni d'autoestima en el seu ús.

El català ha de recuperar la seva condició de llengua moderna, percebut així per la gent, de llengua útil, de llengua que provoqui i generi simpatia, promoció social i que faciliti la identificació amb el país.

Queda lluny el temps d'Aina Moll en què el bilingüisme passiu era una realitat, en què cadascú parlava en català o en castellà amb normalitat, i avui el català, per

desgràcia, és un idioma marginal, en el cinema i en les indústries audiovisuals. Avui, a Catalunya, senyor president, hi ha treballadors de l'empresa Renfe, caps d'estació, any 2002, que són expedientats per utilitzar la llengua catalana en el territori de Catalunya.

Jo li demano: quin és el resultat dels acords que va signar el seu Govern amb determinades empreses privades? Com és que aquest matí, en un programa de Catalunya Ràdio, l'oient telefonava dient que ha trucat sis vegades avui mateix a l'empresa Telefónica i en cap cas li ha estat possible que fos atès en llengua catalana? Què es fa per evitar que l'edició d'un mateix llibre sigui més cara en català que no pas en castellà? Quan ens trobarem que algun dels quaranta mil productes farmacèutics que hi ha al mercat, a més de llengües tan habituals a Catalunya com són el rus, l'holandès o el japonès, també, no només, sinó també, estiguin en català? Què fa el seu Govern per a això, senyor president?

Cal tornar a reactivar l'autoestima per la llengua, que és l'única aportació original que podem fer al patrimoni cultural de la humanitat, perquè si no ho fem nosaltres, senyor president, no ho farà ningú. I l'hem d'oferir com a patrimoni a compartir...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...a la gent que vingui de fora. Potser...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod- Rovira

...els Martínez i els Ahmed faran el que no han fet tants cognoms il·lustres per a la llengua d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Si no hi té inconvenient, i reconec que no té cap obligació de fer-ho, si em pot informar després exactament d'aquest cas que em diu de Renfe, li ho agrairé –li ho agrairé.

Bé, a part d'això, jo li dic que, primera, tampoc no confonguem els desitjos amb la realitat. No es practicava el bilingüisme passiu a l'època de l'Aina Moll, el predicàvem, el propugnàvem –el propugnàvem–, i encara els que el volem practicar el practiquem. Hi ha molta gent que sembla que l'hauria de practicar i no el practica, de molts i diversos partits, fins i tot d'algun molt nacionalista que vostè coneix.

Però, bé, el que fem és, simplement, entre altres coses, doncs, aplicar la Llei, aplicar tots els recursos que tenim a través d'Ensenyament –recursos vull dir possibili-

tats–, a través d'Ensenyament, mitjans de comunicació, suport de les iniciatives interessants d'aquest tipus; potenciar els instruments de difusió de la llengua catalana, per exemple, potenciant, amb un criteri òbviament orientat cap al que en podríem dir la política lingüística, per exemple, tant Catalunya Ràdio, com, en general, la Corporació de Ràdio i de Televisió.

Però hi han unes coses que nosaltres sabem que existeixen, i vostè també ho ha de saber, que són el pes de la demografia i el grau no suficient –i això deu ser culpa de tots, i jo assumeixo la meua part de responsabilitat–, el pes no suficient de les conviccions dels catalanoparlants a l'hora de defensar la seva llengua.

Tot i així, els progressos que es fan són importants. Li explicaré una anècdota, de tota manera, ben curiosa: fa quinze dies hi va haver el lliurament de despatxos de l'Escola Judicial. Va treure el número u, número u de la promoció, una noia, no sé d'on, castellana, no catalana, i el rei li va donar, en fi, una condecoració especial, tot el que vostès vulguin. Aquesta noia, que no era d'aquí, es volia quedar aquí. Número u de la promoció, no va poder. Per què? Perquè no va poder acreditar coneixements suficients de català. Això era molt impensable fa poc de temps, que el número u de la promoció de l'Escola Judicial no es pogués quedar a Barcelona perquè no tenia un coneixement suficient de català. Això només és perquè vegi que sí que fem entre tots prou coses, no?

Justícia, posem per cas, o documents notariais, no? Hem passat de 20.000 a 110.000 en dos anys...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessària estabilitat pressupostària de les administracions públiques (tram. 317-00401/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto i Forés, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que té la paraula. Prego silenci, si us plau.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, el Pacte europeu d'estabilitat i creixement, d'Amsterdam, de l'any 97, establia l'objectiu d'estabilitat pressupostària en el marc de la unió econòmica i monetària. Més enllà d'aquest objectiu d'estabilitat, com tothom coneix, amb l'objectiu de dèficit zero, més enllà, fins i tot, de les lleis que les Corts espanyoles van aprovar el desembre de l'any passat amb relació a la concreció per a l'Estat espanyol d'aquest objectiu d'estabilitat i, per tant, més enllà de discutir si la flexibilitat que la mateixa Unió Econòmica Europea va donar a tots els estats amb relació a aquest objectiu..., i si l'Estat espanyol ha aplicat o no en sentit estricte aquest objectiu, el que al nostre Grup ens interessa és, en la línia del que, més enllà d'aquest objectiu de dèficit

zero, ressaltava per part de la Unió Europea..., era que les diferents administracions orientessin els seus pressupostos de cara a establir mecanismes de rigor pressupostari, evitant dèficits públics excessius i promovent una cultura d'austeritat i eficiència en la despesa pública.

És en aquest sentit que el nostre Grup li fa la pregunta per conèixer què és el que el seu Govern ha fet, fa i pensa fer amb relació a la necessària estabilitat pressupostària de les administracions públiques i el seu rigor pressupostari.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. El molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, aquesta pregunta té dos aspectes diferents. L'un és per què, per exemple, nosaltres hem recorregut contra la Llei d'estabilitat pressupostària del Govern central. Ho hem fet no pas perquè estiguem en contra del criteri, diguem-ne, d'equilibri pressupostari, sinó perquè entenem que aquesta Llei introduïa elements que vulneraven la sobirania del Parlament de Catalunya, per tant, la nostra autonomia.

Ara, dit això, segon punt. És norma, és obligació, d'un Govern fer una bona política pressupostària, i aquesta l'hem estat fent, i l'hem estat fent, doncs, amb un seguiment, en fi, doncs, amb una valoració molt positiva que ens fan des de les societats de *rating* fins al mateix Govern central i, indirectament, la mateixa Unió Europea.

Perquè vegi com ha evolucionat això li diré que l'any 93 nosaltres vàrem fer un dèficit de 171.000 milions de pessetes i concretament l'any 2001 hem fet un superàvit de 1.264 milions de pessetes.

Així ha anat disminuint: 171, 92, 79, 47, 25, 18, 9, 7 i 1.200 milions de positiu; aquesta és l'evolució que hi ha hagut i, evidentment, això ha estat recollit com un fet molt positiu per les societats de *rating*, ja sigui –qualsevol d'elles–, el Moody's, les diverses Standard & Poor's, etcètera. Aquesta bona gestió econòmica també ha estat avalada pel Consell de Política Fiscal i Financera i, a més, fins i tot, hem anat més enllà d'algunes de les normes que ens havia posat el Consell de Política Fiscal i Financera. També això fa que la comparació del nostre endeutament amb d'altres comunitats autònomes, tant el que s'està arrossegant com el d'aquests últims anys, sigui favorable. Per exemple, aquests últims temps les comunitats que s'endeuten molt fortament són València i Madrid, i les que porten endeutaments més forts ja no som nosaltres, sinó altres com, per exemple, Andalusia, posem per cas.

Bé, per tant, tota aquesta és l'evolució que hi ha hagut, que demostra una bona gestió i, tenint present que, efectivament, ha de ser norma d'un govern fer una bona gestió, crec que això és un fet molt positiu que val la pena subratllar. He de dir que això, a part de la bona gestió, ja ha ajudat que des de l'any 93, d'una manera progressiva que podia semblar insensible, difícil de percebre d'entrada però que ha estat efectiva,

hi ha hagut una progressiva millora del finançament. I també això és, em permeto dir que és, el resultat d'una bona política negociadora per part del Govern de Convergència i Unió; bona gestió que seguirem fent en el futur.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. *(Pausa.)* Gràcies. No hi ha repregunta? *(Pausa.)*

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de la situació política a Catalunya (tram. 317-00406/06)

Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president. A nosaltres també ens interessaria parlar seriosament sobre Palestina i els efectes que té sobre l'11 de setembre i la civilització occidental. I aquest Parlament està excessivament obsedit i el seu Govern igual. Però anem a una de les preocupacions polítiques més importants que hi ha aquests dies, aquests mesos. El seu Govern, per boca del senyor Homs, es va comprometre amb un quadre macroeconòmic, basat en una previsió del 2,7% de creixement de l'economia catalana. Ara, les primeres dades conegudes, recollides per institucions oficials, ens donen que el primer trimestre ha caigut més d'un terç, del 2,7 a l'1,7, el creixement real de l'economia catalana. Això vol dir que pel cap baix parlem de 500 milions d'euros menys per inversions, per coses que abans ha citat, en mans del seu Govern. Què pensa fer el seu Govern davant d'aquesta perspectiva?

El president de la Generalitat

Nosaltres creiem que nosaltres podrem mantenir aquest any 2002 les previsions d'inversió que teníem establertes.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, senyor president. El senyor Solchaga deia tres quarts del mateix durant un llarg període de govern socialista, i després tota l'economia va pagar una factura que, segurament, futurs governs de Catalunya, del color que siguin, hauran de pagar si continuem amb aquesta filosofia. Perquè fixi's el que he dit –jo li he parlat de la realitat, no li he parlat de la voluntat del seu Govern–, li he dit: «El seu Govern», i no tinc temps de llegir-li el *Diari de Sessions*, «es compromet en aquesta cambra a basar tota la recaptació fiscal sobre un creixement, en el 2,7% del creixement.» I ara les dades; la realitat –com ara anem cap al vespre– és que hem baixat més d'un punt.

Vostè abans ha citat que aquest any –l'any passat– hem tancat amb superàvit. On són els romanents? On són les factures pendents? Sumi les dues xifres de transferència del capital de despeses previstes i despeses realitzades i vegi que estan pagant despeses corrents amb transferència de capital, cosa que, no és una aberració monumental?

O sigui, a un desori pressupostari, afegeixi-hi que la realitat..., perquè l'economia occidental està en el ralenti, va frenant. Les millors previsions diuen que, suposant que hi hagués una recuperació ràpida a partir del segon semestre, podríem arribar a un 2%, molt per sota la previsió. I això afecta les guarderies, això afecta les infraestructures, això afecta la productivitat, això afecta que empreses que tenen productivitat baixa marxin de Catalunya, com Lear, i vostès callin a diferència del que fa Castilla y León quan els marxa United Fruits...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...i li paren els peus a través del que han fet amb Galletas Fontaneda.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Acabo d'explicar que amb nosaltres no hi ha cap desori pressupostari. Precisament, hi ha una gran disciplina pressupostària, sí, i això podria donar base a la seva concessió. Perquè dir: «Escolti, si tenen disciplina pressupostària, doncs, aleshores no podran fer tot el que havien de fer.» I això pot passar, de vegades, però, avui per avui, tal com estan anant en aquests moments els ingressos que tenim, malgrat el que vostè diu, nosaltres ens veiem amb cor de seguir assegurant –i en podem tornar a parlar, si vol, en el mes d'octubre–, però, doncs, serem amb cor de seguir assegurant que les inversions que ens havíem compromès a fer, algunes de les quals he estat llegint abans, quan he contestat al senyor Maragall, seguim estant, seguim estant en condicions de fer-la.

Jo també li parlo de la realitat. És a dir, quan li parlo del Xerta - riu Sénia, li ho dic perquè sabem que aleshores podrem començar aviat. Quan li parlo del Pla de guarderies és perquè l'estem aplicant, i en aquests moments no tenim cap fre i ningú no ens pot dir que no, perquè realment es pot comprovar que s'estan aplicant. Quan li parlo dels 40.000 milions de crèdits tous que tindrem per biblioteques li parlo d'una realitat. En aquest cas, són uns crèdits, efectivament, però les inversions, concretament, hi seran. De fet, que de vegades es facin determinades inversions en crèdit no és pas dolent si les inversions es fan bé. Si les inversions estan ben pensades, tenen projecció de futur, responen l'interès general.

Quan li parlo de la línia del metro que es començarà a construir el mes de juny, maig - juny, a partir de Badalona, li parlo d'una realitat, i en el moment en què tenim pràcticament tot –sí, de la primera meitat, però espero que aviat de la segona–, i és una de les coses a les quals em dedico, evidentment, i potser això pot ser de l'interès dels ciutadans de Badalona i de Santa Coloma i de Barcelona i de l'Hospitalet, saber que una de les grans preocupacions ara, també Palestina, evidentment, però a més el metro de la línia 9 i la línia 5 i de tantes altres coses, com pot ser, per exemple, el metro del Baix Llobregat, totes aquestes coses estan engegades. Totes aquestes coses s'estan fent.

Vostè, si un dia li sobra temps, faci allò que fan algunes persones que s'entretenen a anar a veure les obres. Doncs, no acabarà, sap? Circuli per tot Catalunya, vagi a veure coses: com es fan les obres del metro, com es fan les obres de les residències de gent gran, les carreteres, i li faltarà temps, però de passada coneixerà el país que també li convé. *(Rialles en un sector de l'he-micicle.)*

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre si considera que hi ha raons objectives per a electoralitzar l'acció política catalana (tram. 317-00409/06)

La darrera pregunta, formulada al president de la Generalitat en la sessió d'avui, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. Considera que hi han raons objectives per a la present electoralització de la política catalana?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

No.

El president

Gràcies. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. O jo vaig errat o encara falten divuit mesos, un any i mig, per a la celebració de les properes eleccions catalanes. Però, evidentment, si ens guiem pels processos d'assignació de llistes electorals, les campanyes institucionals que estan impulsant les diverses administracions de tots els colors polítics a Catalunya, a vegades, això sí, per tots els ciutadans, malgrat que moltes d'aquestes campanyes institucio-

nals són clarament campanyes de promoció de partit; si ens deixem guiar per l'actitud de determinats grups parlamentaris d'aquesta cambra que diuen que volen impulsar la transparència de la gestió pública, dels recursos que administra el Govern de la Generalitat i que a l'hora de la veritat més que parlar d'investigació volen fer veritables processos d'inquisició en aquesta cambra; si ens guiem per tot aquest desgavell, el primer raonament, la primera reflexió que hauríem de posar sobre la taula és que cal asserenar, senyor president, i en aquest sentit aquesta és la predisposició del Grup Parlamentari Popular, asserenar la política catalana. Que cal defugir de l'electoralització política que estem vivint al llarg de les últimes setmanes i que, a més de ser una electoralització extemporània, estan generant uns nervis electorals en algunes formacions catalanes, evidentment de l'esquerra, que estan tensionant innecessàriament la política catalana.

Per això demanem, senyor president, des del Grup Parlamentari Popular li reiterem que a divuit mesos de celebració d'aquestes eleccions és temps de governar i no pas d'eleccions. I li reiterem que, a Catalunya, li interessa i li convé una intensa acció del Govern de Catalunya i no pas una llarga precampanya electoral. I per això, com vostè, si fa el que ha de fer, és a dir, una acció del govern de la Generalitat intensa, eficaç als sentits socials, si vostè fa això, té la majoria suficient, li demanem des del Grup Parlamentari Popular que faci de president, que faci, que impulsi una intensa acció del Govern de la Generalitat i que, en aquest sentit, mentre altres ja parlen de repartir-se la seva herència, des del Partit Popular intentarem treballar en algunes de les mesures que abans vostè ha esmentat i que no li han tirat endavant, sense el concurs del Partit Popular de Catalunya, i que són propostes marcadament socials en favor de la gent gran, de les infraestructures, del nostre equilibri comarcal, de la millora de la sanitat, de l'educació, de les altres capacitats; parli i actuï en aquestes qüestions, que jo estic ben segur que els ciutadans de Catalunya li ho agrairan.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. *(Pausa.)* Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, li agraeixo molt aquest consell que em dona que faci de president, no? Però és que ja fa molts anys que en faig, i procuraré seguir-ne fent, i li puc assegurar que em fa il·lusió, o sigui, que no em costa. Per tant, en seguiré fent durant el temps que em toqui fer-ne, no?

Però és que em sembla que el que estem fent és això, precisament. Estem fent una obra de govern. Nosaltres no introduïm elements de crispació. Nosaltres no n'introduïm; de fet, no n'hem introduït mai, hem estat víctimes moltes vegades de la crispació. *(Remor de veus.)*

El president

Prego silenci, si us plau. *(Pausa.)*

El president de la Generalitat

Moltes vegades, víctimes de crispació, però no n'hem introduït mai, ni aquí ni a Madrid. Tenim amb això un full de serveis, per dir-ho així, realment molt millor que cap altre, que cap altre partit català i espanyol.

Bé, ara, a part d'això, vostè em diu: «Faci de president, governi.» Escolti, és el que fem.

Avui, les preguntes porten totes cap aquí i és per mi una gran satisfacció de poder-ho dir. Realment la meua llista no s'ha acabat, tot el que hem fet fins ara, que li he estat llegint, que he contestat al senyor Ribó, he contestat al senyor Maragall, què era, si no? Precisament, acció de govern, no?

Podem afegir-hi més coses; per exemple –què li diré?–, volem que Catalunya sigui una de les primeres administracions, probablement la primera a nivell d'Estat, i no pas..., i molt davant, molt de les primeres també a nivell europeu, que tingui una administració oberta, global, per tot, per tota l'Administració pública de Catalunya. O bé, ara estem llençant...–no, llençant no, perdoni–, una de les meves feines és veure precisament si s'està complint el que és el Pla d'habitatge –que varem fer fa dos anys i per dos anys que vénen– amb el qual hem d'acabar construint –i per ara el ritme és bo– amb quatre anys 11.000 habitatges directes i 40.000 a través de diferents tipus de promoció. I com això, tant d'altres coses que li podria anar afegint; per exemple, l'aprovació dels plans comarcals, la integració de la Fundació Universitària Balmes - Universitat de Vic, etcètera.

De tota manera, vull afegir també que hi ha una altra preocupació, i dita a més, també, amb aquest to que agraeixo, per altra banda, diguem-ne, més aviat crec que pot acabar essent constructiu d'aquesta sessió. Home, tenim la preocupació que la política autonòmica feta des del Govern espanyol no comporti elements, diguem-ne, regressius. Ara, últimament, hem tingut una bona notícia, però al cap de dos dies se sent una altra notícia que no podria ser tan bona. La bona notícia és que el Govern central, el Govern del Partit Popular, del partit de vostès, ha decidit no presentar la Llei de confecció autonòmica. Ens en congratulem, eh?

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Perdó?

El president

Se li ha acabat el temps..., amb la bona notícia. *(Pausa.)* Aquesta presidència proposa, a sol·licitud de l'honorable consellera de Governació, que es posposin per a la propera sessió plenària les preguntes següents: les números 7, 8, 9, 10, 14, 15, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 i 30. Altrament, es fa avinent que les preguntes números 11 i 12 de l'ordre del dia es proposa que es posposin també per a la propera sessió, a petició del diputat interpellant.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions que duu a terme per a la posada en marxa de la zona de regadiu del canal Segarra - Garrigues (tram. 310-00395/06)

Comencem, per tant, amb la pregunta número 6, que la formula, a l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Josep Grau, l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín i Valls, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que té la paraula.

El Sr. Gavín i Valls

Moltes gràcies, senyor president. Amb aquestes preguntes... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Esperi's un segon... Prego a les senyores i als senyors diputats que hagin d'absentar-se que ho facin ràpidament i amb silenci. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Suposo que el temps aquest no comptava, eh? (*Pausa.*) Doncs, bé, s'ha parlat en algunes preguntes del president de la Generalitat, s'ha fet referència a diferents aspectes de l'obra de govern, i aquest és l'objecte de la pregunta que jo vull realitzar avui: fer referència a una obra que és importantíssima, molt important, que forma part d'aquesta obra de govern del Govern de la Generalitat, conjuntament amb el Govern de l'Estat, que és el canal Segarra - Garrigues.

El canal Segarra - Garrigues és una obra importantíssima que preveu regar segurament més de 67.000 hectàrees d'aproximadament una vuitantena de termes municipals de les diverses comarques de la plana de Lleida. És una obra desitjada, esperada des de fa molts i molts anys, de la qual se n'ha parlat moltíssim. És una obra que no havia estat mai tan avançada com està en aquests moments. És una obra que permetrà, no només una inversió important en el sector agrari, donar perspectives de futur en aquest mateix sector –inversió, com deia, important dins d'aquest sector, tan pública com privada–, sinó també ajudar a travar el territori de moltes comarques. Aquesta obra, com d'altres..., de vegades es vol posar en qüestió l'acció d'aquest mateix Govern i es polaritza sobre el calendari, sobre les accions que està fent el Govern, sobre si actua o no actua; és pretén donar a entendre que el Govern no actua en aquesta i en tantes altres qüestions.

I és per això que, avui, jo i el meu Grup voldríem que es clarifiqués, trencar totalment aquest discurs que es pretén donar a entendre, que és absolutament fals, que lògicament no és creïble; però, en tot cas, posar transparència, donar informació.

I per això fem aquesta pregunta: senyor conseller, quines actuacions està duent a terme en aquests moments el Govern de la Generalitat de Catalunya per tal que s'aconsegueixi la posada en marxa de la zona de regadiu del canal Segarra - Garrigues?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, durant aquest mes de maig està previst efectuar la informació pública de tot el projecte de regadiu, tant del canal principal com de la xarxa de rec, així com també els dos corresponents estudis d'impacte ambiental, tant pel que fa a les obres del Govern de la Generalitat com pel que fa a les obres de l'Estat.

D'acord amb aquesta previsió, creiem que podem disposar, a més a més, de l'informe ja definitiu de l'estudi d'impacte ambiental a finals de juliol, agost - setembre. El Govern de la Generalitat té previst, a més a més, acabar tots els projectes constructius, tant pel que fa referència a l'obra de la Generalitat com a l'obra de l'Estat, durant aquests propers mesos.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Així mateix, també, el Govern de la Generalitat va aprovar el dia 12 de març la constitució de l'empresa pública, Regs Sistema Segarra - Garrigues SA, que és l'empresa que s'encarregarà de concursar i adjudicar tot el paquet de les obres de la xarxa de rec que correspon al Govern de Catalunya.

I, a més a més, ja s'han decretat, aproximadament, vint concentracions parcel·làries que afecten vint municipis amb una totalitat de 27.000 hectàrees.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Gavín, té la paraula per repreguntar.

El Sr. Gavín i Valls

Sí, senyor president. Breument, agrair la informació del conseller, parcialment coneguda, o coneguda en diferents moments, doncs, precisament perquè hi ha aquestes adhesions i aquests acords del mateix Govern.

Però, també, afegir un altre element, una segona repregunta, en el sentit que en aquest terreny de la polèmica, de la desinformació que es pretén donar a entendre o fer creure la gent al voltant d'aquesta obra –jo crec que amb l'explicació que vostè dóna demostra que el Govern actua, que el Govern pren decisions, que el Govern està treballant sobre aquest tema–, voldria, puntualment, sobre un punt concret, que també em clarifiqués en quina situació està, i és amb referència al Pla de restitució que s'haurà de fer com a conseqüència d'una part d'aquesta obra, que és l'embassament de l'Albagés.

També s'ha volgut –hi insisteixo– crear aquesta sensació que hi ha coses que no existeixen en la realitat, i voldria saber exactament com està aquest tema: el tema del Pla de restitució de l'embassament de l'Albagés.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Gavín. Senyor conseller, té la paraula per replicar.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, el cas de la construcció de l'embassament de l'Albagés, que és al qual fa, vostè, referència, igual com en altres actuacions, i d'acord amb el que preveu la Llei d'aigües en el seu article 130, gaudirà de l'esmentat Pla de restitució, perquè el que cal és garantir l'equilibri socioeconòmic del territori afectat. I, en aquest sentit, es prendran les mesures adients que determinaran les actuacions a realitzar dins de l'àmbit del desenvolupament rural d'aquell territori.

Per tant, una vegada es disposi dels projectes definitius i de la declaració d'impacte ambiental, aleshores sabrem exactament i amb detall el grau d'afectació, i llavors es redactarà, s'aprovarà i s'articularà el corresponent Pla de restitució de la zona afectada per l'embassament de l'Albagés, a les Garrigues.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la data de posada en funcionament de la planta dessaladora de Blanes (Selva) (tram.310-00257/06)

La següent pregunta al Consell Executiu és sobre la data de posada en funcionament de la planta dessaladora de Blanes, que, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, formularà l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent. Té la paraula.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, vam tenir ocasió en el passat Ple de substanciar tres preguntes respecte a la problemàtica de l'aigua del Maresme. Aquesta va quedar penjada per raons reglamentàries, però, en qualsevol cas, malgrat que en part vostè ja me la va contestar sense que toqués, volia aprofitar l'avenç per entrar-hi una mica més.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Senyor conseller, vostè coneix perfectament que l'explotació de l'aigua de la conca de la Tordera no ha estat la més adequada —així ho deia en l'altra sessió—, i això, entre altres coses, no només degut al creixement demogràfic de la banda de la desembocadura del riu, ha provocat que en la sobreexplotació del riu, però també en el sobreconsum de l'aigua, s'haguessin de prendre mesures extraordinàries; una d'aquestes és la construcció de la dessaladora.

Per tant, senyor conseller, respecte a la dessaladora ens interessa conèixer, primer, els terminis exactes sobre la seva posada en funcionament, i després, senyor conseller, sobre les previsions que el seu Departament fa respecte al preu d'aquesta aigua.

Lògicament, la dessaladora és el resultat, com li deia, d'una gestió no prou ben reeixida; en qualsevol cas, ara cal posar en marxa una nova instal·lació que encarirà el preu de l'aigua, el farà diferent.

Per tant, seria convenient, senyor conseller, en la mesura que li fos possible... —ja sé que això no és la pregunta tal i com avui està formulada—, si vostè pot assumir algun compromís respecte a com s'amortitzarà aquesta obra i quina repercussió tindrà sobre els usuaris.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament aquesta és una pregunta que va quedar, per motius estrictament reglamentaris, una mica penjada, i, tot i que hi vam entrar en la bateria de preguntes, doncs, li agraeixo que la mantingui, que la torni a formular, perquè ens permetrà, en qualsevol cas, acabar, doncs, de reblar les explicacions i el clau.

Vostè em demana diverses coses, de fet, sota aquesta pregunta. La primera d'elles és quina és la previsió d'entrada en funcionament de la planta dessaladora de Blanes.

La previsió que té el Departament és la que tenia des del primer dia, i val a dir que aquesta mateixa setmana hem anat a comprovar sobre el terreny, doncs, quina és l'evolució de les obres, certament complexes. Però, en qualsevol cas, estem en condicions de dir que l'entrada en funcionament, la primera aigua dessalada que podem fabricar en aquesta dessaladora, si se'm permet l'expressió, serà a finals del mes de juny. Aquesta és la previsió de poder..., a finals del mes de juny, produir en aquesta planta dessaladora 14.000 metres cúbics d'aigua potable al dia.

I, en un segon moment, a finals del mes d'agost, doblem aquesta quantitat. Amb això arribaríem a la xifra, si agafem el paràmetre anual i amb hectòmetres, doncs, de 10.000 hectòmetres cúbics/any, xifra que..., val a dir que està prou pensada, la planta, per poder ser doblegada, dimensionada; per tant, en un futur ens podríem plantejar, doncs, aquesta segona ampliació.

Per tant, a finals de juny estarem en condicions, ja, de fer dessalinització d'aigua, és a dir, d'aigua potable en aquestes xifres que he dit, 14.000 metres cúbics; a final d'agost farem el doble, és a dir, 14.000 metres cúbics més. El ritme de les obres és l'adequat i val a dir, permeti-m'ho, que aquesta obra se situa en el context, doncs, que vam debatre l'altre dia, és una peça més d'un conjunt d'actuacions: entre d'altres, tot el que és el tractament de terciari per fer la depuradora a Blanes, entre d'altres, tot el que és la restricció absoluta a partir d'un decret de la Generalitat de noves captacions al Maresme per anar donant resposta a un problema que, certament, tenim identificat i tenim perfectament avaluat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Clofent i Rosique

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, li he preguntat, també, sobre el preu, sabent que no forma part de la pregunta, si m'ho pot contestar, li ho agrairé, i, si no, també ho entendria. El que passa és que li agrairia, si no m'ho pogués contestar ara, que m'ho fes per escrit així que pogués.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Sí, perdó, és que em creia que volia fer una segona intervenció, per això em reservava una part de la resposta per a la rèplica.

En les estimacions que tenim la inversió és de 9.500 milions de pessetes en el que és la construcció i l'exploració durant al llarg de quinze anys, si no vaig errat, són quinze anys. Per tant, això ens dona un preu perfectament situat en el que és el preu de mercat, no representa cap mena d'encariment; estem parlant amb euros i metre cúbic, de 0,33 i 0,36 euros el metre cúbic. Per tant, és una xifra absolutament en línia del que és el preu de l'aigua.

El president

Moltes gràcies.

— Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures a adoptar per a assegurar la continuïtat de l'empresa Alstom a Catalunya (tram. 310-00264/06) i sobre les actuacions a fer per a possibilitar la creació d'un centre de R+D de l'empresa Alstom a Catalunya (tram. 310-00265/06)

La següent pregunta és la que està en el número 16, la formula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'adreça a l'honorable senyor Antoni Subirà, conseller d'Indústria i Comerç, sobre les mesures a adoptar per assegurar la continuïtat de l'empresa Alstom a Catalunya.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Voldria demanar-li agrupar la número 16 i la número 17.

El president

Molt bé.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies. Senyor conseller, de fet, ens trobem en aquella circumstància estranya en què quan es formula la pregunta és d'actualitat un tema i ara en seria un altre, no? Després del tema Alstom va venir el tema Lear, però, en definitiva hi ha un fil conductor en aquestes situacions que és el fons de la pregunta, que estic segur que vostè l'ha entès perfectament, que és, en definitiva, què pensa fer el Govern per assegurar la continuïtat, aquí dèiem d'Alstom, després hauríem dit de Lear, em temo que haurem de posar altres noms en la llista.

I, després, li preguntàvem, molt concretament, què pensava fer el Govern per possibilitar la creació d'un centre de recerca i desenvolupament de l'empresa Alstom. En el cas d'Alstom hi va haver un projecte, per tant, sí que li formulo aquesta pregunta, i li demano, també, que intenti generalitzar una mica sobre la problemàtica de les empreses multinacionals i la seva capacitat de generar activitats de recerca i desenvolupament.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, no..., ja ho sé que vostè va canviant de pregunta al llarg del temps, depenent d'allà on hi ha un conflicte. El que vostè hagi esmentat Lear em va molt bé precisament, perquè el que estem fent és, precisament, potenciant les activitats de recerca i desenvolupament de Lear, a Valls.

És a dir, Lear està creixent molt en les activitats de *headquarters*, és a dir, allà on va traslladar la divisió europea d'electrònica i electricitat de l'automòbil, que és Valls, i allà, en aquests moments, hi ha set-cents cinquanta treballadors dedicats, fonamentalment, a activitats al màxim nivell, i, a finals d'aquest any, probablement, ens acostarem a nou-cents treballadors, a Valls.

Un altre problema diferent, que vostè sap que s'hi està treballant i que s'hi estan albirant solucions, és el de tancament d'una planta, possible, hipotètic tancament d'una planta, a on no s'hi fan activitats d'aquest tipus.

Bé. I, respecte a Alstom..., que, en tot cas, ja li ho ampliaré, respecte a Alstom, home, escolti, per assegurar la continuïtat d'Alstom no hi ha res com que Alstom guanyi concursos. En el moment que vostè va fer la pregunta acabava de produir-se la notícia que un concurs importantíssim l'havia guanyat Siemens, però Siemens també és una empresa que viu i treballa a Catalunya, i, en aquests moments, ja s'ha aconseguit que hi hagi determinats acords, de tal manera que la càrrega de treball d'Alstom no s'hagi perdut.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyors diputat, té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo parteixo de la base que vostè i jo tenim la responsabilitat d'analitzar els problemes i d'intentar donar-los una solució. Jo, així, ho faig, però no sé si vostè actua en aquesta línia.

Però, en definitiva, la nostra línia de reflexió –i vostè ho sap perquè el passat dia, dijous, vam tenir ocasió de parlar-ne en la Comissió d'Indústria– és d'analitzar aquest grup important d'empreses, també les altres, però, de moment, aquest grup important d'empreses. Ara ens toca això, que són les empreses multinacionals, quina és la seva situació a Catalunya, quin és el diagnòstic que en fem i de quina manera el Govern hauria de poder ajudar, no només en el seu manteniment, sinó també en el seu desenvolupament.

Doncs, ens trobem, com vostè sap, que el grup d'indústries a Catalunya –que no és molt nombrós, en són sis-centes nou, però sí que és molt significatiu– representen, aproximadament, el 50% de la producció industrial de Catalunya i el 60% de la producció. Però, ens trobem que el pes de la fabricació estricta dins de la cadena del valor del sistema productiu és molt important, i vostè ho sap perquè n'hem parlat moltes vegades. I entenem que una política industrial, feta des del Govern de la Generalitat, hauria d'anar orientada a través de l'acord. Vostè ha posat un exemple, un bon exemple, l'exemple de Lear, a Valls. Però, és que, senyor conseller, aquesta és l'excepció, l'excepció que confirma la regla d'aproximadament sis-centes empreses multinacionals que tenen Catalunya com a base de fabricació. I vostè sap que la fase de fabricació és la fase, sobretot –sobretot– en algunes empreses que l'únic que busquen és el baix cost de la mà d'obra, que és una fase tremendament delicada i tremendament vulnerable.

I nosaltres fem l'anàlisi de quins són els factors que poden incidir que aquestes empreses cada vegada tinguin més valor afegit en el seu sistema productiu a Catalunya i veiem que és la qualificació de la mà d'obra, per exemple, o veiem que són les activitats de recerca i desenvolupament que fan al país, o veiem que, per exemple, en general, són els elements, les fases de valor afegit, com per exemple les estratègies de màrqueting, etcètera, que es fan al país.

I si analitzem, per exemple, aquests tres factors, veiem que la situació és preocupant, u –l'altre dia vostè em va reconèixer que estava preocupat; ja comencem a avançar, és un pas endavant: la situació és preocupant–, i el segon punt que veiem és que les polítiques del Govern de la Generalitat no van en el sentit –amb escasses excepcions, senyor conseller, amb escassíssimes excepcions– de millorar això. Perquè si analitzem l'element, el factor, de la mà d'obra qualificada, ens trobem que, en personal de qualificació mitjana, estem vint-i-quatre punts per sota de la mitjana europea. I això connecta directament amb el sistema de formació professional –i aquí tenim la consellera d'Ensenyament–; això, objectivament, és el fracàs de la formació professional a Catalunya.

Segon. Si veiem que les empreses multinacionals no inverteixen en recerca i desenvolupament, això és el

fracàs de la política d'innovació, de la qual vostè és directament responsable, i de la política de recerca i desenvolupament, que n'és el seu col·lega de banc que ara no hi és. Perquè vostè acaba d'aprovar –vostè: el Govern–, acaben d'aprovar el primer pla d'innovació de Catalunya, i resulta que Catalunya, en això, és una de les darreres regions d'Europa a aprovar un pla d'innovació. Vostè té aquest estrany honor. I quan analitzem els recursos que la Generalitat destina a recerca i desenvolupament veiem que..., si veiem, si analitzem la sèrie històrica des de l'any 93 a avui, any 2002, objectivament, en termes de PIB nominal, la Generalitat està destinant menys recursos a recerca i desenvolupament dels que dedicava l'any 93 –i l'any 93, per cert, no era un any gloriós pel que fa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

...a la recerca i desenvolupament.

En definitiva, senyor president, que la política de la Generalitat no ajuda a la permanència d'aquestes empreses a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

El que no ajuda a la permanència de les empreses a Catalunya és que Renfe, l'any 1991 –se'n recorda qui era en aquells moments la presidenta de Renfe?–, cancel·lés 110..., la comanda de 110 ferrocarrils sense avisar –trens– a Alstom; això és el que no ajuda.

De tota manera estic encantat de la vida, senyor diputat, que vostè hagi reconegut que, en el tema de Lear, estem fent una molt bona política, especialment a Valls. I naturalment vostè ho menysprea, però nosaltres també ens hem d'ocupar de trobar feina a la gent de Cervera.

Anem altra vegada a Alstom. Miri, en aquests moments, Alstom, i tot el sector ferroviari, està sent objecte d'una atenció especialíssima per part del Govern de la Generalitat. Hem treballat amb ells per a la posada en marxa d'un acord de col·laboració –«amb ells» vull dir «amb el sector»– amb el Laboratori General d'Assaigs, per exemple, que és una molt bona instal·lació tecnològica, que vostè coneix, i en aquest sentit li puc dir que Alstom és precisament un dels principals clients del Laboratori. Aquestes inversions, el Laboratori les ha fet precisament pensant a atraure activitats de recerca i desenvolupament i innovació d'aquest sector, perquè aquesta és la política que nosaltres fem, és a dir, no donar subvencions, sinó crear infraestructures que puguin ser utilitzades per ells.

Fa molt pocs dies, d'una manera una mica curiosa, perquè normalment només es donen males notícies, va aparèixer en els mitjans de comunicació de Barcelona el resum de l'European Investment Monitor, que és un

report que fa cada any Ernst & Young. Llavors, Ernst & Young col·loca Catalunya en primer lloc entre les regions europees de la zona euro; en segon lloc en el global, perquè va darrere de Londres, però, en canvi, a davant de totes les altres... —diu: «Quines?», diu: «No, totes.»—, en segon lloc, de tot Europa, darrere de Londres, quant a inversió estrangera i quant a inversions d'alt nivell. I, especialment, la col·loca en primer lloc —fixi's-hi bé; és curiós com el desmenteix— amb les inversions relacionades amb recerca i desenvolupament. I l'argument d'Ernst & Young és que l'entorn català, les infraestructures tecnològiques i universitàries estan entre les millors d'Europa. I estem acompanyats, en aquest cas, en els primers llocs..., Catalunya, en primer lloc, acompanyada d'Ille de France i d'Estocolm. Ja sé que aquesta és una valoració anual i potser, per tant, una mica conjuntural, però desmenteix frontalment, senyor diputat, les seves afirmacions.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Passem ara a les interpellacions. Els he de fer avinent que el conseller de Treball, per raons de salut —està malalt—, no pot assistir en aquesta sessió i prega que el punt número 8 de l'ordre del dia sigui ajornat fins a la propera sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'estrangeria (tram. 300-00115/06)

Passem, per tant, al punt sisè, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'estrangeria. Ho presenta l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

(*Veus de fons.*) El senyor Artur Mas. (*Veus de fons.*) No, és que s'ha d'estar a la seqüència de la... (*Veus de fons.*) No, no; doncs fa molt ben fet. Sí, prego que el vagin a buscar. Esperis un segon, per delicadesa, lògicament. Però no anem per hores, eh?, anem per seqüència de l'ordre del dia.

(*Pausa llarga.*)

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller de la Presidència, aquest tema de la immigració i, sobretot, de les polítiques d'immigració, sempre que en parlem diem que s'ha de fer des del consens, des de la lleialtat institucional, però en la pràctica sempre trobem una excusa o altra perquè algunes persones amb responsabilitats institucionals aprofitin aquests informes comarcals, etcètera, per passejar pel

país tot fent campanya —i això que diuen que no estem en campanya.

En qualsevol cas, al carrer i als mitjans de comunicació ara mateix no hi ha cap fet concret relacionat amb la immigració que hagi provocat alarma social. Aquest és un fet enormement positiu, perquè ens permet mirar amb més distanciament el que són les polítiques d'immigració.

Per nosaltres, aquestes passen fonamentalment per dues vies: una que és de marc general, de control de fluxos, contingents, naturalment la Llei d'estrangeria, i l'altra via seria més el que anomenem «les polítiques d'integració». Són dos aspectes que són diversos, i és obvi que la Generalitat hi pot influir, en cadascun d'ells, amb diferent intensitat, però em sembla que no és bo separar-los del tot, i a vegades tendim a tocar un o l'altre.

És obvi, també, que l'Estat disposa del nucli dur de la matèria d'estrangeria, per tant, determina, per exemple, el nombre d'immigrants regulars que es poden quedar, i, de fet, és l'únic que pot decidir si retorna aquests immigrants irregulars o els expulsa; en cas de no fer-ho, també, en quines condicions es queden aquí, en el nostre país.

Aquí nosaltres hi trobem ja d'entrada una manca de reflexos extraordinària per part del Govern de la Generalitat: Catalunya és —ja ho hem dit, ho havíem previst i ara ho hem de constatar— la comunitat autònoma on han quedat més milers de ciutadans estrangers sense regularitzar en el darrer procés extraordinari.

El tema torna a ser sobre la taula perquè ahir, precisament, es va reunir el Consell Superior de Política d'Immigració aquí, a Barcelona, i el secretari d'Estat per a la Immigració va confirmar, precisament, que és així, que és on tenim més ciutadans sense papers al carrer —ciutadans estrangers.

I nosaltres li preguntem, al Govern, a través del conseller de la Presidència, si sap què significa això, perquè entenem que el que vol dir és, justament, que hi ha ciutadans que han vingut a treballar, que és cert que han entrat irregularment, però que, avui per avui, ni són expulsats, ni es poden quedar.

Aquest és un misteri que no té solució, és una situació surrealista, ben mirat. Però no oblidem que són precisament els protectors del Govern de la Generalitat, el PP, qui, de fet, ens ha fet aquesta mala passada en aquest moment. Quants en tenim? Uns diuen «cinquanta mil»; uns altres, «seixanta mil», fins i tot hi ha hagut autoritats que han parlat de cent mil a Catalunya, només a Catalunya. Però el fet és que el Govern central es veu incapaç de complir la seva Llei d'estrangeria. No ho diuen perquè, com que es van entestar a canviar-la ells mateixos, gairebé sols, doncs, no ho volen dir, però el fet és que són incapaços de complir-la des del dia que va entrar en vigor. Nosaltres ja vam insistir que era un error canviar la 4/2000 per la 8/2000, però el PP va tenir els seus capricis i va trobar alguns aliats que van estar d'acord a fer aquest canvi innecessari.

Dèiem que era una mala llei, senyor Mas, i no només ho diem nosaltres. Imagini's si deu ser dolenta, aquesta Llei, la Llei d'estrangeria que està en vigor —que vos-

tès van votar amb el PP, insisteixo—, que fins i tot l'actual secretari per a la Immigració, el senyor Salvador Obiols, pràcticament s'estrena amb unes declaracions a la revista *Món empresarial* d'aquest mes, en la qual diu literalment: «Senyor Salvador Obiols: “No s'entén que es faci una llei que després no es pot complir.”» S'ha de dir que en això estem totalment d'acord, senyor Mas, i a més ja fa mesos que ho diem. Però és que el senyor Obiols encara rebla més el clau i afegeix: «De cap manera s'hauria d'haver fet una llei que després sigui impossible de fer complir per part dels mateixos que la van fer. Això és un error gravíssim» —diu el secretari per la Immigració—, «un error gravíssim d'un legislador que intenta de totes totes posar una reglamentació que després resulta que ni ells mateixos poden tirar endavant.» Totalment d'acord, l'únic que confon és quan diu «ells»: no sap el secretari per a la Immigració que el legislador que va aprovar aquesta Llei va ser no solament el PP, sinó també el legislador de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats? Potser li ho hauran de dir.

No és estrany que el Govern estigui tan content, doncs, que ahir se celebrés la reunió del Consell Superior d'Immigració a Barcelona. Però al mateix temps oblidat el problema extraordinari que representa per a Catalunya que sigui justament aquí —aquí on hi ha els aliats del PP governant— on han quedat més immigrants indocumentats de tot l'Estat. És a Catalunya, també, on hi ha més ciutadans estrangers enregistrats a les oficines de treball, buscant feina. És a Catalunya on arriben menys ajudes del Ministeri de Treball i d'Afers Socials per a l'acolliment d'immigrants.

Escollin, amb aquests amics, a vostès, francament, no els caldran enemics. Vostès voten la Llei a Madrid i, a canvi, obtenen el suport del PP al seu desgovern aquí, a Catalunya, i tots plegats hem de fer veure que aquí no passa res en una qüestió tan important i sempre mirem cap als ajuntaments, esperant que siguin ells els qui resolguin aquest problema.

Però el problema és que passa alguna cosa... —passa que he consumit molt de temps i faré un canvi de terç passant a aquesta segona via, les polítiques d'integració a les quals em referia també d'entrada, sobre les quals crec que també hi ha algunes qüestions a dirimir.

No insistiré, senyor Mas, perquè ja li ho vaig dir a la Comissió quan el va presentar, que el seu famós Pla —a fons— interdepartamental d'immigració no està dotat ni amb una sola pesseta de pressupost, cosa que no deixa de ser bastant simptomàtica. Això ja ho van denunciar, i, com diuen vostès, potser avui no toca insistir-hi. Però és obvi que els diners se'ls estan gastant, els que es gasten en temes d'immigració, a fer estudis a cada comarca i informes que serveixen fonamentalment perquè vostè mateix pugui anar a les comarques i fer-se alguna foto explicant què és el que faran no se sap quan —probablement quan ja no governin—, però en tot cas —insisteixo— vostès deien que no estàvem en campanya.

Sense anar més lluny, el Consell Assessor d'Immigració li va encarregar fa més d'un any, a una comissió d'aquest mateix Consell, que elaborés un pla d'acolliment dels immigrants. Es van reunir dotze persones,

expertes; s'han reunit durant nou mesos, diverses reunions; han elaborat un document provisional de trenta-tres pàgines, que, francament, si no l'ha llegit, conseller, li recomano que ho faci —crec que és molt bo—; entre els redactors hi ha també funcionaris públics que també treballen molt bé en la qüestió de la immigració, llàstima que no sempre tinguin en compte les seves opinions.

Però vet aquí que a l'ordre del dia del darrer Consell Assessor d'Immigració, hi havia un punt que era l'anàlisi d'aquest document, i el president del Consell, a darrera hora i sense donar cap explicació a ningú, a cap dels membres, n'ordena la retirada —suposo que vostè ho deu saber bé, senyor Mas, perquè el president del Consell Assessor és vostè—, i encara ningú entén perquè no vol que la proposta aquesta de Pla d'acolliment, que s'ha fet a l'interior del Consell Assessor, sigui coneguda per tothom i sigui debatuda.

Ja sé que mentrestant —i suposo que vostè m'ho contestarà també— el Govern ha encarregat a corre-cuita a la Secretaria per a la Immigració un altre pla i que ha encarregat als tècnics del Departament de Benestar Social una guia per a l'acolliment —per plans i guies no quedarà. Però la qüestió és: si teníem un pla que estava elaborat des d'un consell participatiu on hi havia entitats civils, on hi havia ONG, on hi havia i hi ha associacions d'immigrants, per quin motiu hem de defenestrar aquesta proposta?, ni tan sols es pren en consideració i ara ha de ser una vegada més el mateix Govern el qui elabori aquest informe sobre l'acolliment.

Vostès van fent i no és que tingui cap obsessió amb el tema de les fotografies, però se'n fan algunes. Miri, amb el tema d'immigració, fins ara, n'hem fet bastantes, de fotos. Jo li recordo, per exemple, que, a part de les que hagi pogut fer en els darrers temps, vostè mateix, fa un temps, quan la consellera De Gispert era consellera de Justícia, se'n va anar al Marroc, es va endur periodistes, televisions —sobretot la teva—, i van explicar allà mateix que acabaven de signar un conveni que semblava que seria la panacea per resoldre bona part dels casos de nens dels carrers d'origen magribí que viuen a Catalunya.

Sap quants nens s'han acollit a aquest conveni? Doncs, ni un de sol. Fa més d'un any que està signat, el conveni, que es va fer amb una entitat, després s'ha canviat, se n'ha buscat una altra. Quants diners es van gastar en aquell viatge? Doncs, vagi a saber; però, aquí els únics que van tornar al Marroc van ser la consellera i uns quants periodistes, d'infants del carrer no n'ha tornat ni un.

Falten idees en aquesta matèria, com en tantes altres, senyor Mas. La Comissió Europea, aquesta mateixa setmana, ha presentat un llibre verd relatiu a una política comunitària de retorn dels residents il·legals —suposo que ja ho coneix. S'hi fan propostes molt interessants. Jo li recomano que en parli, també, amb el PP, perquè això podria ajudar aquí, a Catalunya, en aquest problema que estàvem comentant, de la quantitat d'irregulars que tenim.

També hi ha hagut una fundació que aquesta mateixa setmana ha proposat un codi ètic per a la contractació

de treballadors immigrants. Una altra proposta molt interessant que al final acaba fent el mateix sector, que s'ha d'autoregular, i que no pot esperar més que sigui el Govern del país, el Govern de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Masllorens i Escubós

...el qui decideixi quines són les conductes que s'han de tenir en la contractació de treballadors immigrants.

El president

Senyor diputat, tindrà un segon torn.

El Sr. Masllorens i Escubós

D'acord. Perdoni, pensava que em quedaven cinquanta segons, i és que m'he passat de cinquanta...

Moltes gràcies.

El president

Ha sigut una passada modesta, més aviat. (*Remor de veus.*) El color ho delata, sap? (*Rialles.*)

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Masllorens, m'agradaria que m'aclarís en la segona intervenció seva, en el segon torn, què vol dir això de la campanya electoral en els temes d'immigració. Perquè, com que vostè parla molt de campanya, però no precisa res, i està molt obsessionat per les fotografies, però tampoc me'n diu exactament cap de concreta, doncs, aleshores, puc pensar que això és més un recurs verbal, simplement per quedar bé i per fer una mica de numeret aquí des de la tribuna, que no pas una cosa que realment sigui més consistent.

Suposo –ho vull suposar– que vostè no es deu referir, quan parla d'això, a la visita que vaig fer fa pocs dies a la seu del Consell Comarcal del Baix Llobregat. Suposo que no es deu referir a això, perquè si es refereix a això jo li demano només una cosa: que parli amb el president del Consell Comarcal del Baix Llobregat –una persona amb la qual vostè deu tenir un accés bastant fàcil– i amb molts alcaldes –als quals també deu poder accedir fàcilment– de l'àrea metropolitana, i, concretament, en aquest cas, del Baix Llobregat, que estaven presents en aquesta reunió, en la qual jo vaig assistir. Una reunió que, per cert, es podria haver fet al Palau de la Generalitat perfectament, per una raó molt senzilla: perquè el Consell Comarcal del Baix Llobregat ens havia demanat, al Govern, de presentar un document –que, per cert, és un document molt interessant–, fet per ampli consens en aquella mateixa comarca, i que, enlloc de rebre'ls en el Palau de la Generalitat vàrem entendre que era millor anar *in situ*, al mateix Consell Comarcal, i allà poder fer un debat entre tots els assistents. M'imagino que no es deu referir a això, però, si s'hi referís, a això, valdria la pena que

ho sabéssim tots plegats, perquè, llavors, podríem debatre probablement altres temes.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Vostè ens diu que hi ha hagut manca de reflexos, perquè a Catalunya hi ha més immigrants sense papers que a cap altre lloc. Vostè sap que, a més a més, de més immigrants sense papers, a Catalunya, també hi ha més immigrants que a cap altre lloc, fins i tot, a Madrid? A Catalunya hi ha més immigrants de tot tipus que no pas a Madrid, que és la segona comunitat del conjunt de l'Estat en ordre d'importància, des del punt de vista del valor absolut.

I la pregunta que ens hauríem de fer, senyor Masllorens, és si la situació que tenim de més gent sense papers també ve com a conseqüència que algunes actituds que hi ha hagut a Catalunya han estat actituds que han afavorit que, finalment, vingués més gent que la que es podia, d'una forma o d'una altra, incorporar.

Jo he sentit, a vegades, declaracions de gent del seu partit polític, del Partit Socialista, que amb tota rotunditat diuen –i jo hi estic d'acord, però aleshores em despisten, no?, perquè vostè ara diu, o sembla insinuar, una cosa diferent– que finalment es tracta de fer una política molt de portes obertes, no? I, en canvi, responsables molt importants del seu Partit moltes vegades diuen exactament el contrari: que cal fer una política de regulació i de control de fluxos. I que això, evidentment, doncs, té la seva part molt positiva i també, fins i tot, des del punt de vista de la persona que ve a casa nostra, de l'immigrant, i té alguna part, doncs, més, diguem-ne, punyent. I la part més punyent és que, òbviament, en el moment en què acordem que no pot venir tothom o que no hi poden haver portes obertes per a tothom, aleshores, simplement, doncs, vol dir que pot quedar gent fora.

O que aquella gent que ve per un conducte irregular saben que s'arrisquen a quedar fora –quan dic fora vull dir fora de tenir papers–, perquè vostè també hauria de reconèixer –i no ho ha reconegut– que, a Catalunya, probablement més que a cap altre lloc –i aquí també hi pot haver una certa explicació– el nivell de polítiques d'integració i, sobretot, de benestar social, adreçades també a la població immigrada sense papers, és probablement una de les més intenses de tot l'Estat espanyol, i, probablement, una de les més intenses d'algun conjunt de territoris del sud de la Unió Europea. Això ho hauria pogut dir i no ho ha dit.

Vostè diu: «Els falten idees.» Doncs, miri, en vam tenir una, d'idea, de cara a la població immigrant, que era estendre tots els serveis d'assistència, també, a les persones que venien de fora, tinguessin papers o no en tinguessin. Cosa que no accepta tothom, perquè hi ha gent que diu que sense papers, doncs, s'haurien de restringir aquest tipus de serveis. Nosaltres no ho diem, nosaltres els donem; no només diem que no s'han de restringir, sinó que, a més a més, els donem.

Vostè critica molt la Llei d'estrangeria impulsada pel Partit Popular i, finalment, recolzada per nosaltres. Vostè sap perfectament que és una llei que nosaltres no

vàrem, diguem-ne, acceptar en tot el seu contingut, perquè vàrem presentar algunes esmenes que van millorar la Llei inicial, a criteri nostre; és veritat que van quedar algunes coses en el tinter que nosaltres hauríem volgut incorporar; però, finalment s'ha de fer balanç d'una negociació.

En tot cas, sí que hi ha una cosa que ningú pot discutir –potser vostè la discutirà, però també seria interessant saber-ho–: aquesta Llei que avui tenim és millor que la que teníem quan governava el Partit Socialista. (*Remor de veus.*) És millor des de molts punts de vista –des de molts punts de vista–, entre altres coses és millor des del punt de vista de la integració, perquè la Llei del Partit Socialista, dels anys vuitanta, era una llei més retrògrada que no pas l'actual (*remor de veus*), bastant més, i la va fer un govern del Partit Socialista en el qual vostè veig que no s'hi refereix. (*Remor de veus.*)

El tema del pressupost del Pla interdepartamental. Escolti, vostè pot anar explicant-ho tantes vegades com vulgui, però aquí no ens entendrem mai, perquè el Pla interdepartamental ja té un pressupost molt important, que és el pressupost que tenen assignat els departaments que coordinen les seves accions a través del Pla interdepartamental. Aquest és el pressupost, perquè necessitem que hi hagi un gran pressupost, i, per tant, gastar molts més diners, a més a més dels que els departaments ja gasten per si mateixos; i, per cert, amb moltes polítiques, doncs, clarament encertades que milloren l'estat de situació de molta gent que ve a casa nostra, fins i tot, com li he dit abans, de gent sense papers, no?

El pressupost està allà, no cal anar omplint totes les caixes, perquè el pressupost ja està allà. I aquest pressupost lògicament és cada vegada més important. No m'hi referiré, diguem-ne, amb xifres molt concretes, tot i que estan estudiades, perquè probablement no val la pena; però, en tot cas, vostè sap que en quatre anys –perquè ho hem dit més d'una vegada– els pressupostos destinats en l'àmbit de la immigració es multiplicaran per dos –per dos.

El que passa és que nosaltres no volem parlar en aquest sentit, perquè sembla que, aleshores, en el Departament de Sanitat o en el Departament d'Ensenyament hi hagi d'haver dos pressupostos diferents: un, per als catalans, diguem-ne, de sempre o de fa molts anys, i, un altre per a la gent que acaba d'arribar. I no ho fem d'aquesta manera, nosaltres. El Departament de Sanitat té un pressupost d'assistència sanitària on hi cap tothom, que per això és universal i per això és gratuït. I el Departament d'Ensenyament exactament igual, i el Departament de Benestar exactament igual. És més, en algunes d'aquestes polítiques, com vostè sap molt bé, fins i tot, per la seva, diguem-ne, incidència social i pel seu nivell d'ingressos, moltes vegades més reduït, a vegades, doncs, qui més pot gaudir de determinades d'aquestes polítiques és, concretament, la població immigrant.

Per tant, el pressupost hi és, i hi és, a més a més, d'una forma cada vegada més important. La coordinació entre departaments també hi és. El Pla interdepartamental és el segon que es fa a Catalunya. Això són idees –això són idees– i, òbviament, queden algunes coses per fer,

vostè s'ha referit concretament a una, que és aquest tema del Pla d'acollida. Vostè mateix reconeixia que s'hi ha treballat molt. Vostè mateix ha dit que durant nou mesos s'hi va treballar. No es pensi que tot això caurà en un forat trencat o en una butxaca trencada. No hi caurà. El que passa és que un govern té l'obligació que quan impulsa una mesura concreta ha d'estar, finalment, convençut que aquella mesura és la millor, perquè la responsabilitat última no és del Consell Assessor, senyor Masllorens, la responsabilitat última de l'aplicació de totes aquestes polítiques és del Govern de la Generalitat.

I, per tant, finalment, qui ha de decidir com s'orienten les coses, escoltat tothom, amb tots els *inputs* que vostè vulgui, recollint tota mena d'estudis, d'anàlisis, finalment, qui té la responsabilitat de fer l'aplicació d'aquestes mesures i d'aquests instruments és, concretament, el Govern de la Generalitat.

I, en aquest sentit, jo li puc confirmar avui que, com li deia abans, tot aquest treball que es va fer sobre el Pla d'acollida durant nou mesos no caurà –no hi caurà– en una butxaca forada, no caurà en un calaix trencat, sinó que això, lògicament, serà tingut en compte. I la nostra voluntat és que això, a més a més, es pugui posar, diguem-ne, en solfa al més aviat possible.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Miri, m'haurà de disculpar, senyor Mas, però és que el que passa és que d'aquestes qüestions n'hem parlat diverses vegades. I a mi, quan vostè em parla de tot el que faran i el que han fet i, fins i tot, s'apunta, per exemple, al tema de la universalització, que jo estava en algunes entitats que van haver de mobilitzar-se perquè fossin atesos els menors per la sanitat pública a Catalunya, bastant-nos i emparant-nos en la Convenció dels drets de l'infant de l'any 89, etcètera, clar, quan s'ho apunten tot i tot funciona tan bé, un té temptacions.

Miri, aquesta revista de l'any 81 –vostè i jo teníem vint-i-cinc anys, érem una mica més joves que ara– porta una tanca, que llavors n'hi havia moltes, segons diu aquí, de la Generalitat, del Govern de la Generalitat: «Deute públic, primera missió: més guarderies.» El deute públic el demanaven per fer més guarderies i encara estem parlant de les places de guarderies. Avui mateix el president Pujol s'hi ha referit. O sigui que portem aquests vint o vint-i-dos anys anant anunciant allò que sempre és el mateix i que mai s'acaba de fer del tot. Jo, la sensació que tinc en aquesta matèria és exactament la mateixa.

Escolti, quan dic que Catalunya té el percentatge d'irregulars més alt de l'Estat espanyol, amb independència que n'hi hagi més, realment, que estiguin regularitzats o no, que és veritat –un de cada quatre immigrants estrangers està treballant a Catalunya–, amb indepen-

dència d'això, el que és objectiu és que en l'últim procés de regularització –que es va tancar fa un any, aproximadament– Catalunya va ser la comunitat que es va quedar amb el percentatge més alt, no amb el nombre total d'immigrants irregulars més alt. I molts d'aquests, a part del que es pugui dir de si vénen per un efecte crida o no, perquè aquí hi ha més treball o el que sigui, vostè sap, també, que els seus companys de viatge els van enviar aquí procedents d'altres llocs de l'Estat espanyol –que és un gran favor que els van fer els seus companys aquí al Parlament–, i n'han enviat alguns en contra de la seva voluntat, fins i tot.

I això és el que ha fet que s'incrementés el nombre de persones que ho van demanar i que sigui –hi insisteixo– la comunitat on tenim el percentatge més alt. No és la comunitat de Madrid, a on governa el PP i a on l'Ajuntament de la capital també hi ha un govern del PP, curiosament és a Barcelona, és a Catalunya, on tenim aquest percentatge més alt. I aquesta és una realitat. Vostè pot dir que el Pla interdepartamental està dotat i que hi ha moltes caixes i que cada caixa té uns diners, però al final el que és incapaç de dir-nos mai és si hi ha una dotació específica per a aquesta qüestió o no hi és.

I em sembla que hi ha una qüestió amb què vostè, francament –això va en sintonia amb les famoses fotos–, jo crec que fa bastanta demagògia en aquest tema, perquè vostè hauria de saber que, en aquests moments, en aquest Parlament, que ha fet un document molt interessant sobre immigració, que ha estat consensuat per totes les forces, no hi ha en aquest moment cap força que estigui preconitzant una política de portes obertes, no n'hi ha ni una. Ja sé que ho continuaran dient, perquè és el que diuen, però no n'hi ha cap. Tothom té molt clar, i probablement des de fa uns quants anys, que hi ha d'haver un control de fluxos. I, precisament, si ens queixem és perquè això no hi és, és perquè ha entrat molta gent i, ara, aquells mateixos que han aplicat una llei molt dura i molt restrictiva, que quedava molt bé de cara a l'opinió pública, són incapaços de complir-la, com diu el seu secretari –el de vostè– d'Immigració i com reconeix el mateix PP quan diu que les persones no es poden expulsar. Si no es poden expulsar, hem de decidir què fem, perquè són persones, són ciutadans i alguna solució els hem de donar.

I el mateix, permeti'm que li digui, de la Llei d'estrangeria. Vostè hauria de saber que l'any 1985 –encara que tots teníem uns quants anys menys– la Llei d'estrangeria que es va aprovar va ser la primera de tota la història a l'Estat espanyol, i era perquè un any després entràvem a la Unió Europea i era imprescindible que reguléssim els fluxos, i per tant, va ser una llei que, sobretot, el que va fer va ser entrar a controlar els fluxos de ciutadans estrangers.

En aquest moment hi havia la possibilitat d'aprovar-ne una altra, la Llei 4/2000, que va ser consensuada, que vostès van tenir un diputat a Madrid que hi va treballar molt activament i d'una manera molt interessant, que era fruit del consens –hi insisteixo–, però no va ser possible perquè el PP, una vegada més, s'hi va negar i, al final, va acabar comptant amb els seus vots –els de vostè–, aquests que en aquests moments sembla que continua desconeixent el secretari per a la Immigració,

quan diu que el legislador es va equivocar i que va aprovar una mala llei. I era per això que li recomanava, a la persona que se suposa que ha de coordinar per sota de vostè les polítiques del Govern de la Generalitat en matèria d'Immigració, que estaria bé que estigués informat de quin va ser aquest legislador que va aprovar aquesta Llei, que fins i tot sembla que pot contenir alguns articles de dubtosa constitucionalitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. L'honorable conseller té la paraula per al seu torn de rèplica. Senyor Mas...

El conseller en cap

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor Masllorens, ha estat molt gràfic i molt alligador, la seva concreta referència a tot el tema de les fotos que jo li demanava; no n'ha sortit ni una –no n'ha sortit ni una. Per tant, la pregunta que jo li faig –ara ja no la podrà contestar– és: senyor Masllorens, per què vostè ha dedicat tres minuts de la seva primera intervenció en el tema de la campanya electoral, de les fotografies, i tot això, i quan jo li demano que concreti alguna cosa vostè simplement, doncs, no concreta absolutament res? Suposo que perquè es devia referir a una foto que després se'n penedeix, d'haver pensat que això era una fotografia i que no era, simplement, la feina que jo he de fer, com a conseller en cap del Govern i també com a responsable de la coordinació de les polítiques d'immigració a nivell del Govern de la Generalitat.

Dit això, vostè insisteix en el tema del percentatge. Sí, no li trec la raó, és veritat, el percentatge que hi ha de persones sense papers a Catalunya és el més alt de tot l'Estat, el que passa és que ens hem de preguntar per què. I aleshores, el que no val, si vostè fa un discurs, senyor Masllorens, de dir: «No hem d'utilitzar el tema de la immigració des d'un punt de vista partidista, i no l'hem d'utilitzar per la confrontació política» –ho ha dit vostè, i ho ha dit molt bé en la primera intervenció–, el que no val és dir aleshores per quedar bé, perquè això ja és confrontació política pura i dura, que ens els envien els nostres companys de no sé on. Perquè entre aquests altres companys vostè hauria de saber que també hi ha algunes comunitats autònomes que no estan governades pel PP, que també envien –que també envien– persones a Catalunya; comunitats, per altra banda, molt importants.

I sap per què ho fan? Entre altres coses ho fan perquè aquí, primer, hi ha més feina, cosa que deu voler dir que alguna cosa de millor tenim que els altres, i segon, no ens n'oblidem, perquè hi ha millors polítiques d'atenció; millors polítiques d'atenció per part de la Generalitat de Catalunya i dels ajuntaments catalans i dels consells comarcals de Catalunya, cosa que és un actiu que m'imagino que tots plegats valdria la pena que reconeguéssim.

A més a més hi afegeixo una altra cosa, que vostè la pot reconèixer o no, jo estic convençut que és així i no em fa por dir-ho, ni tan sols parlant del tema de la immigració, i és que, com més es facin determinades accions en un moment determinat que puguin semblar molt boni-

ques i fins i tot molt humanitàries, més diguem-ne atracció tindrem des d'aquest punt de vista de la immigració. I és lògic que sigui així.

I, per tant, és bo que tots plegats ens acostumem a aquestes polítiques, que queden molt bé a curt termini, que finalment a llarg termini porten els resultats que avui tenim, que és com vostè diu, també, aquest alt percentatge de persones sense papers.

Què vol dir, això? Que n'hem de treure una lliçó tots plegats, tots plegats n'hem de treure una lliçó i, la lliçó, lògicament, ha de ser que hem d'acollir la gent que ve, però hem de procurar que la gent que ve tingui una feina i, a més a més de tenir una feina, que vinguin el millor orientats possible.

En aquesta línia, el Govern de la Generalitat és, si no recordo malament, una de les poques administracions del conjunt de l'Estat que està reclamant a nivell d'idees de participar activament en un tema que no és molt agraït, vostè ho sap molt bé, que són les polítiques de regularització de la immigració. Nosaltres ho volem. No escolto que hi hagi gaire..., altres governs de qual-sevol signe que ho reclamin, pràcticament no n'hi ha cap altre, i nosaltres ho reclamem.

I també, en el terreny de les idees que vostè reclamava, nosaltres, per exemple, estem defensant que des del Govern de la Generalitat, o des de Catalunya, si vostè vol, es puguin tenir aquestes oficines a l'exterior, que, igual que fa vint-i-cinc anys promovien les nostres exportacions –i ara també ho fan–, en aquest moment puguin fer front a un nou fenomen, que és el de la vinguda de gent de fora. Per què? Amb una finalitat bàsica, que és orientar millor aquesta immigració des de l'origen.

I li dono la raó en una cosa, si vostè volia anar a parar aquí, i és que, si finalment potenciem com es vol fer –i nosaltres hi estem d'acord– la contractació en origen, aleshores això ens exigeix uns majors controls en aplicació de la Llei d'estrangeria. I aquests majors controls, efectivament, no els hi toca fer, ara per ara, perquè no en tenim les competències, al Govern de la Generalitat –toca fer-ho al Govern de l'Estat. I nosaltres, òbviament, aquesta crida que vostè fa, també la fem, en el sentit que, una vegada aprovada la Llei d'estrangeria i potenciant la contractació en origen, és molt important que aquests controls s'intensifiquin de tal manera que aquesta Llei es pugui complir amb major mesura.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Mas.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'avaluació del sistema educatiu (tram. 300-00087/06)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'avaluació del sistema educatiu, que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, darrerament s'escolta una música respecte a l'educació que tothom hi posa la lletra que vol. Alguns una d'antiga, que ja sentíem fa bastants anys i que nosaltres considerem bastant retrògrada. D'altres, sona com una lletra de músic amb idees liberals. D'altres, sols obren i tanquen la boca, perquè no coneixen la lletra, però estan tan preocupats per les dificultats, pels canvis i per tantes i tantes coses que, en aquests moments, s'aboquen als centres educatius sense oferir els recursos per poder-ne sortir, que escolten la música amb perplexitat i amb dubtes sobre quina lletra hi han de posar.

I aquest panorama és fruit de no comptar en aquest moment amb una avaluació rigorosa del sistema educatiu que ens doni seguretat en les afirmacions de cadascú, i no des de la percepció, com malauradament se'ns obliga a fer.

I vostè, senyora consellera, segurament que em dirà que ja venir a presentar, en una de les darreres comissions de Política Cultural, l'avaluació de les competències bàsiques de primària i que, en aquest moment, s'està iniciant la de secundària, però, per nosaltres, aquesta és una avaluació concreta de l'alumne i dels coneixements, però cal recordar que l'avaluació del sistema educatiu és molt més àmplia.

L'avaluació del sistema educatiu –i ho diu així la mateixa llei– s'orientarà a la permanent adequació del mateix a les demandes socials i a les necessitats educatives, i s'aplicarà als alumnes, al professorat, als centres, als processos educatius i a la mateixa administració. I evidentment a aquesta em vull referir, perquè em sembla que desconexem aquesta avaluació i que ens correspon, també, des d'aquesta cambra poder-ho fer.

Els Socialistes des de fa més d'un any, i des de fa mig any, ho tenim fins i tot escrit. Per tant, molt abans que es presentés el document de bases del PP, ja vam reflexionar sobre l'educació i el treball com a drets de les persones per avançar en la igualtat d'oportunitats. I a nosaltres, ens preocupa de l'actual sistema educatiu, per una banda, vells problemes que, malauradament, encara arrosseguem després de vint-i-dos anys que tenim l'autogovern de Catalunya i d'altres de nous, fruits..., que la societat està canviant i des de l'educació s'han d'assumir els canvis perquè s'erigeixi com el factor clau de la cohesió personal i social al llarg de la vida.

Vells problemes que arrosseguem: les condicions materials d'algunes escoles públiques. I aquí podem parlar dels centres que estan totalment en barracots, de l'incompliment del Pla de xoc, i ja sé que aquest és un tema repetitiu, però mentre hi hagi un centre –i resulta que no baixem el nombre, sempre tenim el mateix– en barracots nosaltres en parlarem. Però hi hem d'afegir, també, l'estat d'alguns instituts que amb el pas dels anys es desgasten i es deterioren. I això, senyora consellera, també és qualitat; és qualitat del sistema. O és que, a tots, ens agradaria únicament viure amb unes determinades cases amb unes condicions? Les condicions de les infraestructures ajuden la qualitat.

Un altre vell problema: l'admissió dels alumnes. Un decret que van canviant cada any, i el canvien cada any per la tossuderia de no contemplar aspectes que s'han proposat en aquesta cambra. I a més hi ha en aquest vell problema un acompliment de donar acolliment i integració als alumnes en totes les escoles gestionades amb fons públics, en la gestió eficaç dels centres públics, l'objectiu de formar ciutadans i ciutadanes. I dic ciutadà per formar les persones per a participar en la nostra democràcia. Aquí també tenim un camp molt important per treballar.

I si aquests són els vells problemes –i no per vells vol dir que no siguin importants per la qualitat de l'educació–, ara li'n parlaré també de nous, derivats del canvi educatiu, de l'acceleració del progrés tecnològic, dels canvis socials i de molts altres. Del canvi educatiu, citaré especialment els provocats per la democratització o universalització de l'ensenyament, que ens presenta la difícil tasca d'assegurar la igualtat d'oportunitats fins als setze anys, sense que es frustri cap talent. I aquí entrarem en el viu debat sobre la comprensió i l'organització de l'atenció a la diversitat a la ESO.

Com ho hem de fer? Per quins camins ens decantem? Cercant camins adequats des de les adaptacions curriculars o segregant? Hem posat els recursos necessaris per atendre aquesta diversitat en els centres públics, perquè hi pugui haver aquestes adaptacions curriculars, que és per nosaltres el veritable camí?

I un dels senyals més angoixants que ens llença en aquest moment el sistema educatiu a la societat és la desorientació, el malestar, la inquietud, depèn dels centres, del professorat, majoritàriament de secundària i malauradament dels centres públics.

I em refereixo en aquesta desorientació als canvis constants que s'estan fent des de la Conselleria d'Ensenyament. Canvis en els decrets d'ordenació educativa, gairebé cada curs. Canvis d'horaris en determinades matèries, que provoca molts i molts problemes en els claustres i, fins i tot, alguns enfrontaments entre el mateix professorat. Inestabilitat, també, en el lloc de treball d'una gran part del professorat que no sap si el proper curs estarà o no estarà en aquell centre educatiu.

Les polítiques de personal són també molt importants en les polítiques de professorat i per aconseguir aquesta qualitat del sistema educatiu. I, per això, ens preguntem: aquesta inestabilitat és bona o perjudica el sistema? Massa sovint aquests canvis –molts d'ells fruit de l'encotillament i l'addicció de voler-ho regular tot, que té, en aquest moment, el Departament d'Ensenyament–, com la demanda de papers i papers burocràtics que se li demanen als centres educatius, fan perdre esforços i possibilitats en la tasca pròpia d'un professor o d'un mestre.

I li puc parlar, encara, de molts altres nous problemes, com l'assimilació de les tecnologies de la informació i de la comunicació, o la necessitat d'atendre adequadament la petita infància, a la qual avui també s'hi ha referit el president de la Generalitat; i que sembla que tenen tan ben encaminat, segons el mateix president. Però, segons estadístiques que varem presentar al Departament d'Ensenyament, aquest curs hi ha hagut vint-

i-quatre centres nous d'escola bressol dels ajuntaments, amb molt pocs recursos de la Generalitat. Per tant, el qui fa el veritable esforç en aquest sentit són el món local, són els ajuntaments. I suposo que deu conèixer que aquests dies s'està presentant una iniciativa legislativa popular per al compliment de les famoses trenta mil places que es varen començar a prometre des d'aquí mateix per l'anterior conseller a inicis de l'any 99.

Més nous problemes: ens queda molt camí per fer en la formació professional i, en canvi, també, ja hi han nous canvis des de l'Estat. Avui també n'ha sortit un cas, per part del diputat senyor Barceló, de la manca de relació que tenim entre la formació, l'educació, l'escola i el món del treball. Com hem de fer aquesta transició de l'escola al treball?

Un altre problema, un nou problema en aquest moment: quin impacte té, en la xarxa de les escoles catalanes gestionades amb fons públics, el declivi de la taxa de natalitat aquests darrers anys? Ha sigut equitativa?

Tots aquests vells i nous problemes –i em sembla que se m'acaba el temps i, per tant, podré continuar després– constitueixen per a nosaltres l'agenda política per a treballar per la qualitat del sistema educatiu, i és per això que avui el nostre Grup li ha presentat aquesta interpellació.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Baig. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament, senyora Carme-Laura Gil.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora Baig, vostè preguntava i interpellava aquesta consellera, interpellava el Govern, parlant de l'avaluació del sistema. Em deixa vostè perplexa. Està molt lluny de saber què vol dir «avaluació». Jo em pensava que, parlant d'educació, vostè parlava realment d'avaluació i no d'una percepció política i de partit respecte al sistema. Jo pensava que vostè ja sabia què vol dir «avaluació» a tots els països desenvolupats, que ho sabia. I sabia què vol dir que de manera singular i col·lectiva tots els països avançats estan parlant d'avaluació i l'estan definint i conceptualitzant. I que quan es parla d'avaluació es parla d'una llarga reflexió, sistemàtica, sobre què és el procés educatiu, l'aprenentatge dels alumnes, l'avaluació holística de tot el sistema, i que això és complex. I que no es pot parlar, com vostè diu, «parli vostè sobre l'avaluació del sistema», i vostè, donant una relació de vells problemes, de nous problemes, dels quals hem parlat a bastament, i segurament en sentirem encara..., i en seguirem parlant, a les comissions i cada vegada que jo m'hi he presentat.

Jo creia que vostè m'anava a parlar d'avaluació i que vostè m'anava a dir si considerava el sistema..., si havia estat avaluat o no. Vostè sap que nosaltres vam obrir ara ja fa dos anys la Conferència Nacional d'Educació.

Vostè sembla oblidar-la. Una conferència de participació, oberta a tothom, i que ara, el mes de juny, explicarà les seves conclusions; personalitats del món educatiu que han tractat, amb tot aquell que ha volgut participar-hi i amb equips tècnics, i amb taules rodones, i amb estudis..., i que faran una exegesi de la reflexió sobre el nostre sistema i sobre on hauria d'anar el nostre sistema.

Perquè l'avaluació, que és una reflexió, és una eina que serveix per saber com has d'orientar el sistema per gestionar la seva qualitat, la seva eficiència i la seva eficàcia. I nosaltres ho estem fent. I ho estem fent des de fa molts anys, des de gairebé el mateix moment que tots els països desenvolupats, els països de l'OCDE, la UNESCO i l'ONU, van parlar d'indicadors avaluatius de l'educació. Quan parlem d'avaluació no podem parlar així, com es diu, sinó dels indicadors. No només dels indicadors que a Catalunya tenim establerts des de començaments ja dels anys noranta, sinó dels indicadors internacionals. I llavors parlarem del que vol dir «qualitat» i en què s'ha de basar l'avaluació.

Vostè sap que ja en l'any 89 es va crear una comissió tècnica; vostè ho sap perfectament. I vostè sap també que tenim el Consell Superior d'Avaluació. I sap que, quan neix el que ara entenem per «avaluació», neix l'any 87 –nosaltres ja l'any 89 també en parlem de seguida–, neix als Estats Units per un terrible paper, que va ser dramàtic, espectacular, eh?, i que va commoure –commoure– els Estats Units, que va ser el famós *Manifest d'una nació en risc*. Sembla ara que en algun moment i en algun lloc també s'està parlant com si tinguéssim el país en risc respecte al sistema educatiu. És aquí quan es comença a parlar de la reflexió sobre avaluació.

Escolti, el sistema català, si vol que jo li digui no una percepció, sinó les dades que tenim, i que no és holístic, sinó que és tan complex que tenim dades i tenim molts espais cecs, perquè focalitzem sempre l'atenció de manera privilegiada sobre determinats aspectes del sistema educatiu, jo li diré que té força bona salut. I li diré que és un sistema que és comparable al dels països avançats. I que, si ara té problemes, són els problemes de les societats avançades. I que no deriven del mateix sistema, sinó que són exògens al sistema i que es retroben a dins del sistema, però que en realitat són exògens. I, per tant, jo no crec que puguem parlar o de ràtios, o d'aules prefabricades, o de malestar subjacent, perquè sí que podem parlar d'aules prefabricades, però també parlem del Pla de xoc que estem portant a terme. I nosaltres de seguida ho sabrem, perquè ho farem públic, tot el que estem fent; ja que vostè no ho sap, nosaltres ho farem públic. I si parlem de ràtios, demostrarem que tenim una de les ràtios millors de tots els països de la Unió Europea, relació alumne / professor –els millors de la Unió Europea. Això també ho tenim, i això és un indicador d'avaluació dels països de l'OCDE i internacional.

Però amb això nosaltres no estem satisfets, precisament perquè l'avaluació del sistema és quelcom tan complex que hi ha sempre el dubte, a l'avaluació, de què estem avaluant, de si volem trobar allò que desitgem, allò que volem, i no la realitat existent. I en aquesta realitat és

molt, molt, difícil arribar en un món tan complex com és el nostre. I no ho diem nosaltres: ho diuen aquella gent que sap tant d'avaluació i que no sóc jo, gent internacional que tracta de l'avaluació.

Però jo diria que sí que té bona salut, i diria que no ens hem de portar per aires catastrofistes, sinó que ens hem de posar a treballar per adequar. Perquè l'avaluació només serveix per a una cosa..., o per a dues serveix, sobretot. Una, per anar adequant el sistema als canvis que es fan, i nosaltres ho hem anat fent, anem adequant el sistema. I per a què serveix, també, una avaluació? Una avaluació –un moment!– sempre fonamentada sobre una informació recaptada amb ítems absolutament objectius, no en una percepció que tinguem: ítems objectius. Parli'm vostè dels ítems, parli'm dels indicadors avaluatius sobre els quals vostè es basa per dir el que ha dit, els ítems avaluatius, internacionals, comparables, i no podrà sortir això que vostè diu; no surt, això. Per tant, ho sap molt bé. No parlem superficialment; parli vostè a dins del sistema i des de dins del sistema.

Per tant, hi ha una segona part per la qual s'han de fer aquesta reflexió i serveis, però sempre sobre una informació, que és també..., perquè legítima un govern per fer els canvis que ha de fer. Però s'han de fer sobre les realitats, no sobre les percepcions. Per això nosaltres adequem a poc a poc, per això nosaltres presentarem, abans d'acabar la legislatura, com ens vam comprometre al programa 2000-2004, portarem una llei d'educació catalana amb la qual el sistema s'adequarà als nous canvis amb suficient flexibilitat. Per a això serveix una avaluació; no serveix per a res més. És per a això: per legitimar allò que sabem i per indicar també a la població la situació en què ens trobem.

Però jo no entraré mai en aquest aire catastrofista, en aquest aire com de partit, quan es parla d'educació. L'educació, per nosaltres, és quelcom sensible, estimat, i per al nostre Govern ha estat, juntament amb sanitat, els dos pilars en què ha basat de manera privilegiada la seva política i que han pogut fer del nostre país un país entre els països més desenvolupats en les dues matèries.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Jo no sé com aconseguixo deixar-la cada dia perplexa quan li faig una interpellació, i com pot ser que en totes les respostes em digui: «És que vostè sabia el que és l'avaluació», com si... No, escolti'm –escolti'm–: parlem, parlem sensatament dels punts on hem volgut posar la reflexió.

Perquè vostè, en la seva resposta, ha tingut contradiccions –ha tingut contradiccions. Ha dit: «L'avaluació, a tot Europa, és una llarga reflexió.» Després em diu i em parla de la Conferència d'Educació. Evidentment que conec la Conferència d'Educació, i potser també es

quedarà parada i perplexa, vostè, quan llegeixi els informes que facin des de la Conferència d'Educació, si és que són reals, eh?, en els temes que estan passant i succeït a Catalunya, en els temes que jo li he apuntat com a nous problemes d'atenció a la diversitat.

I en cap moment deixaré, senyora consellera, que em situï en el tema d'aires de catastrofisme, perquè jo no he fet cap interpellació en aquest sentit. He citat vells problemes que, malauradament, jo crec que hauríem d'haver solucionat en aquests anys d'autogovern i que, si no solucionem molt ràpidament, generaran problemes importants de qualitat en el sistema.

Però, escolti'm, la Conferència d'Educació no és el lloc de l'avaluació. La Conferència d'Educació és el lloc de reflexió per a l'educació del futur, per a aquesta educació de la qual hem de saber quin és el nou paper –quin és el nou paper– que ens demanda, eh?, aquest projecte, sí, a nivell internacional, de formació al llarg de la vida. I plantejar-nos la formació al llarg de la vida ens planteja tot el sistema educatiu de nou. Això és el que ha de fer la Conferència d'Educació.

Però jo li parlava de l'avaluació amb els vells i els nous problemes perquè, precisament, el que no volem és parlar des de la percepció. Ara, tampoc volem fer aquí un debat amb uns aires d'ítems, indicadors, entrem en aquest sentit... Això s'ha de fer en les taules de treball. Aquí nosaltres li hem plantejat els temes que fan referència a l'Administració educativa. I, si volem parlar de ràtios, parlem-ne amb tot coneixement de causa, perquè si no... Només la convido a venir a la comarca del Garraf; passegi's per les escoles i instituts públics de la comarca del Garraf i miri les ràtios que tenim de número de nens per aula: estem a 29, estem a 32, estem a 35, i no ha desdoblant les aules. I aquesta és una realitat, i és la realitat de la comarca que jo més conec. I la convido; si vol, hi anirem juntes, a conèixer això.

Mirem-nos el PIB com un bon indicador respecte a quins són els recursos. Ahir mateix, em trucava un company parlamentari del Grup Socialista de Galícia, i es quedava horroritzat del tant per cent de recursos econòmics que dediquem a educació, perquè estan molt per sota del tant per cent que hi dedica, en la globalitat del pressupost, Galícia; estem molt per sota.

I, evidentment, nosaltres diem: «Sí, senyora consellera, el sistema català té molt bona salut, *malgrat* el poc esforç que hi posa el Govern de la Generalitat.» És gràcies a la voluntat de molts i molts professors, de molts i molts mestres catalans, que enllacen amb la tradició pedagògica de Catalunya, que aconseguim aquest bon estat de salut del sistema català d'educació, però nosaltres tenim molt i molt camí per fer, senyora consellera, i ens sembla, per acabar, que vostè, eh?, no porta una línia de treball per poder arribar a dir que millora en el seu progrés, més aviat hem de dir que no progressa adequadament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Baig. Per al seu torn de rèplica té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. La meva satisfacció, senyora diputada, perquè des del seu Partit està d'acord amb nosaltres que el nostre sistema té molt bona salut, i és evident que la té, perquè per al professorat hi ha posat tot el seu esforç, per als pares, les mares, tota la comunitat educativa, i ho ha liderat el Govern de Convergència i Unió durant vint-i-dos anys. Per tant, sí que ha progressat, però ha progressat també amb el Govern.

Un dels ítems de què vostè m'ha parlat, només perquè quan es parla d'ítem, i vostè ha estat molt vehement quan ha parlat de la relació alumnes / professor..., és que l'ítem internacional no és la relació alumnes / aules, senyora Baig, com vostè sap, en educació. L'ítem internacional dels països de l'OCDE, de la Unió Europea i de la UNESCO és la relació alumnes / professor, i per això li puc assegurar que aquesta relació és la millor de tots els països, i és la millor, segurament, de l'Estat espanyol, i vostè ho deu conèixer –ho deu conèixer–, eh? 11 alumnes / professor a la primària, 9,5 alumnes / professor a la secundària. I, a més, li diré una altra cosa: i és així perquè el Govern ho ha volgut. Jo li recordaré, miri, només a França, ara, França, escolti, França, vull dir, país culte, cultíssim, que l'educació els importa des de fa moltíssims anys, al cap i a la fi gairebé es pot dir..., bé, ho van inventar els alemanys molt abans, però es pot dir que gairebé van inventar l'escola pública ells, de manera molt més popular, doncs, encara té a primària només un mestre per grup –només un mestre per grup. Per tant, fixi's vostè de quines relacions estem parlant. Tot això ho ha fet també aquest Govern, amb l'esforç de tothom, però també ho ha fet aquest Govern. Per tant, l'avaluació del sistema, si és bo, també és una avaluació positiva del Govern que l'ha liderat. No hi ha dubte, perquè és un producte, també, de l'acció del Govern.

Miri, la Conferència Nacional d'Educació és l'espai de reflexió per orientar. La reflexió forma part de l'avaluació. L'avaluació pot tenir dos bases: la dels estudis i la reflexió o la reflexió sobre unes dades que es demanen i sobre unes dades que han de ser objectives, que les porten elements externs a la mateixa Administració i que, a més, se sap perfectament amb quin objectiu es demanen. I vostè sap que nosaltres això ho hem anat fent constantment, des dels anys vuitanta, que ho hem seguit fent, i vostè sap que estem a l'avantguarda de tots els països quan hem parlat de competències bàsiques, que en l'Estat espanyol no se n'havia parlat, quan hem avaluat tot una població de deu anys d'un país com el nostre i ara avaluarem els de catorze anys. En aquest aspecte tindrem unes dades magnífiques per orientar-nos, per veure com anem adequant o continuem adequant el nostre sistema perquè segueixi tenint no la qualitat d'avui, sinó encara millor. I esperem, a més, que des del seu Partit vostès també ens ajudin.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Modificació de l'ordre del dia

El vuitè punt de l'ordre del dia ha estat posposat per a una propera sessió plenària.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús racional dels medicaments (tram. 300-00873/06)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús racional dels medicaments, que formula el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els medicaments són un dels elements bàsics per a un bon control de les malalties, i poder disposar de medicaments segurs i eficaços multiplica l'eficiència dels recursos dedicats al sistema sanitari, ja que, a banda de millorar la qualitat de vida, permeten reduir baixes laborals, ingressos hospitalaris, intervencions quirúrgiques, etcètera.

Ara bé, els medicaments també poden tenir efectes negatius sobre la salut de l'usuari en els casos en què hi ha una inadequada selecció o se'n fa un mal ús. I és precisament d'això, de la necessitat de fer-ne un bon ús, del que m'agradaria parlar.

El continuat creixement del consum de medicaments i de la despesa farmacèutica del sector públic, sovint molt més accelerat que el creixement econòmic registrat pel PIB i que el de la mateixa despesa sanitària global, és motiu de preocupació al conjunt de països de la Unió Europea.

A Catalunya, concretament, la despesa en medicaments és molt elevada i suposa més d'un 20% de la despesa sanitària pública total, i té una mitjana de creixement que els darrers vuit anys ha estat entre un 9 i un 10%. Ja sé que les dades de l'últim any referents a l'increment de la despesa farmacèutica són millors i que, desgraciadament, les del primer trimestre d'aquest any són altra vegada preocupants.

Però, no pateixi, senyor Rius, no parlarem de números. No m'expliqui ni enquestes, ni estadístiques, sinó que parlem de política. No em digui que som els millors. El que vull és que m'expliqui quina és la política que du a terme el seu Departament per fomentar el bon ús dels medicaments, que quedi molt clar que el fàrmac forma part de les prestacions sanitàries, i els recursos que destinem a fàrmacs minven els que podem destinar a la resta de prestacions del sistema sanitari. Per tant, cal racionalitzar la despesa en farmàcia i fomentar el bon ús dels medicaments, ja que en cas contrari estarem perjudicant i obstaculitzant el bon funcionament de tot el sistema sanitari. I per racionalitzar la despesa i fomentar el bon ús dels medicaments cal una actuació coordinada, conjunta i coherent sobre tots els agents implicats, o sigui, els proveïdors, la indústria farmacèutica, els prescriptors, metges i farmacèutics, i els usuaris dels

medicaments. I la seva Conselleria, senyor Rius, fa molt poc, no té prou ambició.

Quina és la política d'actuació de la seva Conselleria? Miri, farem un petit repàs. Començaré parlant dels proveïdors, la indústria farmacèutica. Cal crear una relació transparent i estable amb la indústria farmacèutica, especialment la de Catalunya. I aquesta relació és necessària, perquè no hem d'oblidar, primer, que la despesa farmacèutica està majoritàriament finançada pel sector públic, i, segon, que sobre el medicament recau una doble condició, la de producte industrial i la de bé social, i això reclama una política molt acurada. I no em parli, si us plau, del fet que no tenim competències, perquè l'últim que hauria de fer el seu Grup, Convergència i Unió, és amagar la seva desídia sota la capa de les no-competències.

Vostè, senyor conseller, en lloc de liderar una relació transparent i estable amb la indústria farmacèutica, vostè, senyor Rius, el que ha fet és anar a remolc del PP: ha estat l'únic conseller autonòmic de Sanitat, l'únic, que ha signat, junt amb la ministra Celia Villalobos, un pacte d'àmbit estatal amb Farmaindustria, que no va, ni de bon tros, en la línia de racionalitzar la despesa en medicaments i fomentar-ne el bon ús. N'hi comentaré breument uns punts.

Amb relació als genèrics, on el principal problema és la manca d'una legislació d'àmbit europeu que permeti la investigació de substàncies bioequivalents abans de la caducitat de les patents, doncs bé, vostè, en lloc d'impulsar aquesta legislació, el que ha signat en aquest Pacte és un compromís per revisar a l'alça, de sis a deu anys, el període de protecció de les patents farmacèutiques.

Un altre punt, recerca i desenvolupament. Es crea un *fondo de investigación* de 50.000 milions de pessetes per finançar projectes d'investigació, i li llegiré el punt 2.4 del Pacte, permeti que l'hi llegeixi textualment: «Con la finalidad de optimizar los recursos científicos y económicos, corresponderá al Instituto de Salud Carlos III la gestión, y en su caso el seguimiento, según su ámbito, de los proyectos de investigación.» O sigui, que la contribució de Farmaindustria, contribució que es fa en funció de la factura en medicaments que paga la sanitat pública, del que paguem en medicaments, del que paga la nostra Conselleria de Sanitat, anirà directament a l'Institut Carlos III. Bon camí per impulsar la recerca.

Un tercer punt. Un dels elements que incideix en l'increment del consum de medicaments és la forta inversió que la indústria farmacèutica destina a la promoció dels seus productes. La indústria exerceix una forta pressió sobre la població, sobre els metges i farmacèutics, a través d'anuncis publicitaris, fulletons, visitadors mèdics, etcètera, pressió per incrementar el consum, evidentment, una pressió de tanta intensitat que alguns països, com el Regne Unit, han establert límits a la despesa en promoció de medicaments. Doncs bé, vostè fa tot el contrari, i signa, a remolc del PP, un pacte que dóna facilitats per a l'increment d'aquesta pressió.

Parlem ara d'un altre dels sectors implicats, els prescriptors, o sigui, metges i farmacèutics. Falta una po-

lítica clara per donar als professionals una informació objectiva, completa i actualitzada de l'oferta terapèutica. És conscient, senyor conseller, que avui per avui la indústria farmacèutica és la que promou i finança quasi íntegrament aquesta informació? Els nous medicaments són més selectius i més potents, i, per tant, els seus efectes negatius poden ser més importants. Cal, doncs, per preservar la salut, una anàlisi continuada del risc / benefici, no tan sols davant de la seva comercialització, cosa que ja es fa, finançat per la indústria farmacèutica, evidentment, sinó estudis comparatius risc / benefici a partir de l'entrada del medicament al mercat, a partir de la seva utilització. Què fa la seva Conselleria? Quin pressupost dedica per a estudis clínics que analitzin la relació risc / benefici dels nous medicaments que entren al mercat? A més, els nous medicaments són més cars. Cal també fer estudis de relació cost / benefici dels nous medicaments en relació amb els ja existents. Quin pressupost dediquen a aquesta investigació clínica al seu Departament? On es fa? Amb quins criteris? Com segueix el seu Departament els diners per a investigació biomèdica que vénen de l'Estat? I com que tot això no ho fan, els professionals no disposen, de forma generalitzada, de guies terapèutiques que incorporin les bones pràctiques per a la prescripció, i per fer un bon ús del medicament cal que el professional pugui seleccionar la millor alternativa terapèutica per a cada cas, i això no vol dir necessàriament ni el més nou ni el més car.

I, finalment, parlem dels usuaris, la població. Fa poques setmanes, una revista científica, *Medicina Clínica*, publicava un estudi sobre els problemes relacionats amb la medicació. Aquest estudi, fet a l'Hospital Clínic de Barcelona i extrapolable a tots els hospitals semblants, parla per ell sol: el 12% d'ingressos fets a través del servei d'urgències, un 12%, són deguts a un mal ús dels medicaments. I el més important: que, segons aquest mateix estudi, prop d'un 70% d'aquests ingressos es podrien haver evitat. O sigui, set de cada deu ingressos per medicaments són evitables, i això també són diners, senyor Rius.

Quins programes d'educació sanitària té la seva Conselleria per facilitar al malalt un coneixement concret dels beneficis / perjudicis del medicament que pren? Per quan la implicació real dels professionals de farmàcia i una coordinació entre aquests i els metges de família per fer un bon seguiment del compliment correcte dels tractaments? Pensa el senyor conseller que els pocs minuts de visita de què disposa el metge donen per explicar clarament el tractament i assegurar-se que el malalt ho ha entès? Com garanteix la Conselleria de Sanitat el rigor científic de les informacions sobre fàrmacs que es donen a través dels mitjans de comunicació no especialitzats?

Senyor conseller, miri, li ho repeteixo: sobre el medicament recau una doble condició, la de producte industrial i la de bé social, i això reclama una política molt acurada, tant pel que fa a la racionalització de la despesa com al foment del bon ús, i, en aquest sentit, la política que porta a terme la seva Conselleria fa aigües, no s'aguanta per enlloc, i això és especialment

greu per l'impacte que té en el funcionament de tot el sistema sanitari.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mieras. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat i Seguretat Social, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, sap el que realment va fer aigües? Va ser la política farmacèutica que va dur a terme el Partit Socialista –després m'hi referiré. Això sí que va fer aigües, i a més d'això hi ha dades –això sí que va fer aigües.

L'últim document: «Direcció clínica en atenció primària, guies de pràctica clínica». Diu que no en fem; ja els hi enviarem. Fa temps que no es passa pels ambulatoris, vostè, o pels centres d'atenció primària. Ja li ho enviarem.

Escolti, vam tancar la despesa farmacèutica de l'any 2001 amb el 5,62% d'increment de la despesa. Des de l'any 1982, quan vostès van entrar al Govern, és la segona vegada que hi ha un increment més baix, des de l'any 1982; però en això ja hi abundarem. Només l'any 1994, hi ha un increment del 5,35%, després del seu *medicamentazo*.

Per nosaltres, treballar amb un ús racional dels medicaments i el control de la despesa farmacèutica, i també el foment de la indústria, que representa un sector molt important a Catalunya, ha estat des de sempre una prioritat. Com vostè molt bé ha dit, l'abordatge d'aquest aspecte de la racionalització del medicament té diferents perspectives i afecta diferents agents. Parlem de la indústria, parlem de la distribució, parlem de la prescripció, parlem de la dispensació i parlem també, lògicament, dels nostres ciutadans.

I encara que vostè ja ho ha situat perquè jo no li ho pogués contestar, doncs, això és veritat: hi ha competències –i, que jo sàpiga, vostès no les van cedir– que són del Govern central. El registre de medicaments és del Govern central, aquest és del Govern central. Decidir si el medicament ha de ser finançat o no per la sanitat pública és del Govern central; que jo sàpiga, vostès no ho van cedir, en cap moment ho van voler cedir. I d'altres competències que són, realment, del Govern central. Nosaltres ara hem demanat participar-hi, participar en el que fa referència a la fixació de preus, que és una altra competència, també, del Govern central, i en la decisió de si un medicament ha de ser finançat per la sanitat pública; però aquestes són unes competències..., i són molt importants –i són molt importants.

Després n'hi ha d'altres que, lògicament, entren en el camp de la micro i de la macrogestió, i aquestes són nostres, i aquí hem fet moltes coses. I hem fet moltes coses, i ho demostra com ha crescut la despesa farmacèutica a Catalunya. I això ho demostra: que hàgim crescut el 5,62 demostra alguna cosa. I que a nivell de la farmàcia hospitalària, l'any 97, tinguéssim un incre-

ment de la despesa del 116%; l'any 98, del 30,19%, o l'any 99, del 20,77%, o l'any 2000, del 25, i del 17% el darrer any, vol dir que s'han fet actuacions. I s'han fet actuacions dirigides a facilitar informació als nostres professionals. I s'han fet, perquè per nosaltres és molt important.

Vostè ha dit: «Oh!, és que Catalunya gasta molt en farmàcia.» Escolti, la mateixa proporció que la resta de l'Estat espanyol; per sota d'alguns països europeus, això és veritat, però no està Catalunya diferent. Per què? Perquè la despesa farmacèutica, lògicament, està dintre del que és un mercat regulat pel Govern central des de fa molts anys –regulat pel Govern central des de fa molts anys. Per tant, les eines que tenim són les que tenim.

Nosaltres hem fet tota una sèrie d'actuacions en diferents àmbits, com he dit al començament: actuacions dirigides als proveïdors en l'àmbit de l'atenció primària..., per exemple, la potenciació dels serveis farmacèutics d'atenció primària, que vostè no ha citat perquè no els deu conèixer, que què fan? Proporcionar informació objectiva i contrastada, donar informació, organitzar cursos, establir protocols de selecció de medicaments –que jo no els he pogut portar aquí, però que n'hi puc facilitar molts, els que vulgui–, promoure la qualitat en la prescripció, realitzar estudis d'utilització de medicaments i donar suport al desenvolupament d'activitats d'educació sanitària a la població.

S'ha fet també la implantació, dintre de l'àmbit de l'Institut Català de la Salut, d'un model de direcció clínica, que inclou, per exemple, estàndards de qualitat en la prescripció; o l'elaboració d'estàndards de pràctica clínica; o els criteris comuns mínims, tal com marcava el Pla de salut. Jo aquí, per exemple, tinc el de l'hipercolesterolèmia, però n'hi ha d'altres; el que passa és que vostè, doncs, no ho coneix.

S'ha fet també, des del punt de vista més de la gestió, l'assignació d'una despesa màxima assumible als equips d'atenció primària, tant en l'àmbit de l'ICS com en l'àmbit dels equips no-ICS.

Pel que fa referència a l'atenció hospitalària, ja ho he comentat. I la prova és com aquests últims anys, malgrat la introducció dels citostàtics o malgrat, per exemple, doncs, l'ús ara ampliat de l'eritropoetina, hem aconseguit abaixar l'increment de la despesa en l'àmbit de l'atenció hospitalària. Però s'han fet actuacions en l'àmbit de la salut mental per tal de millorar la coordinació entre els centres de salut mental i els centres d'atenció primària, per veure com, d'alguna manera, doncs, podíem incidir en l'increment, molt important, que han tingut els psicofàrmacs els darrers anys.

En el camp de les oficines de farmàcia, a banda d'aspectes que fan referència, doncs, a descomptes, a l'aportació que fa..., als descomptes que la corporació farmacèutica fa a la facturació global, s'ha treballat també amb els equips d'atenció primària i els farmacèutics per tal d'establir nexes d'unió, per tal que poguessin treballar plegats en tot el que fa referència a l'ús racional del medicament. Som la primera comunitat autònoma que va portar a terme en aquest país el Llibre blanc d'activitats preventives a l'oficina de farmà-

cia, i això ajuda també a disminuir el consum de medicaments.

I hem realitzat actuacions adreçades als ciutadans: des de les campanyes –que també en porto aquí algun exemple– de l'ús racional del medicament, especialment pel que fa referència a quan es van introduir les especialitats farmacèutiques genèriques o quan es van introduir els preus de referència... I després hi ha hagut tot un seguit d'actuacions de caire, podríem dir, més institucional, no tant a un sector determinat. I en aquest sentit voldria citar, per exemple, la implantació de la tarja d'identificació sanitària, que vostè no s'hi ha referit, perquè lògicament això és positiu i vostè..., no sé si no la deu tenir, però no ho ha dit. I això ens permet actuar sobre un aspecte molt important –molt important–, que és el de les interaccions medicamentoses i els efectes no desitjats, que vostè s'hi ha referit només amb la part negativa; això ho hem implantat, i hem estat la primera comunitat autònoma que ho ha implantat. I després, tot el que representen millores de gestió i d'informació amb les oficines, amb les oficines de farmàcia.

D'altra banda, estem treballant en aquest moment amb el que fa referència a la intercomunicació entre les oficines de farmàcia i els centres d'atenció primària, per implementar el model de recepta electrònica i per poder aconseguir aquesta informació *online* que ens permeti evitar aquestes interaccions medicamentoses.

Vostè també ha parlat dels genèrics, i això ja ho trobo meravellós, perquè sap quan es van introduir els genèrics?, sap quan es van introduir en aquest país? Doncs, es van introduir quan el Partit Popular va pujar al poder, l'any 1996. Abans, el Partit Socialista va fer una llei, l'any 1990, que és la Llei del medicament, que sembla que no van trobar la paraula «genèrica» ni en el diccionari. No es va fer absolutament res. I algun acord hi devia haver amb la indústria farmacèutica en aquell moment perquè això no es fes; algun acord hi devia haver, perquè és molt estrany que no s'introduís cap medicament genèric fins l'any 1986. I ha estat gràcies a la voluntat del Partit Popular, amb el nostre suport, quan ha estat possible introduir les especialitats farmacèutiques genèriques al nostre país.

I també li haig de dir una altra cosa: som la comunitat autònoma on el percentatge de genèrics és més alt. En aquest moment, un 7,2% de tots els envasos i un 6,3% de tota la despesa a Catalunya són medicaments genèrics. No fem aigües, senyora; no fem aigües, nosaltres: estem treballant. El que passa és que hi ha estils i estils, hi ha qui vol fer una interpel·lació, en aquest sentit, constructiva, i el seu estil, doncs, és posar negre sobre blanc. Però els medicaments genèrics és una cosa que..., per què no es van introduir, si algú ens ho pot dir, com és que no es van introduir l'any 1986? Per què es va haver d'esperar que fos el Partit Popular el que introduís els medicaments genèrics en el nostre...? (*Veus de fons.*) Però és que això és així. No em digui que no, senyora Marina Geli. Això és així: no es van introduir abans. Per què? Per unes circumstàncies molt importants, perquè el mercat farmacèutic al nostre país era el que és, i per això en aquest moment tenim aquesta situació, que és la que tenim. Però des de l'any 1982 es

podien canviar aquestes coses, eh? I ha de ser el Partit Popular que canviï i comenci a canviar les coses i la tendència en la despesa farmacèutica canviï.

(El president reprèn la direcció del debat.)

S'han creat grups de treball sobre nous medicaments i l'abordatge terapèutic de patologies; implementació –ja li ho he dit– de guies de pràctica clínica; hem tirat endavant tot un seguit de consells assessors sobre medicaments; vam ser la primera comunitat autònoma... Avui precisament..., dilluns es van aprovar a nivell de l'Estat uns consells assessors; nosaltres hem estat la primera comunitat autònoma que ha treballat en el consell assessor de l'ús terapèutic, per exemple, de l'hormona del creixement, l'ús terapèutic sobre tractament farmacològic de la malaltia d'Alzheimer, sobre el tractament farmacològic de l'esclerosi múltiple, sobre el tractament farmacològic de les hepatitis víriques..., tot un seguit d'actuacions per treballar en aquest punt, que era el de l'ús racional del medicament.

Hi ha moltes més altres coses; no em voldria..., no tinc temps, i en tot cas després, a la rèplica, doncs, hi insistiré.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. En torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Miri, senyor conseller, posi's tranquil. Vostè m'ha fet una resposta absolutament a la defensiva, i aquí jo li he vingut a parlar d'aquí, de Catalunya. Malauradament, nosaltres fa sis anys que ja no governem a l'Estat, però si alguna cosa... (*veus de fons*), sí, per sort; ja sé que vostès i el PP, doncs, fan pinya, i em sembla molt bé, però sàpiga que possiblement, si no haguéssim manat nosaltres, encara no tindríem la universalització de les prestacions, i això sí que ens ha d'apuntar...

Miri, excuses de mal pagador; està ancorat al passat. Vostè m'ha fet aquí un llistat de coses que, evidentment, han fet; faltaria més, amb el temps que fa que governen, que no haguessin fet res. Però jo no li he vingut a parlar que em fes una enumeració de coses. Vostès el que fan és deixar passar; vostè té molts llibres blancs, té molts escrits, té moltes proves pilot, eh?... –per exemple, una prova pilot a Manresa en cinc farmàcies, sí–, o sigui, vostès fan proves pilot per sortir al diari, i després no les generalitzen, i en comencen una altra, i en comencen una altra. I aquesta és la política que vostès porten.

Miri, els genèrics. Els genèrics, doncs, és molt fàcil, quan s'està amb un 3%, passar a un 7%, però li he de dir que a Europa estan a un 30%. I sap quin és el problema dels genèrics? Les patents i la falta..., no poder investigar abans que s'acabin les patents. I fer política a llarg termini és fer com han fet als Estats Units, que el fet de canviar precisament..., el fet de donar la possibilitat d'investigar genèrics abans que s'acabin les patents els va portar d'un 15% de genèrics a la utilització d'un 45% de genèrics.

Jo li he vingut a parlar de política, del bon ús del medicament; que vostè m'expliqui quines són les línies del seu Departament; no un llistat de coses, una darrera l'altra, no. Miri, m'ha parlat de salut mental. Precisament. Miri, vostès gasten 34.000 milions de pessetes en psicofàrmacs i 18.000 milions de pessetes en personal; vostè mateix. Bé, no m'ha contestat tampoc quins estudis clínics estan fent amb relació..., quan un medicament nou està al mercat, perquè no torni a passar el mateix que amb Lipobay, per exemple. I vostè... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí... Escolti'm, perdoni, quan un medicament està al mercat, la Conselleria ha d'impulsar estudis clínics d'investigació per veure quins són els resultats dels medicaments que estan al mercat. Perquè, per molt que hagin fet uns estudis previs, està demostrat a la pràctica que no sempre va bé. I tot el que ens gastem en ingressos, tot el que ens gastem en poc seguiment dels malalts, això també és una despesa no directament farmacèutica, però indirectament també.

Les guies. Sí que n'hi han, de guies, però no generalitzades, i les guies que hi han han sortit molt més per la bona voluntat dels professionals que per l'impuls de la seva Conselleria i perquè la seva Conselleria hagi fet un bon seguiment.

Les hores de visita, tampoc m'ha dit res del temps de visita. Miri, cada metge d'assistència primària gestiona 36 milions de pessetes l'any, i això ho gestiona amb cinc minuts o menys que té per visita. Hi ha molta inequitat tant a la primària com a nivell hospitalari, ja que tant l'existència de protocols com de les guies depenen, hi insisteixo, dels professionals de cada lloc. Però hi ha molta inequitat, segons quina sigui la regió sanitària.

Els nous medicaments cada vegada són més cars. Fa la seva Conselleria estudis comparatius entre els nous medicaments i els ja existents quant a l'eficàcia? No; almenys no m'ha parlat de cap.

Miri, del pacte signat amb Farmaindustria tampoc m'ha dit res, no m'ha dit absolutament res. També els entregrà...? Hi ha quatre comunitats autònomes que vostè sap que l'han denunciat per invasió de competències, aquest pacte, i vostè és l'únic conseller que l'ha signat. I no és un pacte d'estabilitat, com vostè ha dit, a molts diaris. No..., en aquests moments, s'està demostrant que és un mal pacte, no ja solament per aconseguir un bon ús dels medicaments, sinó un mal pacte per a l'estalvi de farmàcia, perquè vostè m'ha dit que estaven en el 8%, aquest any passat. Aquest primer trimestre, senyor conseller, tornem a estar a més del 12% de la despesa. Sí, sí..., són dades de la seva Conselleria, senyor conseller.

Espero que en el torn, ara, de rèplica, m'expliqui quina és la seva política del bon ús del medicament, perquè, de moment, no m'ho ha explicat.

El president

Moltes gràcies, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, l'estil que té vostè

de fer les interpellacions parlamentàries és acabant fent cinquanta-tres preguntes, i, per tant, no puc preveure, ni puc portar tota la documentació. Per tant, no em preguntis ara si fem, doncs, aquell estudi sobre aquell medicament en aquella Àrea Bàsica de Salut els diumenges o els dissabtes a la tarda. No ho tinc. És a dir, per tant, això, en tot cas, doncs, hi ha altres mitjans, fins i tot quan sortim m'ho pot demanar i jo li ho facilitaré amb molt de gust.

El pacte qui l'ha denunciat són quatre comunitats autònomes governades pel Partit Socialista. Per tant, no, no té..., en tot cas, és un efecte... (*veus de fons*), quatre... No, no, no dic..., jo no he dit això, eh? En tot cas dic que, si hi ha alguna utilització d'aquest pacte, doncs, pot ser que sigui en el sentit partidista. Jo ho vaig signar en la meua qualitat de vicepresident del Consell Interterritorial. Entenc que el pacte, com es va signar, no envaeix les competències, i una altra cosa és si el pacte finalment no té els efectes que buscava, que fins i tot es preveu la seva denúncia.

Vostè ha dit una cosa aquí, una mica,, podríem dir, per distreure el personal, que diu: «Home, escolti, aquest pacte preveu unes aportacions de la indústria farmacèutica al voltant dels cinquanta mil milions de pessetes, i això anirà a l'Institut Carlos III.» No és veritat –no és veritat. El pacte preveu 25.000 milions de la indústria farmacèutica, creixi o no creixi la despesa farmacèutica –creixi o no creixi–, i s'hauran de distribuir en funció d'uns projectes de recerca.

Com vostè comprendrà, no podem aconseguir que tots aquests diners –que, per cert, no són tots de Catalunya, perquè aquests 25.000 milions són del conjunt de les comunitats autònomes– vinguin a Catalunya. Per tant, s'hauran de distribuir en funció dels projectes de recerca. I ja li avanço que, per la massa crítica que tenim, aquí a Catalunya o a Madrid, probablement, hàgim de ser les dues comunitats que més recursos incorporem.

Però hi ha una voluntat, i penso que és una voluntat que, en tot cas, en els consellers, que també, doncs, hem dit que no al pacte, o els consellers de comunitats autònomes governades pels socialistes, i jo els transmetré el que vostè acaba de dir..., bé, que es quedin tots a Catalunya, escolti, aquests diners, que s'hi quedin tots! Però hi ha una altra virtut d'aquest pacte –hi ha una altra virtut d'aquest pacte– i és la de fomentar la recerca en aquelles comunitats autònomes on no n'hi ha. I amb això jo vull ser solidari, però jo ja li transmetré..., l'Aragó, per exemple, li transmetré, el que vostè ha dit, el que vostè ha dit en aquesta... (*Remor de veus.*) No, però jo li ho diré bé, perquè pot ser que li diguin d'una altra manera. I després hi ha els altres 25.000 milions de pessetes, en els quals, en funció del percentatge de creixement de la despesa, doncs, es distribuirien o no, o s'aportarien o no.

Per tant, no m'entretindré més amb el pacte. Hi ha una sèrie de..., el pacte es va fer amb Farmaindustria, en què, per cert, doncs, també hi havia la indústria farmacèutica catalana. Vostè abans ha dit que jo actuava d'esquena a la indústria farmacèutica. Hi són en aquest pacte, van signar aquest pacte. Per tant, ells hi devien estar d'acord. Hagués signat jo, o no, el pacte, el pac-

te se signava, i la indústria farmacèutica, que jo sàpiga, no ha estat en contra d'aquest pacte, eh?

Per tant, vostè ha dit: «No, no, és que vostè actua d'esquena a la indústria farmacèutica.» No, no, no..., és que també hi és la indústria farmacèutica catalana, aquí. I sàpiga que el primer laboratori en volum de vendes, és català, eh?, el primer és català. Vostè no ho sap, però això és veritat; per tant, aquests senyors estaven d'acord amb la signatura d'aquest pacte. Aquest pacte també es va signar amb els col·legis de farmàcia, també es va firmar amb els col·legis de metges, i, per tant, hi ha una sèrie de punts del pacte que van en aquesta línia que vostè, també, em plantejava, que era el de l'ús racional del medicament. Doncs, bàsicament, dintre del que és l'ús racional del medicament, doncs, informació, informació a tots els agents, ja siguin els professionals, ja siguin els nostres proveïdors, ja siguin les oficines de farmàcia, ja siguin, com no, els ciutadans i ciutadanes; i formació. I amb això, doncs, des dels farmacèutics que treballen en el camp de l'atenció primària fins a molts altres treballs, que vostè deia que s'han fet per iniciativa... Això és fals, s'han fet per iniciativa, des del Departament, amb col·laboració amb ells i amb col·laboracions amb les societats científiques.

Miri, jo no tindrè temps per explicar-li més coses. Veu aquesta gràfica tant bonica? (*L'orador mostra un gràfic.*) Doncs, aquesta gràfica té dos coloretos: el vermell, que són els increments percentuals de despesa farmacèutica, fins que hi ha un canvi de govern. Vostès van baixant, però..., quan, realment, hi ha una baixada? Quan el 1993 Convergència té una incidència en el poder de l'Estat. (*Remor de veus.*) Oh!, és així, això, si no..., miri, vostè, la despesa! Miri, vostè, la despesa... Per tant, dir-me que nosaltres ens hem mantingut impassibles davant el que és la despesa farmacèutica, doncs, em sembla que no és normal. (*Remor de veus.*)

I, d'altra banda, també voldria acabar, que, sovint, quan es parla del tema del medicament o es parla de la despesa farmacèutica –crec que també val dir-ho i s'ha de dir–, que no veiem només en el medicament la despesa, no veiem només aquesta part, no negativa, sinó real, és a dir, pragmàtica, que veiem, també els efectes beneficiosos que produeix sobre la salut dels ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la resposta als problemes d'envelliment de la població (tram 300-00938/06)

El desè punt és la interpellació al Consell Executiu sobre la resposta als problemes d'envelliment de la població, i la presenta, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Marina Geli, que té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. No volia passar aquest plenari després de l'Assemblea Mundial sobre Envel·liment, celebrada recentment a Madrid, i el Fòrum Mundial de l'Envel·liment, sense tornar a parlar i demanar al Govern quines respostes té davant de l'envel·liment de la població catalana.

Nosaltres hem presentat, en aquesta legislatura, diferents interpel·lacions al Govern. Per tant, avui no em referiré exclusivament als serveis a les persones amb dependència, a les persones grans, sinó a un concepte molt més ampli. Es diu –jo crec que cal llegir les conclusions del l'Assemblea, per pensar si a Catalunya estem donant respostes reals davant de l'envel·liment– que estem davant d'un fenomen d'una dimensió extraordinària i absolutament, diguem-ne, que no hem fet les previsions necessàries, fins i tot es parla de la revolució silenciosa de les persones grans, que demana respostes: respostes econòmiques, respostes socials, respostes culturals, respostes psicològiques.

Catalunya està preparada? Com lidera el Govern de la Generalitat el fenomen de l'envel·liment? De qui parlem? Doncs, parlem, no només del milió, del més del milió de persones grans, parlem dels altres cinc milions, del que vol dir la xarxa que hem creat a Catalunya, de tot tipus de serveis, de relacions humanes per fer front a l'envel·liment. Jo, nosaltres, el nostre Grup diu que no han fet suficientment els deures i que el Govern no ha aprofundit en les respostes.

Parlar de polítiques de vellesa, clarament, perquè, en tot cas, l'equilibri es trenca quan falta població jove, vol dir que, a partir d'ara, sempre, haurem de parlar d'envel·liment i de rejueniment de la societat, perquè segurament aquest és l'element que ens preocupa. No ens preocupa que la gent visqui més anys, ans al contrari, volem que la gent visqui més anys i amb millor qualitat de vida. Però, en canvi, per molts motius haurem de fer un paral·lelisme clar entre rejueniment, i no parlo només de política familiar, de cap manera, de molts elements, i de polítiques de vellesa.

Per tant, durant aquests últims vint anys, s'ha de dir, que això, entre tots, però evidentment, hi ha hagut una única formació política que ha governat, no ho hem fet prou bé. Perquè és veritat que hem augmentat i que han ajudat a millorar la qualitat de vida de les persones, però, en canvi, hi ha un desequilibri com la majoria de països europeus i de regions europees, que el desenvolupament de la societat catalana no ha anat parell a donar respostes davant de l'envel·liment.

Quins són els objectius? Miri, s'ha pensat molt a veure quina paraula podia definir el que nosaltres avui li volíem plantejar al Govern. Hem de donar llibertat, igualtat d'oportunitats a les persones grans. Fixi's, a això no hi estem acostumats. I això vol dir moltes coses. Vol dir adaptar la societat, i, per tant, no només parlo de serveis a les persones grans, i de polítiques públiques. Parlo d'un discurs i d'un lideratge diferent. Què fem perquè aquestes persones grans, que decidim, és un pacte, diguem-ne, no escrit, però, en tot cas, que els jubilem, per dir-ho així, per tant, no cobren un treball remunerat, perquè es continuïn sentint persones

actives, perquè no perdin l'autoestima? Doncs, hem de fer moltes més coses.

En tots els anàlisis que he revisat, clarament, hi ha una discriminació econòmica amb les persones grans. No tenen convenis col·lectius, per entendre'ns. Hem anat avançant amb el salari mínim interprofessional, i, en canvi, no s'ha plantejat que, com a mínim, les pensions han de ser equivalents al salari mínim interprofessional. Per tant, hem d'acceptar que hi ha una invisibilitat, una incapacitat del mateix col·lectiu per fer pensar que aquesta discriminació econòmica..., perquè avui les persones grans que tenim, la gran majoria viuen de pensions, no serà així segurament, en el futur, perquè s'hi aniran incorporant pensions privades complementàries, altres fons d'ingrés; però, avui per avui, tenim una gran població femenina, en aquestes persones grans, que encara tenen una discriminació afegida, perquè moltes, malgrat haver treballat tota la seva vida, no cobren pensions contributives adequades al nivell de treball familiar que han fet, o cobren pensions de viduïtat –ho saben vostès– molt baixes.

Per tant, aquesta diferència de discriminació econòmica és la primera, però en molts altres temes: en educació, quan plantegem les polítiques educatives, o quan plantegem les polítiques de cultura, o quan plantegem les polítiques de consum, tenim clar quin és un dels ciutadans que n'ha de fer ús que és la persona gran? Es diu que hi ha una ètica, curiosament, del consum, de les persones grans, perquè són una generació que ha viscut amb austeritat, i que, per tant, adapten el seu consum als seus recursos.

Per exemple, quan es baixen els tipus d'interès, el Govern ha fet algun estudi de quan deixen els petits estalvis que tenien els bancs, de rebre'ls? Perquè, clar, al baixar els tipus d'interès, té un efecte absolutament positiu per al que té una hipoteca, però, en canvi, té un efecte negatiu per als petits estalviadors, que solen ser, també, persones grans, per posar un exemple. Per tant, li parlo de polítiques actives, perquè les persones grans puguin ser participants de qualsevol element de la vida social, un canvi de cultura, el que en diuen els experts, un canvi en el pensament, perquè per sempre més, hi haurà una part molt important de la població –això és una conquesta– que seran persones grans.

Per tant, quines són, des del Govern, quan, per exemple, parlem de mobilitat? Clar, la majoria de persones grans, per limitacions o perquè són d'una generació, especialment les dones, que no tenien carnet de conduir, són el principal usuari del transport. I ara no només parlo del transport urbà, parlo del món rural, on el tema de la mobilitat és molt més, diríem, deficitari; o la «vivenda», etcètera, per no parlar de quin és el nivell de participació de les persones grans, quins són els instruments que té el Govern perquè participin en anàlisis, no de les polítiques per a gent gran, de les polítiques de la societat.

El segon tema, consellera... –perdoni'm, em dirigeixo a vostè, perquè veig que serà vostè qui en donarà resposta; en tot cas, aquesta és una interpel·lació a tot el Consell Executiu, però vostè contestarà en nom del Consell Executiu–, el segon era: el sistema sanitari està adaptat a les persones grans? No suficientment.

Per tant, tenen algun estudi sobre l'adaptació del sistema sanitari al principal usuari que és la persona gran? Voldrà dir canvi en el personal? Voldrà dir canvi, increments de despesa? Voldrà dir més, dirguem-ne, atenció a l'economicitat?

I, el tercer: suport a la dependència. Això n'hem parlat moltes vegades, consellera. Què pensa el Govern de Convergència i Unió de l'assegurança de dependència? Sí o no? Amb caràcter universal, sí o no? Provisió pública, lligada a pressupostos de la Seguretat Social, pressupostos de l'Estat, pressupostos de la Generalitat? Provisió privada? Provisió mixta? Aquest és un tema que, sempre..., vostès tenen l'habilitat de no parlar d'aquests temes que són molt importants quan són competència de l'Estat. I avui he volgut parlar aquí tant de pensions com d'assegurança de la dependència que ens sembla que estem amb capacitat de generar un gran acord, des de Catalunya, i, evidentment, des de l'Estat. Nosaltres diem sí a l'assegurança de dependència, sí al caràcter universal i estem oberts a parlar de provisió mixta.

I la segona pregunta: per resoldre, en pocs anys, el servei social a les persones amb dependència o sociosanitaris, sí o no, l'accés universal als serveis? Aquest és el debat, són els debats, per no dir, com fem..., que segurament és l'element prioritari... El president Pujol, un gran comunicador, una persona hàbil, durant molts anys és cert que ha parlat –i jo crec que això, la cultura catalana és veritat que tenim respecte a les persones grans–, però això no ha anat en consonància amb l'adaptació de les respostes polítiques necessàries davant de l'envelliment.

Per tant, hem de passar del discurs polític –un discurs que forma part de l'habilitat del gran comunicador que és el president Pujol– a les polítiques. Perquè aquest és un dels temes, amb profunditat segurament, que tenim al damunt de Catalunya –igual que el tenen tots els continents, però especialment el continent europeu–, i em sembla que avui podríem..., i el Govern també hauria d'haver intentat portar aquí les conclusions, l'adaptació, o hauria d'haver dit –que no ho he sentit– què farà després del Fòrum, o de les conclusions i recomanacions de l'Assemblea Mundial sobre l'Envelliment i del Fòrum que es va fer a l'Estat –aquesta és la segona assemblea mundial, després de la Viena de l'any 82; s'ha fet a l'Estat espanyol. I és evident que nosaltres ens hem de llegir bé aquestes recomanacions, però sobre tot les hem d'adaptar i hem de prendre, i vostès han de prendre, i per això li ho pregunto, polítiques, discurs, concreció, en tot això que comporta aquesta necessitat de respostes davant d'un fenomen que té un alt abast.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera de Benestar Social, té la paraula... (*Veus de fons.*) Ah! Estan agrupades? (*Pausa.*) Molt bé.

Interpелlació al Consell Executiu sobre les polítiques de participació social de la gent gran (tram. 300-00583/06)

Doncs, tindria la paraula en aquest moment la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, honorable consellera, la setmana passada es va celebrar, com ha esmentat també el Grup que m'ha precedit en l'ús de la paraula, la II Assemblea Mundial sobre l'Envelliment, en què es va aprovar un pla d'acció i en què es va posar de manifest les conseqüències de l'envelliment en la nostra societat: a Espanya, a Europa i també a Catalunya.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.*)

Recordem que les polítiques sobre l'envelliment del segle xx van ser concebudes des d'una concepció de la societat jove i la política sobre l'envelliment del segle xxi, en canvi, ha de ser concebuda pensant en una societat envellida. Cal diferenciar l'envelliment en societats amb una taxa de natalitat suficient, que es mou cap a un creixement equilibrat, d'on hi ha un desequilibri entre els naixements i l'envelliment de la població, on pot haver problemes en el relleu generacional. A Catalunya hi ha més d'un milió de persones que tenen més de seixanta-cinc anys, mig milió que en tenen més de setanta-cinc i més de vuitanta mil que tenen més de vuitanta anys; en un futur, un de cada tres ciutadans superarà els seixanta anys.

És per això que cal fer ajustaments en les polítiques base, en els principis generals que atorguen un especial reconeixement a la condició de persones grans, establint un marc conceptual dividit, des del nostre punt de vista, en cinc sectors, que també s'han posat de manifest aquest dies: la independència, la participació, l'atenció, l'autorealització i la dignitat. Això permetrà gaudir d'una bona vida en família i possibilitar un paper actiu dins de la societat.

L'evolució, com deia, en aquests vint anys de l'estructura demogràfica de la majoria dels països ha canviat considerablement; l'envelliment de la població ha avançat de forma més accelerada del que s'esperava, i és considerable l'increment que tenen les persones grans sobre el total de la població.

L'envelliment és un gran èxit de la societat –això sense cap dubte–, però és cert també que és un fenomen complex que té repercussions en economia, en el consum, en la vida social, en la vida activa, etcètera. Per això és molt important assumir totes aquestes conseqüències, que són molt diverses.

És un fet que exigeix, com deia, canvis profunds, respostes decidides per part de totes les administracions, però respostes que siguin realistes, que incideixin en les planificacions, en les infraestructures, en els recursos, i anticipar-se, això sí, amb les polítiques a adoptar per evitar els elements i les connotacions negatives que tenen, aquestes, en l'envelliment de la nostra societat.

Per això considerem que hem de fomentar la participació activa de la gent gran en la societat, amb possibilitat de tindre un element, un paper protagonista en tots els àmbits: l'educació, la formació, l'activitat professional, el lleure, etcètera.

Avui, com deia, les persones viuen més anys, però també passen molts anys soles. Cal actuar decididament des de l'àmbit de l'educació i de les polítiques socials per tal d'incidir en les conductes individuals que incorporin comportaments solidaris i cívics amb la finalitat de facilitar la convivència; fomentar els valors basats en les relacions multigeneracionals que han d'estar a la base de la vida familiar i comunitària durant els segles.

Nosaltres considerem que les relacions han de ser contemplades des d'una perspectiva tant macrosocial com microsocial. Aquesta mesura és fonamental: tots els indicadors posen de manifest el desarrelament de la societat envers totes les nostres persones grans, i mentre no siguem capaços d'actuar, d'incidir, els poders públics, en tot aquest àmbit, ens veurem posats, a vegades, a actuar sobre solucions i no sobre el seu origen. Per això també és necessari un canvi cultural que incideixi en tots els àmbits de la nostra societat.

Cal, com deia, contribuir a generar un canvi cultural, conjuntament, que faci possible una societat per a totes les edats, en què ni les persones grans ni qualsevol altra puguin sentir-se excloses. Aquest concepte té la seva base en el programa d'acció aprovat en la cimera mundial de Copenhaguen l'any 95, que implica una visió integral de l'envelliment i es refereix a una societat on cada individu té drets i responsabilitats, té un paper actiu a desenvolupar, i integra l'alt terme de l'edat d'una societat vist en tot l'àmbit i conjunt de la comunitat, amb un plantejament multigeneracional que desenvolupi l'individu al llarg de tota la seva vida. Però per això calen polítiques amb què es doni un protagonisme específic a tots aquests àmbits. Per això nosaltres considerem que la família és una institució molt important; és en la família on existeixen aquestes relacions intergeneracionals que estan basades en l'afectivitat i on s'aprenen a valorar les persones que la integren independentment de la seva edat.

Les noves polítiques sobre l'envelliment, en opinió del Grup Popular, han d'estar centrades en projectes econòmics, socials, culturals i d'oci, tenint en compte dues direccions. Per una banda, entendre i garantir la qualitat de vida de les persones grans, no només en aspectes materials i assistencials –que són bàsics sobretot quan aquestes persones tenen una determinada dependència–, sinó també procurar que la gent gran tingui un paper més actiu a la societat. Els avanços mèdics, com deia, moltes vegades, a part d'allargar la vida, fan que persones potser amb seixanta anys tinguin unes facultats mentals normals i, fins i tots, amb més aptituds que fa uns anys gent molt més jove. Tots aquests avenços fan aquestes possibilitats, però s'han d'aprofitar i capitalitzar perquè tinguin un paper rellevant, com dèiem, en la societat.

Per altra banda, és necessari, també, aplicar polítiques de prevenció a la salut, d'aprenentatge permanent, d'una vida laboral flexible, que són bàsiques per apro-

fitar aquest capital humà, i que les persones puguin incidir en polítiques preventives a la salut, perquè això ens podrà evitar dependències en un futur. Creiem que això és important portar-ho a terme des d'un punt de vista integral al llarg de tot el cicle.

Hem de facilitar a les persones grans que vulguin optar per seguir en el mercat laboral la possibilitat de fer-ho, promovent condicions per garantir la seva participació i poder acollir-se a les mesures que, en matèria de flexibilització, de jubilació, s'han portat a terme per part del Govern de l'Estat. Creiem que cal potenciar també les noves tecnologies com un instrument per contribuir a allargar la vida laboral d'aquestes persones i obrir noves possibilitats d'ocupació. Creiem que també s'ha de fomentar l'autoocupació com un instrument per tal de garantir la permanència d'aquestes persones a la vida laboral.

Un país que no ofereix oportunitats de participació a les persones grans és un país que perd oportunitats, és un país que deixa de banda persones que són útils i capaces de continuar aportant, des del seu treball, des de les seves vivències i des de la seva contribució a la societat... I llavors creiem que és important que s'adoptin polítiques generals i fins i tot estructurals per evitar-ho.

És necessari, doncs, que la nostra societat reconegui el seu paper en tot el desenvolupament, però perquè sigui possible es requereixen mesures de foment; mesures de foment que s'han de portar a terme per tots els departaments de la Generalitat.

El nostre Grup considera que cal proporcionar a la família, com deia, ajuts necessaris per a la cura i l'atenció de les persones grans, i assegurar-los el seu recolzament, també, amb els serveis assistencials, amb la finalitat que es puguin mantenir, aquestes persones, a la seva llar, al nucli familiar, i evitar també la greu situació d'incapacitat, que les famílies, donada la seva evolució i que també cada vegada més les dones s'han incorporat al mercat de treball, es veuen amb la impossibilitat de poder atendre les persones grans i requereixen uns serveis de suport, que això ajudaria a poder mantindre les persones en la seva llar sense necessitat de mesures addicionals ni suports externs.

Creiem que l'allargament de la vida, en aquest cas, s'ha d'avaluar, s'ha de veure quines conseqüències tindrà i veure de quina manera s'ha d'afrontar, des d'un punt de vista dels serveis i des d'un punt de vista també de la sanitat, per tal d'adaptar-lo a un nou marc conceptual i operatiu que garanteixi una resposta i un creixement sostingut.

Cal, honorable consellera, anticipar-se als efectes que l'envelliment provoca sobre les diverses polítiques econòmiques, socials i sanitàries, i assegurar la perfecta integració de les persones grans a la nostra societat. I com a exemple d'aquests efectes que incideixen, com he dit abans, també sobre el consum, esmentaré l'informe sobre el consum i economia familiar de «la Caixa» en què s'exposa que el consum global creix amb menys intensitat, i detalla que les despeses típiques de les llars joves són substituïdes per noves necessitats que alteren l'estructura de la despesa, i exposa, també, que les conseqüències socioeconòmiques de l'envelliment seran

més patents en els propers anys. Això cal tenir-ho present i cal tenir-ho en compte per veure quins seran els efectes que repercutiran en tota la societat.

Per altra banda, també vull destacar l'increment en la despesa sanitària, que ha estat una de les repercussions de l'envelliment de la població. S'ha avaluat que fins a l'any 2050 s'incrementarà en un 41%, i aquesta atenció serà viable només si s'adopten polítiques i programes que millorin la salut i l'autonomia personal, és a dir que es potenciï sobretot la prevenció. És cert que en aquesta valoració no s'ha tingut en compte si el consum dels serveis sanitaris en les primeres edats reduirà la dependència d'edats futures. Això no s'ha tingut en compte i és un element que pot incidir en aquest barem. Però de totes maneres és necessari actuar a temps per evitar les repercussions negatives.

Hem de conèixer la transcendència i profunditat dels canvis que cal aplicar per part de totes les administracions a temps, hem de col·laborar amb el tercer sector, hem d'establir aquest marc definitiu per tal que tothom sàpiga en quines condicions pot actuar, i creiem que és necessari que per part del Departament s'impulsin aquestes actuacions.

En l'altra direcció que cal treballar és en la de les persones grans que requereixen serveis socials, persones grans que estan soles o persones grans que són dependents. A Catalunya hi ha 300.000 persones que requereixen ajuts d'algun tipus; 130.000 d'aquestes persones necessiten ajut per desenvolupar activitats bàsiques de la vida diària, i la gran majoria volen envellir a casa. Creiem que és necessari, com deia abans, enfortir i garantir aquests serveis per tal que aquestes persones puguin envellir a casa, i que per part de l'Administració es pugui donar una resposta integral. Moltes vegades s'ha posat de manifest la necessitat d'implementar determinats serveis, determinats recursos –modificar també– per a aquestes persones que tenen certes necessitats i certes dependències, garantir aquest servei i després implementar aquests recursos en funció de la naturalesa i de la conveniència que cadascú esculli, però, per a això, han de tindre el dret de poder elegir en funció de les seves situació familiar.

Un altre àmbit on creiem que s'ha de treballar és en els drets humans, en els drets de totes aquestes persones, en base també a la Resolució 46/91 de les Nacions Unides; aquesta Resolució estableix una sèrie de drets bàsics en l'esfera civil, social, econòmica. I, a través d'un informe del Consell Econòmic i Social sobre el maltractament, també, que pateixen moltes persones grans, es van posar de manifest les diverses tipologies de maltractament, físics, emocionals...

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, senyora diputada.

La Sra. Esteller Ruedas

Sí, acabo, senyora presidenta.

...i psicològics; l'explotació econòmica, i l'abandonament. Tots ells tenen un denominador comú: la dificultat de la seva detecció, ja que el reconeixement dels

indicadors és difícil de percebre en persones que no utilitzen els serveis públics.

Hem de tenir en compte –i acabo, senyora presidenta– que, en la...

La vicepresidenta segona

I tant, que ha d'acabar!

La Sra. Esteller Ruedas

...vulnerabilitat d'aquestes persones que tenen un cert grau de dependència, per part de l'Administració, s'han d'adoptar mesures addicionals per tal de poder evitar aquests maltractaments, i adoptar mesures a temps.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la gent gran (tram. 300-00306/06)

Té ara la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, per exposar la interpellació, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, la setmana passada s'ha celebrat, efectivament, com ja s'ha assenyalat anteriorment, l'Assemblea Mundial sobre l'Envelliment. També s'ha celebrat –i ho vull destacar– el Fòrum Mundial d'ONG sobre Envelliment, que ha tret, també, unes conclusions força interessants i positives amb relació a aquestes qüestions.

I la gran pregunta que hi ha hagut en aquestes jornades és la següent: és un problema l'envelliment?, crea problemes l'envelliment? I hi ha hagut una resposta, que s'ha recollit en les conclusions, i crec que, sobre aquesta resposta, que és molt interessant, és sobre la qual cal treballar: l'envelliment no és un problema, al contrari, és un triomf històric, és un privilegi, hi ha hagut una revolució en longevitat; el que és un problema és que la societat no incorpori aquest triomf històric en la seva normalitat, i tal vegada no ho hem fet o no ho hem fet prou bé. Segur que analitzant la nostra mateixa situació, la que ens afecta més de prop podem veure que podem millorar molt i incorporar aquest envelliment entès com a triomf històric, entès com una oportunitat i no com un problema, dins de la nostra societat. Efectivament, la societat catalana està experimentant aquest procés d'envelliment, i es calcula, segons dades de l'Idescat que l'any 2010 hi haurà 1.224.000 persones amb edat superior als 65 anys i que representarà, això, un 18,96% de la població total. Per tant, estem en un percentatge elevat de persones grans –un 5,92% d'elles tindran més de 80 anys. En aquest sentit, no només hi ha una qüestió de més persones grans, no és només una qüestió demogràfica, també hem d'entendre que hi ha hagut un

canvi molt important en la naturalesa de les relacions intergeneracionals i fins i tot amb la presència mateix de la convivència entre diferents generacions. Avui vivim en un món quadrigeneracional, fa uns anys el que podíem conèixer d'una manera més freqüent era un màxim de tres generacions, molt estranyament arribaven a quatre. L'increment de l'esperança de vida fa que avui dia hàgim de parlar d'aquest món quadrigeneracional, d'aquest grup d'edat de persones avui situades entre els 45 i 65 anys, que són les persones cuidadores de la gent jove que no marxa de casa i de les persones grans que ja estan en situació, algunes d'elles, de dependència, i de tot un seguit de persones que són grans que al mateix temps són cuidadores de persones més grans que elles. Avui dia és molt freqüent que persones jubilades siguin les cuidadores dels seus pares i mares perquè tenen una edat molt elevada.

Què cal fer per tenir una societat per a totes les edats? Què cal fer perquè l'envelliment sigui més una oportunitat que una càrrega? Què cal fer per propiciar aquest envelliment actiu que ha proclamat tant l'Assemblea Mundial com el Fòrum Mundial d'ONG? En primer lloc, jo crec que hauria de ser responsabilitat de tothom no tractar l'envelliment com a problema, i això s'està fent, s'està fent constantment. Fixem-nos que constantment s'està parlant dels costos del sistema de pensions i les amenaces que pot tenir aquest sistema de pensions, quan aquest és un fals problema, els problemes dels sistemes de pensions, la seva sostenibilitat, no depèn que hi hagi més o menys persones grans sinó de la productivitat de la nostra societat i, per tant, de la capacitat per generar riquesa. Estem parlant també constantment de les despeses, dels costos enormes que tenen les despeses sanitàries i socials; no és la vellesa sinó la situació de no poder valdre's el que genera aquestes despeses. Per tant, totes les polítiques que es facin de protecció a la salut són polítiques que tendiran a crear riquesa. De fet, també, fixem-nos que, al costat d'aquesta percepció problematitzadora, la vellesa ha començat a ser objecte de negoci: les persones grans com a consumidores, com a persones que tenen oci estan essent «atacades» —ho dic entre cometes— per les agències de viatges, pels hotels, pels espectacles, per les companyies d'assegurances, etcètera. Tot plegat fa que vagi, això, en direcció contrària a considerar la gent gran com a base del desenvolupament actiu del nostre futur i de la nostra societat. Hem de canviar de concepció, hem de veure com millorem les coses perquè siguin participants actius i efectius en el desenvolupament de la nostra societat.

Cal, també, lluitar contra els elements de discriminació, evidentment; és a dir, no només contra aquestes imatges problematitzadores o d'una determinada visió interessada de la gent gran, cal lluitar contra els elements de discriminació que existeixen: l'empobriment, que és un aspecte que s'ha destacat pel dret i pel revés en aquestes jornades; la discriminació major que pateixen les dones, també, en situació d'empobriment, la feminització de la pobresa procedeix en bona part de la situació més desfavorable que tenen les dones grans; la discriminació per la seguretat sobre el futur; la discriminació, també, que comporten les dimensions, les diferències socials entre la gent gran. No oblidem que

encara avui l'esperança de vida a Pedralbes és deu anys superior que la dels habitants del Raval, i això, evidentment, és una cosa que no podem acceptar i que cal posar totes les mesures per corregir una situació com aquesta.

I per tant, quines polítiques fem? Hem d'adaptar-nos millor perquè Catalunya sigui una societat per a totes les edats i, en aquest sentit, hi ha molts aspectes que són realment millorables. Fixem-nos, per exemple, en la situació de la sanitat. No és una casualitat —o almenys expresso la preocupació del nostre Grup— que quan hem estat debatent les llistes d'espera quirúrgiques i encara avui amb les últimes dades corresponents a l'any 2001, les llistes d'espera més voluminoses, amb més gent i amb més temps de resolució, són d'aquelles patologies que afecten les persones grans: les cataractes, les pròtesis de genoll i les pròtesis de maluc. Encara avui és així i les dades encara ens estan dient, justament, que tenim..., l'any 2001 hi havia 11.500 persones pendents de resoldre els temes de cataractes, 2.696 de pròtesis de maluc, 8.372 de pròtesis de genoll, amb uns temps de resolució que, en alguns casos, en alguns hospitals, són realment molt elevats com, bé, podria posar..., ara potser me'n puc deixar alguns però des de l'Hospital de Sant Rafael dinou mesos per a les pròtesis de maluc o, doncs, per posar un altre exemple, l'Hospital Joan XXIII de Tarragona, vint-i-un mesos per a les pròtesis de genoll, i no estic dient els casos més exagerats, els que m'han vingut a l'atzar dintre dels que tenen uns temps de resolució molt elevats.

No s'ha assumit l'envelliment en el sistema sanitari. Tenim prou geriatres en el sistema sanitari? S'estan formant prou especialistes en aquestes qüestions en les facultats de Medicina en aquests moments? En tot cas és una pregunta que cal fer-se.

Des del punt de vista de tot el que és la qüestió econòmica, les condicions materials, el fet de la jubilació representa una disminució important dels ingressos de les persones grans, en alguns casos això significa empobriment i, en el cas de les dones —ja ho he comentat abans—, la situació és molt més greu. Justament avui es publicava un estudi fet a la ciutat de Barcelona on es diu que el 44% de la gent de més de 65 anys a Barcelona pateix per arribar a final de mes, que la meitat dels jubilats ingressen menys de 540 euros el mes i una de cada tres dones només 360 euros el mes. És clar, això és una qüestió que, com s'ha assenyalat abans, resulta que en bona part hi ha una indefensió de les persones grans que no poden defensar de forma col·lectiva els seus ingressos, que depenen del que els dona l'Estat, i, per tant, hi ha una situació d'injustícia i d'indefensió.

Els drets socials. Els drets socials —ho hem dit moltes vegades— no estan garantits. Quines responsabilitats públiques s'estan assumint? Quins recursos públics estem posant a disposició de la gent gran per garantir el dret a envellir a casa? Nosaltres entenem que no s'està fent suficient esforç en aquest terreny, perquè, sobretot, el que s'està potenciant són recursos de naturalesa privada als quals molta gent no hi té accés. I no pensem que la família ho hagi de resoldre tot; nosaltres pensem que la família ha de contribuir, lògicament, contribueix a subministrar atenció i ajuda a les persones grans, però

el fet que es potenciïn les formes de conciliació entre el treball i la família, que es doni suport a les famílies, no ha de deslliurar les administracions de la seva responsabilitat pública a subministrar atenció a les persones grans.

Per tant, aquí plantejo tres qüestions. Caldria fer un nou mapa de serveis socials que respongués de les necessitats, no dels recursos que ja hi ha, sinó de quins recursos són necessaris. Tot el que fa referència a l'atenció a la dependència, nosaltres estem en absolut desacord que es vulgui resoldre amb assegurances privades, què en pensa aquest Govern d'aquestes propostes? I, per altra banda, entenem que cal donar els recursos públics suficients perquè les llistes d'espera que avui hi ha per accedir a les residències geriàtriques no siguin les que ens donen..., tenim en aquests moments. Cal millorar, també, en educació, cal millorar en participació

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, senyora diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Acabo, senyora presidenta, i només dir per acabar que, evidentment, nosaltres entenem que cal protegir els drets de les persones grans, que cal eliminar el que les exclou i discrimina, que cal entendre que les seves obligacions en la participació social és també un actiu important i, finalment, que cal assumir, com a conclusió, l'envelliment com una oportunitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per la resposta té la paraula l'honorable consellera senyora Irene Rigau. (*Pausa.*)

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies senyora presidenta. Senyores diputades, s'iniciava aquest debat, perquè són tres interpellacions que sumades tenen prou gruix, amb la pregunta per part de la diputada Geli si Catalunya estava preparada per donar resposta als reptes que s'havien plantejat en la segona Assemblea Mundial. Jo, sincerament, li puc dir que sí, que està ben enfocat el treball per donar la resposta adequada, i li puc dir perquè he tingut el goig d'assistir, primer aquí a Barcelona, a la Jornada que Nacions Unides va organitzar per fer el predebat, després també com a Departament, com a Govern, hem estat presents a València en el Fòrum Internacional on es van recollir les diverses posicions de l'Estat per participar a l'Assemblea i, després, a l'Assemblea de Madrid vaig poder participar, ser present en el plenari, en els debats paral·lels i també a la cloenda del Fòrum de les ONG. Per tant, aquest és un tema que hem seguit de molt a prop i hem pogut constatar com la direcció de les polítiques adreçades a gent gran era, sincerament, correcta, perquè sí que és veritat que ja es poden començar a estudiar les conclusions però, encara, la declaració política està en text provisional, avui mateix a la xarxa està en aquest sentit, i el Pla internacional d'ac-

ció sobre l'envelliment que s'ha presentat, també encara està redactat com a document de treball.

Però sí que és cert que hi ha uns punts que han estat permanents i que coincideixen perfectament amb el que està fent la Generalitat de Catalunya. I els enumeraré breument perquè després m'hi podré estendre més: la promoció de l'envelliment actiu. Aquest ha estat el principal lema d'aquesta segona Assemblea i, de fet, si hi ha una cosa que és clara és que el Govern de la Generalitat sempre, sempre –i de fet, jo cada vegada que he pujat en aquesta tribuna ho he esmentat–, parla de polítiques de suport, parla de polítiques adreçades a la gent gran en dues direccions: gent gran activa i gent gran amb necessitats derivades de la dependència. I cal dir que aquest és un discurs que nosaltres, de manera bastant innovadora, fa temps que expliquem. Lògicament s'ha tractat de la lluita contra la pobresa, el suport a les famílies també està tenint en aquestes conclusions un espai molt important, com ho està la necessitat d'avançar en la recerca de l'envelliment, en la valorització del recurs humà i del treball conjunt entre Administració, societat civil, sector privat i voluntariat.

Per tant, hem estat presents a l'Assemblea, a diferents nivells; els documents els estem analitzant i els punts de coincidència a la política que estem fent són alts, i també se'ns esperona, lògicament, a continuar avançant i millorant en aquest sentit.

Però, de fet, hi ha una qüestió que és clara, les xifres expliquen –i jo ara aquí no faré una qüestió «farragosa» d'explicar, perquè han estat sobradament comentades–, les xifres expliquen el protagonisme que tindrà la gent gran, perquè gent gran n'hi ha hagut sempre, el que és nou és el pes que tindrà la gent gran a la nostra societat.

I estic totalment d'acord amb la diputada quan parlava de la necessitat i, de fet, jo agraeixo l'enunciat de la seva interpellació, perquè parlava de la participació social de la gent gran, perquè en el que estic totalment d'acord és que no hem de parlar com a problema i, de fet, en això alguna de les interpellacions, senyora Geli, parlava de com s'enfoquen els problemes de l'envelliment; i això, sens dubte, fa que es pugui associar envelliment amb costos a la dependència, envelliment amb valoracions demogràfiques de caràcter catastròfic, i aquesta no ha estat la nostra posició, perquè sabem que l'envelliment és una conquesta important i l'envelliment, que és l'allargament de la vida, és, en realitat, una bona nova fruit de la qualitat de vida, fruit dels avenços de la medicina, però també sabem que les respostes a l'envelliment, les respostes a l'allargament de la vida, són diverses, perquè diverses són les seves situacions, perquè diverses, també, són les persones, i que no hi ha un únic model d'envelliment, perquè no hi ha un únic model de persona gran: de persones grans n'hi ha de moltes classes. De fet, ja ho diuen els experts en psicologia evolutiva, els infants de vuit anys s'assemblen més entre si que les persones de vuitanta anys, i és que, lògicament, l'edat marca molt, però tot allò que és fruit del procés vital, com és la salut, la situació familiar, la formació, l'experiència, la situació econòmica, tot això dissenya el model d'envelliment del futur.

I tota la qüestió preventiva estem molt d'acord que té una gran importància, perquè aquests dies vostès pot-

ser m'ho han sentit a mi, jo ho he repetit als mitjans: el patró vital es construeix a l'adolescència. Per tant, hem de ser conscients que, si bé també a vuitanta anys es pot fer actuació preventiva en salut, hem de ser conscients que el patró vital de la persona es construeix a l'adolescència.

Per tant, amb les tres interpellacions podem tractar els aspectes més vinculats a l'atenció de les persones grans i, també, lògicament, a la participació de la gent gran aquí. I aquí, potser avui, doncs, entre tots, podem ampliar aquest compromís en trencar el tòpic que envelliment és problema, i trencar el tòpic vol dir superar la visió que, a vegades, la societat té que persona gran és persona pensionista i dependent. Jo els puc dir, i vostès ho han pogut seguir, que als mitjans de comunicació aquesta setmana ha estat una setmana de forta incidència per part nostra, precisament per insistir una vegada més en aquest nou concepte, perquè hem de canviar l'esquema, no podem continuar identificant educació amb joventut, treball amb persones adultes i oci per vellesa. Aquest és l'esquema que, fins ara, la societat té: a la joventut li correspon l'educació, el treball, als adults, i a la vellesa, l'oci. Perquè el discurs que nosaltres hem de difondre i estem difonent és que l'educació és per a tota la vida, que la jubilació ha de ser flexible i gradual, perquè la participació també laboral de les persones s'haurà de redissenar, i que cal una participació activa a la societat i que cal, com hem dit abans, una prevenció en la dependència.

I quan el Govern de la Generalitat dóna tanta importància a l'educació de les persones adultes és perquè creu que l'educació és per a tota la vida, i quan donem tant de suport a la vida associativa de la gent gran és perquè estem segurs que cal continuar participant de manera activa a la societat. I aquest és un canvi molt important, un canvi que jo estic segura que anirem difonent i hi anirem arribant, sobretot perquè els que més bé ho expliquen i els que més bé ho exposen són les mateixes persones grans, perquè també és cert que les persones grans, amb el seu testimoni, també fan la gran tasca de fer canviar els esquemes a la població, perquè igual que ara hem anat fent inversions en la joventut per recollir després els fruits a l'edat adulta, també cada vegada es veu més com a l'edat adulta també hem de fer-hi inversions que maduraran després a la vellesa. I aquest nou concepte de persona gran implica que al llarg de la vida siguem capaces, les persones, d'acumular un capital econòmic, un capital social i un capital humà. Són aquestes tres dimensions les que ens han de garantir tenir una vellesa gratificant i tenir un estat de benestar per quan ja estiguem en el tram final de la nostra vida. I aquest trencar el tòpic passa per donar protagonisme a la gent gran i passa per escoltar la gent gran, i jo els puc dir que això el Govern de la Generalitat ho fa molt.

Quan nosaltres hem anunciat, i hem presentat, i hem comentat, que més enllà de l'increment de recursos assistencials –que també els comentarem, perquè són molt importants– hem endegat des de fa mesos dos línies de debat importants, una adreçada a repensar el model assistencial de les persones grans amb dependència i l'altra a promoure la vida activa per a la gent gran, és, precisament, perquè hi ha aquesta voluntat de

construir una Catalunya per a totes les edats, i aquesta construcció de Catalunya per a totes les edats no la fem sols ni la volem fer sols: quan parlem de repensar l'atenció a les persones grans ho fem conjuntament amb els principals experts, amb les principals institucions, amb molts col·laboradors, i quan parlem i estem dissenyant, en aquests moments, el *Llibre blanc de la gent gran activa* ho estem fent amb experts i ho estem fent amb una gran representació de les associacions i les federacions de gent gran, perquè és veritat que hem de donar resposta, com diem, a les necessitats assistencials, i aquí, lògicament, el compromís del Govern està claríssim en el creixement de serveis a través de l'atenció domiciliària i la teleassistència, mitjançant el mecanisme de foment, mitjançant el nombre, important, d'increment de places de residències, centres de dia i habitatge tutelat i de suport a les famílies.

Aquestes són les línies bàsiques de creixement de servei, però també hi ha una altra línia important per donar la resposta adequada, que és la revisió dels actuals models i la definició de nous models d'atenció. Per tant, quan ens diguem «estem preparats», sí que estem preparats, i, a més a més, les concrecions demostren que la direcció empresa és l'adequada. I quan parlem de revisar els models actuals i definir els nous models d'atenció estem parlant de tenir en compte la realitat territorial i d'estar creant centres de serveis per a persones grans en l'àmbit rural, plataformes de serveis en els àmbits urbans o model d'acolliment residencial, millorar-lo, regular l'atenció a domicili i desenvolupar una qüestió molt important.

I estic segura que quan la diputada Esteller parlava d'un tema tan angoixant com són els maltractaments a les persones grans, precisament perquè són de tan mal detectar, perquè si no hi ha una actuació com pot ser l'assistència amb un recurs assistencial o bé una actuació mèdica, és molt difícil aquesta detecció..., també hi ha un programa en aquest sentit que és molt important i que està prenent molta força, que és el programa de tuteles: la tutela a la persona gran incapacitada, precisament per evitar abusos i maltractaments. Aquesta també, doncs, és una línia en aquest sentit.

I aquests nous models, tant en l'increment de recursos com en el seu disseny, tenen uns principis rectors clars: diversificar l'atenció a les dependències, perquè no hi ha una dependència, hi ha diversos graus de dependència; poder orientar els serveis a les preferències de l'usuari, i, aquí, doncs, lògicament, la manifestació de tantes i tantes persones del desig de poder envellir a casa n'és l'explicació clara; poder també, tal com hem anat anunciant successivament als treballs previs que estem fent, poder integrar l'atenció a la dependència en un únic programa, amb el vessant social i el vessant sanitari, i un aspecte tan important com revaloritzar el recurs humà.

Nosaltres som absolutament conscients que quan parlem d'increment en serveis també estem parlant d'increment de llocs de treball. Tots ho sabem: dos places de residència per a persones grans equivalen a un lloc de treball. Per tant, el recurs humà i professional cada vegada serà més important, i lògicament que ens preocupa la formació d'especialistes mèdics, però també

ens preocupa l'especialització del personal de base que ha de poder treballar.

I, en aquest sentit, m'agradaria explicar breument una línia de treball que estem tenint conjuntament entre el Departament d'Ensenyament i el Departament de Treball i Benestar per definir aquells cicles formatius de grau mitjà i la seva posada en marxa per treballadores familiars, per persones auxiliars de geriatria, perquè sabem que un gran percentatge d'ocupació ha d'anar també per aquesta via, i poder garantir el bon nivell professional de totes les persones que actuen en el sector, més enllà, com hem dit, de la importància dels metges especialistes i de tot l'arc professional.

I lògicament que hem abordat i estem parlant de la dependència en el seu sentit i de com abordar-la. I vostès saben que nosaltres ens hem pronunciat a favor d'un model mixt, amb una prestació que pugui derivar –mínima, però important– de la Seguretat Social i amb una complementària que pugui derivar de la mateixa persona. I, precisament, quan nosaltres instaurem el Programa de suport en famílies, dintre del macroprograma de «Viure en família», amb una prestació econòmica mensual, ens avancem, entenem, al que ha de ser aquesta part mínima que hauria de poder garantir de caràcter universal, i és, precisament, aquest obrir camí que ens permet difondre, i jo crec que avançar, en el sentit..., i aquí diríem, amb caràcter complementari, la modalitat privada, però també amb una part base de caràcter públic.

I aquesta és la nostra línia de debat, i vostès la coneixen, perquè hem difós les recomanacions i el treball que estem fent amb els diferents experts, i perquè, com saben vostès, en els diferents programes que estem presentant s'hi poden trobar.

Jo podria, i no voldria allargar-me massa descrivint tot el catàleg de programes, serveis i prestacions..., però que tots estan bàsicament incidint a poder fer l'atenció al màxim centrada en l'interès de la persona, i quan parlem de serveis d'atenció diürna, o quan parlem de viure en família, o quan parlem de Programa d'estades temporals, estem parlant de donar suport a la família i de poder envellir a casa; quan parlem de servei d'atenció residencial estem parlant de poder envellir amb un equipament extern a la família, però amb qualitat, i quan estem parlant de donar suport a les entitats que porten a terme, també amb caràcter social, aquestes activitats, estem parlant, com dèiem al començament, de compartir societat civil, administracions i entitats tot el conjunt d'atenció a les persones grans.

Però hi ha un element que m'agradaria, potser estendre-m'hi una mica més, i, en tot cas, tornaríem a la part dels programes i serveis i prestacions, que és la part de la persona gran activa, de la promoció de la gent gran activa. I vostès ho saben i jo ho repeteixo: sempre, sempre, en les meves intervencions hi ha estat present la gent gran activa, perquè la política que porta a terme la Generalitat ja ve de lluny.

Quan ara parlem nosaltres que estem convocant el IV Congrés de la Gent Gran és perquè n'hi han hagut tres de precedents; quan estem parlant que hem creat el Consell de la Gent Gran és perquè hi ha hagut una co-

missió intercongressos que des de fa anys ve funcionant; quan tenim una representació territorial de la gent gran a nivell comarcal és perquè hi han hagut unes tasques prèvies de dinamització comarcal que ens garanteixen que a aquest proper Congrés de la Gent Gran hi hagi 1.600 participants d'arreu de Catalunya, amb una gran participació, lògicament, de les federacions i associacions.

Per tant, quan parlem de promoure la vida activa de les persones grans també estem parlant de promoure la seva participació social, i quan nosaltres expliquem que estem contents perquè avança, i ha d'avançar més, la formació a les persones grans, i quan parlem que les universitats que hi han a tot el territori de Catalunya també estan fent ofertes, cada vegada més i més interessants, a la gent gran, quan diem que les aules universitàries tenen més de quinze mil participants, estem dient allò que comentàvem abans: l'educació al llarg de la vida, la formació i l'educació, com a garantia també de participació activa a la societat.

Però no és només a través de les aules universitàries, sinó que també dins el Programa de les escoles d'adults més de quatre mil persones tenen més de seixanta anys. Per tant, jo, l'altre dia, vaig aprofitar, també, i va venir aquí a Madrid i va venir aquí a Barcelona la ministra del Quebec, i parlàvem d'aquests indicadors, de quin era el percentatge de persones grans que estaven implicades en processos de formació. Cal dir que el percentatge era més alt, però també cal dir que l'aposta de la formació i de l'escolarització allargada fins a setze anys i l'aposta que té actualment el sistema educatiu ens fa preveure com la formació i l'actualització de les persones grans anirà en creix, i també quan donem un cop d'ull al coneixement de les noves tecnologies. Nosaltres potser podem fer una valoració, no molt exacta, però jo crec que aproximada: els darrers anys més de 25.000 persones grans hauran participat o bé en els mateixos cursos de noves tecnologies, promocionats pel mateix Departament, o bé en els programes com ara el «Clica», que fem conjuntament amb la FATEC, la principal federació de persones grans, o bé a les aules de «la Caixa», amb què també hi ha un conveni i que també està molt estès el seu Programa.

Per tant, quan donem suport a la formació de les persones grans estem parlant de la participació, quan estem promovent el IV Congrés, quan estem promovent i organitzant com ara la Fira Gran, amb tota la mostra d'associacions i serveis per a gent gran, estem fent palès el seu protagonisme a la societat, i quan posem en marxa un consell de gent gran, amb una representació important de membres, estem també creant els canals per a la seva representació.

Però, lògicament, el voluntariat també forma part d'aquesta participació social, i vostès saben que sempre ho destaquem, que més de cent mil persones grans a Catalunya participen en aquests programes. Podríem parlar de quins són, bàsicament, els programes que, a través també dels casals de la gent gran, es porten a terme, perquè crec que és bo conèixer que hi ha diferents graus i diferents modalitats de programa.

En definitiva, tampoc em voldria estendre, però una xifra concreta que demostra com la línia de potenciació

de les persones grans a la seva vida activa dóna resultats: si l'any 75, i vaig molt enllà, hi havia 11 associacions de gent gran, ara n'hi ha 1.200, i, d'una manera clara i decidida, la immensa majoria tenen el suport del Govern.

Però quan nosaltres parlem de persones grans, grans persones, estem parlant de totes aquestes seves possibilitats, i quan fem l'anàlisi de totes les activitats que fan els casals, podem dir que n'hi ha de més formatius, de menys formatius, de més d'oci o de menys intercanvi cultural. Però sí que el que estem fent és intentar que es vagin promovent en el seu conjunt aquests elements perquè la participació social de la gent gran sigui clara.

I una manera clara de demostrar-ho –i en el segon torn m'agradaria fer esment d'alguns dels serveis que han anat creixent, però que vostès coneixen perquè han estat diverses les interpellacions que amb gent gran hem tingut– és que el pressupost destinat a la gent gran, des de l'any passat, va créixer un 21%, i, per tant, representa el 35% del Departament. Per tant, vol dir que l'opció és clara. L'envelliment actiu, que era el gran lema de l'assemblea, ens posa, una vegada més, de manifest que hem de deixar de parlar, precisament, dels problemes de l'envelliment per parlar de les possibilitats en l'allargament de la vida, i que no podem aprofitar bé –i estic totalment d'acord amb el que deia la diputada Comas–, no podem aprofitar bé aquestes noves oportunitats si no ens preparem ja tota la vida.

Per tant, si el patró vital de les persones es crea en l'adolescència, vol dir que, en la formació dels ciutadans, en la previsió cultural, en la previsió social, en tota la programació de totes les línies educatives, formatives i socials, s'ha de tenir present aquesta dimensió.

Jo, ho repeteixo, el Pla internacional d'acció sobre l'envelliment, que té unes particularitats per als països pobres, que aquí sí que cal dir que els països dits desenvolupats han vist envellir la seva població quan han aconseguit un grau alt de desenvolupament, altres països estan veient com envelleix la població i no tenen resolta la situació de la pobresa. Aquest punt, lògicament, en l'Assemblea, aquest ha estat un gran tema, com ho ha estat també el tema d'evitar els maltractaments i d'evitar els abusos.

Per tant, promoció de l'envelliment actiu, assistència a les situacions de dependència, un model integral d'atenció a les persones grans que garanteixi la vida activa a la societat que, com molt bé saben, és més del 80% les persones de més de setanta anys que tenen un dia a dia actiu, i un model centrat en les necessitats de la persona i el model territorial, per poder atendre els diferents graus de dependència. I amb una qüestió: coordinadament, no només la part sanitària, la part social, sinó també les administracions implicades –com és l'Administració local– en una part important dels seus nivells, com ho és, també, lògicament, pel Govern central, en tot allò que dóna la condició prèvia per tenir un envelliment actiu, que és la seguretat econòmica. I aquests dies, també, doncs s'han aprofitat –i jo també ho he aprofitat– per parlar de les pensions, en especial la de les persones, dones vídues que, com sabem, la seva situació és més precària.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, si hem d'afavorir un envelliment actiu, hem de donar seguretat econòmica, però també hem de preparar el conjunt de la societat, no només per als serveis que ha d'oferir, sinó també per a la formació dels seus ciutadans.

Gràcies, senyora presidenta, i acabo aquí.

El president

Senyora consellera, gràcies. Té la paraula, ara, per un torn de rèplica, la il·lustre diputada, la senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Consellera, vostè ha pintat una situació idíl·lica, que, tot i que jo reconec que és evident que hi ha moltes polítiques, doncs, que han ajudat a crear escenaris perquè les persones grans, doncs, puguin ser actives i suport a la dependència, hi ha molts temes pendents.

Primer, no va dir res de com el no-rejoeniment de la població catalana comporta el major risc perquè l'envelliment sigui –encara que no li agradi el llenguatge, jo no penso en termes d'envelliment problema–, però és evident que tothom diu que el debat sobre la vellesa –jo li ho he dit– ha d'anar acompanyat amb el tema del rejoeniment de la població, i no només en termes generals, sinó en termes territorials. Quan el Pallars té un nivell d'envelliment tan alt, no és el problema de l'envelliment, és el problema que no hem sabut fidelitzar la població jove, que tenim una natalitat de les més baixes del món... No n'ha dit res, consellera. Per tant, acceptem que, com a mínim, aquest és un debat pendent.

Segon punt. Si vostè tant creu en l'autogestió, per què continuen fent un excés de paternalisme –per no dir altres paraules– amb tots els casals d'avis dependents de la Generalitat. Escolti, els doni a autogestionar, que ho facin les associacions de gent gran, els passin al món local o a les associacions, m'és igual. Aquest és un element concret de creure que les persones grans es poden autogestionar –que jo ho crec, eh!

Tercer element. El sistema sanitari s'ha d'adaptar o no? És evident que, en vint anys, hem fet una extraordinària millora del sistema sanitari. Però un punt feble del sistema és, precisament, atendre millor la cronicitat. Tenim un sistema sanitari bo per a malaltia greu i per a malaltia aguda, i un sistema no tan bo per a patologia crònica. Aquests dies la vaig escoltar, consellera. Vostè deia: «L'envelliment no comporta més malaltia.» Mentida, consellera! Hem d'acceptar les patologies cròniques com a part de l'envelliment. I, per tant, el sistema sanitari s'ha d'adaptar, s'ha d'adaptar. És un canvi molt important, un canvi cultural, també, per als professionals, un canvi d'especialistes, un canvi de més professionals dedicats a les patologies cròniques, un canvi cultural, fins i tot, del que entenem per salut. Escolti, no l'he escoltada una certa autocrítica en el sistema sanitari que necessita adaptar.

I, per últim, no em digui que estem tan bé en serveis de suport a les persones amb dependència. Això no és cert,

consellera. No és cert. Amb vint anys de Govern de Convergència i Unió, tenim una cobertura baixa d'oferta pública de serveis a les persones amb dependència entesos des del servei d'atenció a domicili fins a la residència. Vostè diu: «No, és que arribarem a una mitjana de cinc places cada cent persones més grans de seixanta-cinc anys, de residència.» Escolti: no falsegem o no mirem els números segons el que nosaltres voldríem. En aquest moment, que ara, amb certa generositat, entenem per oferta pública tot: la pròpia, la del món local i la de la iniciativa privada col·laboradora, tenim una ràtio d'1,6-1,6, consellera-, (*veus de fons*) i encara si m'ho crec, perquè tinc uns certs dubtes sobre si realment tenim aquesta cobertura –ara parlo de places residencials–, amb una inequitat territorial molt important, amb un mal finançament, amb un mal tracte institucional al món local que té residències, etcètera, etcètera.

Per tant, siguem realistes! Diguem: «Hem de millorar, les tendències van cap aquí...», però assumim que tot el que estem plantejant necessita no un discurs. Jo li deia: «El president Pujol discursivament ha salvat el país, jo crec...», fixi's el que li dic! Perquè ha estat capaç de generar, eh!, perquè ell parla així una mica emocionalment dels temes de polítiques de vellesa, de la gent gran com a persones actives, persones molt importants, però no és veritat –i especialment no és veritat en allò que ha estat una competència pròpia, exclusiva, des de fa vint-i-un anys– que el servei de suport a les..., serveis socials, consellera, o diríem serveis sociosanitaris, que ara diem, eh!, a les persones amb dependència no són, ja de bon tros, ni la millor comunitat autònoma, que ho havíem sigut fa uns anys.

Per tant, jo no he fet una interpellació destructiva, de cap manera. He demanat, si realment..., i vostè ha dit: «Sí, sí, estem preparats per afrontar els reptes de l'envelliment.» Crec que és un mal començament. Com a mínim podria haver dit: «Hem de millorar la nostra adaptació». Jo he dit: «No estem suficientment preparats». El lideratge de les polítiques públiques o el lideratge de les polítiques que ha de fer el sector privat, fins i tot...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Geli i Fàbrega

...el sector individual, són absolutament necessàries, i per això era aquesta la intencionalitat, i li demano més concreció en alguns dels aspectes que nosaltres li hem plantejat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, vostè ens ha posat de manifest

totes les actuacions que ha portat a terme el Departament de Benestar i, a més a més, també, doncs, ens ha traslladat, una mica, la línia d'actuació del Departament en relació amb les línies d'actuació d'aquesta Assembla, que s'han plantejat i els punts de coincidència.

Nosaltres creiem que, per part del Departament, s'han format..., s'han realitzat polítiques positives, polítiques que han endegat programes de participació de la gent gran. Hi ha dos programes més que estan tenint un bon resultat, però creiem que actualment totes les polítiques que s'han portat a terme, s'estan portant a terme per unes necessitats actuals. La voluntat de la nostra interpellació i el que penso que hem volgut traslladar-li aquí en el plantejament d'aquesta intervenció ha estat: actualment tenim una situació, aquesta situació..., per fer front a aquesta situació hi ha uns determinats recursos, que probablement són suficients, també hi ha una sèrie de mancances, com ho manifesten, també, diferents informes... Coneix l'informe d'Un Sol Món, que posa de manifest certes deficiències, persones grans que no tenen cobertura –250.000 persones grans que estan en una situació de desajust de realitat social, persones grans que a Barcelona estan trigant molt a poder accedir a una residència, hi ha 450 persones en una llista d'espera, es va posar de manifest, també, fa poc–, les persones grans que no poden accedir a determinats recursos, que es troben en grans problemes, a vegades burocràtics, per poder-hi accedir, i després, també, la vaga que molts treballadors socials han anunciat per al proper dia de 17 d'abril, en situacions..., que hi ha una sèrie de càrregues per a moltes persones a l'hora de fer front a totes aquestes necessitats que pensem que s'han de solucionar, que s'han de resoldre...

I, llavors, en aquest sentit, creiem que d'acord que el Departament està portant a terme una sèrie de recursos per solucionar aquestes deficiències que encara existeixen i que s'han d'assumir, però el nostre plantejament és: davant la situació que tindrem d'aquí a deu, vint anys, i fins i tot, cinquanta anys, actualment hem d'adoptar aquestes mesures que li hem traslladat. Aquest canvi cultural és necessari prendre'l ja. Creiem que d'acord que hi ha polítiques que van encaminades cap a aquest cantó, però no tan sols afecta el seu Departament, sinó que penso que és una acció més de Govern, que afecta diversos departaments: Economia... Deia jo abans l'informe aquest de «la Caixa», de consum, que posa de manifest determinades diferències de consum, determinats comportaments, com entren aquí, també, programes per tal que la gent gran pugui continuar en els seus llocs de treball, i he manifestat que crec que el seu plantejament quant que no es pot dividir –la gent jove estudia, la gent gran treballa i la gent més gran disposa d'oci–, no! S'han d'interrelacionar totes aquestes actuacions, i, en aquest sentit, també, calen polítiques decidides, des del Departament de Treball, a l'hora d'incentivar, també les empreses, per tal que continuïn aquestes persones, perquè, a part de les mesures de desgravacions fiscals, etcètera, i de la flexibilitat per donar capacitat a aquestes persones de continuar treballant, també s'han de portar polítiques de foment importants, obrir línies de crèdit per a l'autoocupació...

És molt difícil, actualment, que una persona més gran de seixanta anys pugui accedir a un crèdit, però, clar, si

es fan polítiques determinades d'autoocupació per tal que aquestes persones puguin romandre actives i també..., actives en el seu lloc de treball, però, a més a més, això els comporta una actitud diferent per a la resta de la vida, per practicar un determinat oci, creiem que és important fer-ho, però també creiem que és necessari actuar des de l'àmbit cultural, eh?, el que deia abans: una societat per a tots, que les persones grans no siguin un nucli o una part dins d'aquesta societat, que se'ls ha de distreure, que se'ls ha de portar a passeig, que se'ls ha de treure, doncs, a una fira..., no! Creiem que aquesta interrelació és molt important perquè puguem afrontar des d'una societat amb valors, una societat que valori la gent per ella mateixa i no per allò que els poden ser útils, en aquest cas, creiem que hem d'actuar amb polítiques transversals des de tots els àmbits. Des de la part de l'ensenyament, des de la part de la cultura, s'ha de fer un esforç molt important perquè el repte el tenim d'aquí a deu, quinze o vint anys, eh!, el tindrem aquests anys, però, les mesures, les hem de posar actualment, i creiem que són mesures estructurals.

I, en aquest sentit, també li volem preguntar, senyora consellera, les mesures que tenen previst prendre, tant en el sentit econòmic, el sentit social, per afavorir aquesta participació que vostè ja m'ha esmentat abans, i m'ha establert una sèrie de plans, però uns plans més de futur: quines projeccions tenen, en aquest sentit, per tal que totes aquestes persones estiguin totalment integrades. Creiem que cal actuar per tal de no fer una segregació de tota aquesta població, per tal que la societat continuï amb valors actuant en aquest sentit i evitar que tinguem aquestes connotacions negatives, que a nosaltres tampoc ens agraden...

O sigui, la nostra interpellació, l'hem plantejat en positiu, no?: activitat. Però, per això, s'han de corregir tots aquests elements negatius que poden incidir negativament en la política en tot aquest àmbit.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. La il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. El temps limitat que tenim per fer les interpellacions fa que no puguem expressar amb tota profunditat tot allò que volem dir. I, efectivament, quan he reivindicat –i en aquest aspecte coincidim– que l'envelliment no és un problema, assumeixo –assumim, el nostre Grup– que tot allò que es faci per donar protagonisme a la gent gran és positiu, i entenem que el protagonisme a la gent gran implica incorporar la perspectiva intergeneracional en tots els àmbits de la vida. I això es pot fer de moltes maneres. És un èmfasi que hi vull donar perquè no he tingut temps d'expressar-lo però, en canvi, ha sigut aquell que, d'alguna manera, ha guiat la intervenció de la senyora consellera i també la de l'Àngels Esteller, del Partit Popular..., de la molt il·lustre diputada Àngels Esteller, del Partit Popular –perdona la familiaritat, o, millor dit, té molt a veure amb la interacció constant, que em costa molt això de les formalitats.

Però precisament perquè no podia parlar de tot, he preferit centrar-me en un element que em sembla bàsic, que és la lluita contra els elements de discriminació, que hi són. Perquè si només fem l'èmfasi en la qüestió del protagonisme, que l'hem de fer, per donar valor, justament, a les activitats de la gent gran i a les seves aportacions, sembla que tot siguin flors i violes. I no tot són flors i violes, perquè hi han elements molt clars de discriminació de la gent gran, hi han elements molt clars a partir dels quals es detecta que no estan en igualtat d'oportunitats respecte a altres franges de població. I per això m'he volgut centrar en algunes d'aquestes dimensions, bàsicament les relacions amb sanitat, amb qüestió de seguretat econòmica, amb qüestió de recursos assistencials.

No m'ha donat temps, tampoc, de parlar d'educació, perquè penso que l'educació, al llarg de la vida, que és un element que ha sortit molt i que s'ha de garantir, que tothom hi està d'acord, s'ha fet molt poc per posar-la en pràctica. El que és la formació d'adults té un pressupost minso, i, en aquest sentit, hi ha molt poca participació de gent gran. I les aules de la tercera edat que existeixen en moltes universitats existeixen perquè han sigut iniciativa de les mateixes universitats o de grups dins d'elles, no ha sortit d'una iniciativa del Govern; no dic que tot hagi de sortir del Govern però sí tenir una visió global de com es poden impulsar aquestes qüestions.

Tornant a la qüestió dels recursos assistencials, nosaltres entenem que són insuficients; no s'està garantint, al nostre entendre, que les persones envelleixin a casa i ho facin amb els recursos necessaris. S'ha parlat aquí de les treballadores familiars; és un sector professional que en aquests moments està enormement precaritzat, enormement desregularitzat, i resulta que coincideix el fet de ser un sector fortament feminitzat i que, al mateix temps, fa tasques que, en la família, assumeixen tradicionalment les dones. I tot això ens dóna un conjunt de situacions que, si no les arreglem, resulta que, en una qüestió que és qualitativament tan important com és l'atenció domiciliària, hi ha un sector professional en aquestes condicions i que ells mateixos, o elles mateixes, conscients d'això, estan «apretant», ens estan veïnt a veure a tots els grups –veig que el Govern diu que té intenció de fer coses; tant de bo, perquè realment s'ha de potenciar.

M'ha preocupat sentir que la senyora consellera deia, amb relació a l'atenció domiciliària, que s'està regulant l'atenció domiciliària. S'ha d'implicar més aquest Govern a assegurar l'atenció domiciliària, perquè, per al fet que les persones grans puguin envellir a casa, aquest és un element importantíssim. Ens preocupa –i no sé si en aquest sentit estem parlant de xifres o d'un pressupost diferent– que, en el que jo tinc a les mans, l'increment de l'ICASS, en l'ICASS, del que és l'atenció a la vellesa és només d'un 3,6%, en aquest pressupost, i el capítol que sí que augmenta són els ajuts a suport a la família, que s'estimen incrementar a 1.200 usuaris, és a dir, aquests ajuts que es donen als familiars perquè atenguin l'avi o l'àvia a casa. Torno a insistir: és la responsabilitat pública, bàsicament, la que ho ha d'assumir, i, encara, avui per avui, els recursos socials de responsabilitat pública són minoritaris respecte als privats

i, en tot cas, no permeten cobrir totes les necessitats de la gent gran.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Geli i Fàbrega

Acabo, perquè ja no em dóna més temps. En tot cas, assenyalar que cal avançar en molts terrenys per aconseguir, justament, que aquesta discriminació que pateix la gent gran en molts àmbits pugui desaparèixer perquè puguem parlar d'un efectiu protagonisme, amb totes les condicions necessàries, en la nostra societat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, la realitat és idíl·lica, senyora Geli..., jo no he dit que la realitat és idíl·lica. Siguem clars. Vostè m'ha preguntat: «Catalunya està preparada per donar resposta als temes que s'han plantejat a l'Assemblea?» I l'Assemblea ha plantejat problemes de futur; partint, lògicament, de la realitat actual. I nosaltres hem pogut constatar com els diferents problemes que es detectaven i les propostes que es proposaven coincidien plenament amb el que estàvem fent; per tant, amb la comoditat de dir: l'enfocament és el correcte. I l'he utilitzat, el verb «millorar». Aquest infinitiu, l'he utilitzat, perquè sóc totalment conscient de les mancances. I per això estem ampliant els serveis. Si no, per què estaríem creixent en aquests serveis? Per tant, quan nosaltres parlem que ho tenim ben enfocat és perquè partim que els principis inspiradors de la política són els que han de ser i, en tot cas, lògicament, s'han d'ampliar les mesures concretes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vostè em parla, també, d'envelliment de la població i, a la vegada, de política demogràfica de Catalunya. Però jo ara, aquí, no aprofitaré aquest espai, no, perquè lògicament el debat que vostè em plantejava evidentment... Miri, hi ha una mesura claríssima, que és la que s'està fent: potenciar un model equilibrat de país, d'infraestructures i de teixit, perquè la població estigui arreu. I si vostè es passeja pel territori, doncs, pot veure com, aquesta realitat, la pot constatar.

Hi ha una cosa que sí que li haig de dir, i, en tot cas, un dia en podem parlar. Vostè és partidària que els casals d'avis s'autogestionin. Jo li puc dir: «Nosaltres..., certament, la Generalitat té una xarxa de noranta casals i en aquests moments n'està fent a l'Hospitalet, a Sabadell, a Barcelona i a altres poblacions que se'ns han demanat.» I nosaltres li donem un gran protagonisme, a la gent gran, però és que cal veure què és el protagonisme. Aquells centres que estan merament autogestionats ens demanen a vegades uns suports tècnics. Una cosa és que les persones grans tinguin un gran paper i

l'altra és que siguin... Sí, evidentment. Quan vostès parlen d'autogestió, si parlen dels models de casals que jo m'imagino que vostè parla, quan els posa en contraposició amb models de casal que, a més a més de tenir el protagonisme, tenen un suport tècnic, es pot veure la gran diferència comparant les programacions. Perquè jo sí que visito molts casals, i de diferent naturalesa, i puc contrastar, el dia que vulgui, les diferents programacions. I l'ajut tècnic és un reclam que fan les associacions de gent gran. I, en tot cas, li puc dir que hi ha casals que han demanat ésser tutelats per la Generalitat precisament perquè hi ha aquest model. Per tant, en tot cas podríem dir que no tothom coincideix amb el que vostè proposa.

Parlar del sistema sanitari..., és una oportunitat, lògicament. Però jo ara, aquí, no tornaré a parlar de «Vida als anys» i de dependència en el sentit més concret que vam parlar els altres dies. Però sí que haig d'aclarir una cosa: la cobertura, certament, era desigual, perquè diverses han estat les iniciatives i diverses han estat les facilitats que els municipis han donat perquè puguin aparèixer serveis. I això hi té molt a veure.

Fa dos dies era a l'Hospitalet –o potser era ahir?– a fi de signar un conveni amb l'Ajuntament perquè la Generalitat farà tres residències –una promoguda per l'Ajuntament; les altres, per la Generalitat– per ampliar d'una manera notable... Quan nosaltres estem veient com hem incrementat, dintre de les set mil places, el nombre de places en funcionament, un 15% ha anat a l'àrea metropolitana; un 13% ha anat a Barcelona; un percentatge també molt important, a Tarragona, perquè eren les àrees deficitàries. I quan una iniciativa social té interès a posar una residència, troba moltes dificultats, en segons quins municipis, per trobar els equipaments; per no parlar d'altres dificultats que, potser, des de les mateixes institucions, s'han trobat. Perquè ara, en dos anys, les deu residències que estem endegant a Barcelona, tots estarem d'acord que hauria estat millor fer-ne una cada any durant deu anys.

Per tant, aquest increment notable que fem –aquest increment notable que fem– té perfectament en compte aquest desequilibri territorial i la necessitat d'incrementar les places públiques. Així ho estem fent.

Quan parlàvem de necessitats, diputada Esteller, quan parlàvem de les necessitats de futur i de com encarrilar aquest canvi cultural, que certament abraçarà no només la cultura, els aspectes laborals i de consum..., sí que molt aviat li podré presentar les conclusions del llibre blanc que en aquests moments s'està treballant, precisament per això: per promoure aquesta vida activa.

Però li diré una mesura concreta, que tothom hi està d'acord, que és la preparació per a la jubilació. Estem tenint diferents contactes, tant amb organitzacions empresarials com amb experts, de la necessitat d'avançar en la formació per a la preparació personal de la jubilació, perquè si bé és cert que l'adolescència tothom la té identificada com una etapa crítica dintre de la vida de la persona, la jubilació esdevé una altra etapa crítica, cada vegada més, si no es dóna una resposta formativa prèvia, perquè els vint o més anys que se't presenten per endavant han de tenir sentit. I hem d'ajudar, també, totes les persones a poder donar sentit a aquest perío-

de. Una mesura concreta és aquesta, però podem parlar-ne, d'altres.

La dimensió intergeneracional. Certament, aquest ha estat també un element present a totes les recomanacions: construir un país per a totes les edats no vol dir construir un país fragmentat sinó que les diferents generacions puguin viure conjuntament i tenir consciència dels diferents problemes i de les diferents riqueses que cada edat té.

Una qüestió, senyora Comas, que vostè coneix, però que jo, com que també la conec, la hi haig de dir: quan diem «la formació». Miri, els més de 100.000 alumnes que en aquests moments hi ha a les aules de formació d'adults demostren que hi ha hagut una opció decidida en la formació de les persones adultes, a més a més de tota aquella altra formació que es fa a través del suport a les entitats: 480 associacions en concret reben suport per fer activitats d'aquest tipus. Però és veritat que les aules universitàries neixen moltes vegades de l'interès de les persones grans. Però jo li puc dir que l'impuls, tant des que quan jo estava al Consell Interuniversitari com ara des del Departament de Benestar Social, l'impuls i el suport de les administracions en aquesta iniciativa han estat clars des dels seus començaments.

I, certament, quan hem parlat de la necessitat de dignificar la professió, de professionalitzar el sector, del gran creixement de nous llocs de treball, hem parlat de mesures formatives i hem parlat de les treballadores familiars perquè som conscients d'aquesta gran necessitat que hi ha que aquest sector tingui la professionalització, i que s'implantin a les noves promocions els cicles formatius de grau superior i de grau mitjà, i buscar com podem adaptar després, amb programes de formació permanent, els col·lectius que ja estan treballant.

En atenció domiciliària, una qüestió. Certament que cal avançar conjuntament, però quan jo dic que la Generalitat..., i concretament que enguany els convenis amb els ajuntaments i consells comarcals incrementaran en un 14%, també aquest mateix increment haurien de tenir les diferents administracions locals quan s'impliquen en la prestació d'aquests serveis. I els creixements són irregulars, no són iguals a tots els ajuntaments i hi ha grans diferències. Enguany nosaltres, a través dels convenis, posarem l'objectiu de passar dels 2 milions d'hores de foment d'atenció domiciliària. Estic segura que això també animarà les diferents administracions locals a ampliar aquests serveis.

Per tant, compromís de les diferents administracions; el conveni amb consells comarcals i ajuntaments, tal com l'hem estructurat, amb una part fixa i una part variable, dóna garantia als ens locals, i així ens ho han fet arribar i així, en les comissions de treball, ho manifesten, per tal, també, de poder avançar.

La necessitat d'avançar en aquest canvi cultural, lògic: nosaltres, tal com li he dit, quan hem volgut fer aquest llibre blanc, hem demanat experts però també participació clara de més de vint persones del món de les federacions i les associacions.

Per tant, sabem que tenim mancances, sabem que tenim una llista d'espera que ha de millorar; jo estic segura que d'aquí a poc podem explicar en quina mesura

s'haurà escurçat la llista d'espera a través de les ofertes que s'estan ja preparant per poder prestar noves cobertures assistencials.

I, en aquest sentit, dir que, la direcció, no el resultat concret, però la direcció, ben segur, estaran amb mi que coincideix amb les recomanacions que, aquests dies, tant a l'Assemblea, com al Fòrum Internacional, com en el debat de les ONG, entre tots, hem celebrat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística (tram. 300-00904/06)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política urbanística; la presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació a l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques ve especialment condicionada per la recent aprovació, el passat 28 de febrer d'enguany, de la Llei d'urbanisme de Catalunya; una llei publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat* el 21 de març com a Llei 2/2002, i també, el que voldríem esmentar fonamentalment en aquesta interpellació és tot el que representa, tot el desplegament necessari que crèiem i alguns interrogants que se'ns presenten a l'hora de l'aplicació d'aquesta Llei, un llei que, com diu també la seva disposició final dotzena, doncs, entrarà en vigor el dia 21 de juny d'enguany. Per tant, a partir de la seva entrada en vigor, el juny d'aquest any, doncs, hi han una sèrie de compromisos que es desprenen d'aquesta Llei que creiem que el Govern, alguns, els hauria de tirar endavant amb una certa celeritat per la urgència o pels desfasaments legals que es poden trobar per les diferents legislacions existents en matèria d'urbanisme.

Hi ha un aspecte important, que és el que surt a la disposició transitòria novena, que és el que fa referència al Reglament, el Reglament sobre planejament, gestió i protecció de la legalitat urbanística. Creiem que aquest és un aspecte fonamental en el desenvolupament de la Llei, l'existència d'aquest Reglament, perquè ens trobem en aquests moments en una situació lògica, però evidentment contradictòria, que és la vigència dels tres reglaments, fruits de la legislació estatal, que provenen de l'any 78. Ens trobem amb el Reglamento de planeamiento, del 23 de juny del 1978, el Reglamento de gestión urbanística, de 25 d'agost del 78 i, també, el Reglamento de disciplina urbanística, de 23 de juny, també de l'any 78.

Per tant, hi ha aquest desfasament. I, per tant, creiem que és important que amb la màxima celeritat possible es pugui elaborar aquest Reglament, que creiem que és

molt important a l'hora de desenvolupar i a l'hora de posar en pràctica la legislació urbanística a Catalunya, especialment pel que fa referència a les administracions locals.

Per tant, voldríem saber les previsions que té el conseller, que té el Departament per tal de tirar endavant el que emana d'aquesta disposició transitòria. Evidentment, hi han molts altres aspectes d'aquesta Llei d'urbanisme a Catalunya que s'han de desenvolupar. Un altre dels temes per a nosaltres important, és la disposició final segona, la que autoritza el Govern a establir els criteris en els plans generals que han de fixar les quotes mínimes de les reserves i previsions aplicables en sòl urbà. Evidentment, és un tema per nosaltres molt important i que voldríem que fos desenvolupat també amb una certa celeritat.

Un altre aspecte que es desprèn de la Llei és la disposició final cinquena, pel que fa referència a l'homologació de la documentació integrant de les figures de planejament dels projectes d'urbanització complementaris, dels instruments de gestió i de les llicències de parcel·lació i d'edificació de la documentació que els ha d'acompanyar.

I un altre aspecte, una altra disposició per nosaltres important, i una de les aportacions que també va fer el nostre Grup Parlamentari, que hi donàvem una importància rellevant, és la necessitat de la redacció de la taula de vigències de la legislació amb efectes urbanístics aplicable a Catalunya. Un aspecte, creiem també nosaltres, d'una certa notorietat.

Existeix també una disposició final, la disposició final novena, que obre una mica el camp d'actuació d'aquesta Llei, alhora que es puguin establir altres reglaments, altres decrets, altres disposicions, per tal de desenvolupar altres aspectes d'aquesta Llei d'urbanisme de Catalunya que no necessàriament s'han especificat en aquesta Llei, i en això voldríem incidir posteriorment.

Per tant, de tots aquests aspectes que hem anat mencionant, de totes aquestes disposicions que es desprenen de la Llei d'urbanisme, voldríem anar sabent i que se'ns pogués concretar quines previsions té el Departament al respecte.

Una altra qüestió que, a nosaltres, ens preocupa, i crec que ha de preocupar en general el conjunt de l'Administració local, és la divulgació de la legislació i una mica la preparació dels tècnics de l'Administració local, dels secretaris dels ajuntaments, dels regidors, dels alcaldes, que creiem que és necessària una divulgació pel que fa referència a l'aplicació de la Llei d'urbanisme a Catalunya per part dels ajuntaments.

Per tant, crec que des del Departament s'hauria de fer un notable esforç per tal que pogués facilitar-se aquesta divulgació i aquesta aplicació de la legislació urbanística de Catalunya, aquesta nova legislació, a partir del juny d'enguany.

Una altra de les preocupacions que tenim, crec recordar que hi ha un article a la Llei d'urbanisme de Catalunya que fa una menció específica als petits municipis, i parlem dels petits municipis perquè són els que es troben, a vegades, afectats per la no existència de plane-

jament urbanístic, per la no existència de pla general i de normes subsidiàries, doncs, tota aquella situació en què es troben molts ajuntaments, molts municipis petits de Catalunya, creiem que s'hi hauria de fer algun tipus d'ajut, algun tipus no només de suport i assessorament, sinó algun tipus d'ajut per adaptar-se a la nova legislació. D'això en parla, em sembla, en un article de la Llei d'urbanisme, i per nosaltres seria important.

I a més, tenim en compte que a Catalunya existeixen encara vuitanta-sis municipis amb la normativa de delimitació de sòl urbà. També existeixen noranta-dos municipis que només disposen del Pla especial de regulació del sòl no urbanitzable i usos de l'edificació, que, evidentment, no representa cap figura de planejament. I encara existeixen, fins i tot, tres municipis a Catalunya que tenen plans generals no adaptats a la legislació que hi havia fins ara aquí, a Catalunya. Estem parlant de tres municipis que encara tenen plans generals provinents de la legislació del sòl de 1975.

Per tant, creiem que seria important, i més quan hi ha una disposició addicional en la Llei d'urbanisme de Catalunya, que parla que aquests ajuntaments tenen un any per adaptar-se i elaborar un pla d'ordenació urbanística municipal, per tant, creiem que des del Departament caldria fer un esforç de suport a aquests ajuntaments per adaptar-se a la nova situació.

Un altre aspecte que també es desprèn d'una disposició addicional, que és la disposició addicional setena, que va ser una de les nostres aportacions, com la d'Esquerra Republicana de Catalunya, era el que feia referència, i nosaltres vam posar èmfasi en tot aquell debat, és que era important, també, preveure la possibilitat que la ciutadania pugui posar en qüestió o denunciar possibles irregularitats, fins i tot de la mateixa Administració. I això, ho vam concretar amb aquesta disposició addicional setena, amb el que crèiem que s'havia de fer una adequació dels terminis d'intervenció del Síndic de Greuges, en qüestions urbanístiques, per adaptar-los, evidentment, als terminis de prescripció de les infraccions i de l'acció de reposició previstos per aquesta Llei. D'això, evidentment, d'aquí es desprèn la necessitat d'anar cap a una modificació puntual, que seria la modificació de l'article 15 de la Llei 14/1984, de 20 de març, del Síndic de Greuges, que és un dels compromisos que es desprèn d'aquesta Llei.

I un altre aspecte també important, a l'hora de la pràctica del dia a dia de l'urbanisme dels ajuntaments, evidentment, és el que fa referència a les comissions d'urbanisme, a les comissions territorials d'urbanisme, que ara es diuen així en previsió, almenys ho voldríem, de futur, per adaptar-se a una possible reorganització territorial de Catalunya i a la Comissió d'Urbanisme de Catalunya. D'aquí, evidentment, també hi ha pendent l'elaboració d'un decret que reguli, que concreti la seva composició, que amb l'esperit que marquen els articles que parlen de les comissions d'urbanisme, que evidentment ha d'haver-hi representació dels departaments, de les entitats locals amb competències urbanístiques i, també, de persones de reconegut prestigi professional o vinculades en matèries d'urbanisme, habitatge o medi ambient.

I també es farà necessari, creiem nosaltres, en aquest Reglament de les comissions d'urbanisme regular la convocatòria i la participació dels alcaldes afectats, com també surt en la Llei d'urbanisme, dels alcaldes afectats per l'establiment o revisió dels plans d'ordenació urbanística o dels programes.

Un altre aspecte, una altra de les disposicions finals en què també voldríem saber els compromisos i les previsions del Govern, és el que fa referència a l'establiment de les condicions i requisits d'obligatorietat de conservar les obres i instal·lacions d'urbanització, executades després de la recepció definitiva o final d'obra corresponent, que s'haurà de regular, com diu aquesta disposició, mitjançant decret. Això també voldríem saber quines previsions té.

I finalment, un altre aspecte, i altres que ja sortiran en la següent intervenció, era el que fa referència a la participació ciutadana, en concret, una de les qüestions innovadores que es va introduir en aquesta Llei, que era els programes de participació ciutadana com a document obligatori a l'hora de fer el planejament, i també, el que anomenàvem, que també surt en l'article 14.5, la reglamentació de les auditories urbanístiques, que creiem que era una aportació innovadora, en la línia, creiem nosaltres, de legislacions urbanístiques força avançades de cara a poder desenvolupar millor el planejament urbanístic i veure, analitzar la capacitat de gestió dels ajuntaments.

Aquests serien alguns dels elements que voldríem plantejar amb aquesta interpellació i que, evidentment, tindran una traducció posterior en la Moció corresponent.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Oliveras. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, president. Il·lustres senyores diputades, Il·lustres senyors diputats, agraeixo l'oportunitat d'aquesta interpellació sobre el capteniment del Govern en política urbanística, just quan acaba d'aprovar-se, fa poques setmanes, aquesta nova Llei d'urbanisme i que ens trobem escassament a poc més de dos mesos de la seva entrada en vigor.

Per tant, la meua intervenció es centrarà, en primer lloc, a destacar els elements més importants d'aquesta Llei, que determinarà la política a seguir pel Govern, i, en segon terme, les mesures que el Govern ja ha endegat i pensa engegar en el futur per tal de fer plenament aplicable aquest marc legal.

I és que, com ha recordat el senyor diputat, aquesta cambra el dia 28 de febrer d'enguany va aprovar la Llei que va ser publicada al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* el 21 de març i que, en conseqüència, entrarà en vigor tres mesos després, és a dir, el proper dia 21 de juny d'aquest any.

Vull recordar, però, que, mentrestant, segueix vigent el Decret legislatiu 1, de l'any 90, que contempla la refosa de tots els textos urbanístics vigents a Catalunya i que, quant a aquest període transitori, continuarà en plena vigència.

Ja vàrem assenyalar, en el moment de presentar aquesta Llei en aquest hemicicle, quins eren els tres principals motius pels quals el Govern –i vull recordar especialment el conseller que em va precedir, el conseller Pere Macias– va impulsar aquesta Llei.

En primer lloc, la voluntat ferma i decidida de Catalunya d'afirmar la nostra sobirania, la sobirania de la Generalitat, a través del seu Parlament i del seu Govern, en matèria d'urbanística enfront d'una reiterada producció legislativa promoguda pels successius governs de l'Estat, que ha intentat retallar competències i que, de vegades, ha plantejat orientacions molt diferents a la nostra tradició urbanística. L'urbanisme té un objecte bàsic, objecte que no és altre que gestionar un recurs natural, limitat i concret, com és el territori. Per tant, aquesta Llei pretén definir les bases, les regles del joc per fer-ne un ús racional.

En segon lloc, també, el Govern es va veure motivat per actualitzar tot aquest paquet legislatiu que vostè ha citat de l'urbanisme i per elaborar una llei completa, pensada de manera integral i que establís unes noves regles de joc.

I el tercer motiu, molt lligat a aquest anterior, ha estat, precisament, parlar de futur i establir un model d'urbanisme que sigui vàlid per als propers quinze o vint anys. No només hem volgut actualitzar la legislació en aquests aspectes millorables o que havien quedat obsolets, sinó que hem fet, entre tots, un plantejament pensat i pensant en la validesa de la seva aplicació per als propers anys, reforçant, sobretot, noves sensibilitats que en la política urbanística i de planificació territorial hem de tenir com és, evidentment, la sostenibilitat.

El desplegament d'aquesta Llei ens permetrà establir un marc regit per tres principis bàsics: el principi de la sostenibilitat, el principi de la distribució competencial, en funció de l'assumpció de compromisos, i el principi de l'agilitat en la generació del sòl urbanitzat necessari. Anem a pams.

El concepte del desenvolupament urbanístic sostenible, establert a l'article 3 d'aquesta Llei, ens imposa aquest ús racional del territori que ha de fer compatibles les necessitats de creixement de les nostres ciutats, viles i pobles, amb la preservació, però, dels recursos naturals. I també ens exigeix atenció a la cohesió social, a la preservació i millora dels sistemes de vida tradicional i a la consolidació d'un model de territori globalment eficient.

En aquest sentit, cal que esmenti que es configura el sòl no urbanitzable com aquell en què concorren raons d'incompatibilitat amb el procés de transformació urbanística, i també aquell respecte al qual el planejament urbanístic aprecii l'existència de valors a preservar que el facin inadequat per al desenvolupament urbà. I entre aquests valors s'hi troben, evidentment, els que deriven de la utilització racional del territori.

D'altra banda, la Llei marca que el sòl urbanitzable ha de ser el quantitativament adequat per atendre les necessitats de sòl i d'habitatge del municipi, dels municipis de Catalunya, al llarg de l'horitzó temporal prefigurat pel planejament.

Des de la perspectiva de l'interès públic, veiem i observem, i la Llei creiem que contempla, com el sòl urbà no consolidat també haurà de cedir part del seu aprofitament lucratiu, concretat en un 10% del sòl corresponent a aquells nous usos que generin plusvàlues o en els que s'hi prevegin increments d'edificabilitat.

I també la Llei, pel que fa als principis de política d'habitatge, inclou el mandat de presentar un projecte de llei de l'habitatge al Parlament, dins d'aquest any 2002, que inclogui elements com la regulació de l'habitatge de protecció pública, com la conservació i la rehabilitació del parc d'habitatges, els principis sobre habitabilitat, seguretat i funcionalitat dels habitatges, el règim d'infraccions i sancions i la resta de matèries necessàries per actualitzar també el marc legislatiu en relació amb la política de l'habitatge. A més, la Llei d'urbanisme dóna una empenta decisiva a l'habitatge de protecció pública, especialment concebut per disminuir les desigualtats socials al si de la nostra societat. En aquest sentit, el planejament general haurà de reservar en el futur, per a la construcció d'habitatges de protecció pública, el sòl corresponent al 20% del sòstre que per a ús residencial de nova implantació es qualifiqui, tant el sòl urbà com el sòl urbanitzable. Igualment, la Llei estableix nous mecanismes per tal que els ens locals no hagin d'afrontar despeses d'urbanització corresponents als sòls que rebin en concepte del 10% d'aprofitament mig, sempre que s'assumeixi el compromís de destinar-los a la construcció de nous habitatges de promoció pública en règim de lloguer o de cessió d'ús i sempre que es mantingui la titularitat pública un mínim de trenta anys.

Pel que fa al punt de vista competencial, la nova Llei fa una clara aposta per la concertació entre les administracions públiques. Creiem que això permetrà als ajuntaments incrementar les seves competències prèvia assumptió de compromisos en matèria de política del sòl i d'habitatge que concertaran, si s'escau, amb la Generalitat. L'assumpció d'aquests compromisos s'haurà d'instrumentar mitjançant una peça clau de la llei: el Programa d'actuació urbanística municipal, figura del planejament general cridada a ser l'expressió de la política municipal i local del sòl i de l'habitatge. Aquest Programa haurà de ser aprovat definitivament pel Departament de Política Territorial, essent aquest, el moment de la tramitació, la culminació d'aquest procés de concertació entre les institucions locals i nacionals. I un cop superada aquesta fase serà, doncs, ja competència dels ajuntaments l'aprovació definitiva de tot el planejament de tots els plans parcials especials i els plans de millora urbana previstos en aquest Programa d'actuació urbanística municipal.

D'altra banda, les comissions d'urbanisme, com ha recordat, senyor diputat, passaran a denominar-se comissions territorials d'urbanisme, i les adaptarem a la vigent i a la futura organització territorial de Catalunya. En aquest sentit, ja puc anunciar la propera aprovació

del decret pel qual es crearan i s'ajustaran les noves comissions territorials d'urbanisme a Catalunya, un cop sigui la Llei vigent; per tant, a partir del 21 de juny, i també els puc anunciar la corresponent aprovació, per aquest decret, de la Comissió Territorial d'Urbanisme de les Terres de l'Ebre.

Així mateix es mantindran les competències de l'Ajuntament de Barcelona i de la Subcomissió d'Urbanisme del municipi de Barcelona previstes en la Llei de la Carta Municipal. Amb l'aplicació de la Llei, s'introduiran noves fórmules de gestió amb la finalitat d'obtenir el sòl urbanitzat necessari en cada moment i no generar més sòl urbanitzable de forma indiscriminada, com pretenien algunes iniciatives del Govern de l'Estat. I en aquest sentit, a través d'aquestes noves fórmules de gestió, també es permetrà una millor intervenció de l'Institut Català del Sòl en aquesta política de creació d'habitatge i de sòl destinat a usos residencials i també industrials.

Finalment, relligant la reducció de terminis amb la tramitació del planejament urbanístic, però també amb la supressió dels estudis de detall, amb la supressió dels clàssics projectes d'urbanització, amb l'atribució de més competències als ajuntaments, amb la reducció de quòrums en les modalitats dels sistemes de reparcel·lació i amb la innecessarietat de l'expropiació en la modalitat de compensació bàsica, creiem que tot això ajudarà a obtenir sòl urbanitzat més ràpidament que fins ara per poder equilibrar aquesta oferta i aquesta demanda i evitar les tensions distorsionadores del vigent actual mercat immobiliari.

En definitiva, la Llei, que a partir del 21 de juny serà vigent, permetrà abordar d'una manera intensa totes aquestes iniciatives. A partir d'aquell moment, a partir del 21 de juny, tots els municipis de Catalunya mancats d'una figura de planejament general disposaran d'un any per formular un pla d'ordenació urbanística municipal, com vostè ha recordat. I també li avanço la nostra decisió que, transcorregut escrupolosament aquest termini i previ l'oportú requeriment, el Departament de Política Territorial se subrogarà en tots aquells casos en què no s'hagi pres aquesta iniciativa.

Pel que fa a les eines per a l'aplicació de la Llei, en aquest sentit li haig de dir que ja hem enllestit un primer índex temàtic i un índex analític detallat que s'editaran, junt amb la Llei, la setmana vinent. D'acord amb el mandat de la disposició final desena de la Llei, estem redactant ja aquesta taula de vigències que s'aprovarà abans de l'entrada en vigor de la Llei –per tant, abans del 21 de juny–, i que permetrà conèixer quina part de la normativa urbanística fins ara aplicable ha estat derogada per la nova Llei i quina continua vigent.

D'altra banda, i responent també a la seva inquietud, puc informar que ja l'Escola d'Administració Pública ha engegat una sèrie d'iniciatives, una sèrie de cursos –a alguns dels quals espero tenir l'oportunitat de ser present, en la seva inauguració o cloenda–, adreçat a funcionaris, a tècnics municipals, a professionals del sector. Igualment estem en contacte amb l'Associació Catalana de Municipis i la Federació Municipis de Catalunya, amb les universitats, amb els sectors econò-

mics i constructors per endegar un intens programa de divulgació de la Llei per tot el territori de Catalunya, amb una molt especial atenció per als funcionaris i les autoritats locals. I en aquest sentit també li avanço que la ja tradicional convocatòria d'ajudes als ens locals per la tramitació del planejament s'estendrà en aquest sentit amb les noves prescripcions de la Llei, i esperem també donar un nou impuls econòmic a les ajudes destinades a les institucions locals perquè aprovin figures de planejament, en aquest cas adaptades a aquest nou marc vigent.

I ja acabo, senyor president. D'acord amb la disposició final novena, estem redactant ja el reglament de la Llei que ha d'incidir en matèria de planejament, gestió i disciplina urbanística i que, en principi, la nostra intenció és que, amb aquesta voluntat de rapidesa en la seva aprovació, se circumscrigui als temes delimitats en els trenta-cinc articles específics de la Llei que fan una remissió explícita al seu desenvolupament reglamentari.

La nostra intenció és que aquest reglament tingui plena vigència la tardor d'aquest any. Per tant, un cop entrada en vigor la Llei, en el termini màxim de cinc, sis mesos podríem tenir aprovat aquest decret. També tenim la previsió de...

El vicepresident primer

Senyor conseller, encara disposarà vostè d'un altre torn.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

... fer diferents adaptacions de la Llei, que, en tot cas, en el seu torn de rèplica i de contrarèplica completaré.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el conseller ens ha..., a la part final de la seva intervenció ha anat, crec jo, concretant algunes de les qüestions que havíem plantejat. Jo crec que abans ens ha fet una dissertació molt sintètica de l'exposició de motius i que demostra un important coneixement de la Llei, no?, però bàsicament la interpellació no era, no anava tant en aquest sentit, que, evidentment, és una llei que compartim àmpliament, sinó que, evidentment, les seves concrecions..., i creiem que hi ha hagut algunes concrecions, les que ha esmentat al final, que poden ser positives i importants que es puguin dur a terme i altres que he esmentat al llarg de la interpellació que crec que també són importants que es poguessin concretar en aquests propers mesos.

Compartim, evidentment, la importància que té –i així ho vam demostrar en tot el debat– aquesta Llei, que posa ordre a tot el garbuix legislatiu que tenia la legislació urbanística a Catalunya, que creiem i estem convençuts que representa i representarà un fre a qualsevol intent de liberalització en la política del sòl promogut

per part del Govern del Partit Popular, que també, evidentment, tirar endavant aquesta Llei és un exercici de les competències en matèria urbanística i d'ordenació territorial que té Catalunya i que també creiem que si aquesta Llei tira endavant i s'aplica de forma correcta, en molts dels seus aspectes que surten en determinats articles que creiem que són fonamentals, pot ser també una porta important per a la sostenibilitat.

Li comentava també abans que per nosaltres és molt important acabar de concretar determinats aspectes relacionats amb la participació ciutadana en aquests programes i també aquesta figura nova que esmentàvem, de les auditories urbanístiques. I, bé, lligat amb el tema de la importància de la protecció del sòl no urbanitzable, hi ha un altre aspecte que també va sortir en el debat de la Llei d'urbanisme i nosaltres creiem que era important, buscar una concreció no necessàriament a partir del text de la Llei, sinó a través d'alguna altra figura legislativa, a través d'un decret o de la fórmula que sigui convenient, de tirar endavant algun tipus..., del que s'anomena un cànon ambiental pel que fa referència a les obres públiques..., a les obres d'interès general que es puguin realitzar en sòl no urbanitzable. Creiem que aquest és un aspecte important i ens agradaria que es concretés.

Creiem que la Llei, evidentment, prefigura, a partir d'una concepció de l'urbanisme com a funció pública, el model urbanístic, promou el model urbanístic que ens és propi, la ciutat mediterrània, i també fa una aportació important pel que fa a la protecció de l'ús, dels usos en el sòl no urbanitzable, amb la regulació d'aquests usos –jo crec que també s'ha fet un pas important–, i en aquesta direcció, i com també diu, com hem esmentat abans, la disposició final vuitena que parla d'«altres disposicions addicionals que es puguin fer a partir de la Llei d'urbanisme a Catalunya», creiem que hi ha mesures com aquesta que li he esmentat, de la possible aplicació d'un cànon ambiental als pressupostos d'aquestes obres d'interès general, siguin promogudes per l'Administració pública o pel privat, es pugui aplicar quan es fan aquestes obres en sòl no urbanitzable.

En aquesta línia i en coherència amb l'esperit de la Llei, amb aquesta defensa, amb l'establiment dels criteris de la sostenibilitat que creiem que fa aquesta Llei és, seria coherent i de tota lògica poder tirar endavant una mesura d'aquestes característiques. I, per tant, ens agradaria que això fos una concreció, que evidentment això necessita una certa avaluació, aquesta proposta, però creiem que s'hauria de tirar endavant una mesura que creiem que seria important a l'hora de protegir el sòl no urbanitzable, perquè evidentment aquesta aportació, aquest cànon ambiental hauria d'anar a fomentar les mesures favorables al sòl no urbanitzable pel que fa a la seva conservació i també pel que fa referència a la seva gestió.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Oliveras. I per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller, senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Molt breument, i per concretar i incidir encara en els terminis que vostè ens demanava, fem, si li sembla, un repàs breu i ràpid de les disposicions finals. Pel que fa a la disposició final segona que estableix i s'autoritza el Govern perquè decreti els criteris d'acord amb els quals els plans generals han de fixar les quanties mínimes de les reserves i les previsions aplicables al sòl urbà, entenem que hem de donar una mica de temps i de marge a l'aplicació de la Llei i, mentrestant no s'aprovi aquest decret, doncs, seran i es fixaran en els respectius plans d'ordenació vigents les reserves aplicades, en aquest cas, al sòl urbà. Creiem que en aquest sentit un cert marge de temps és necessari per avaluar el desplegament a partir de l'actual marc normatiu. La disposició addicional tercera, que és la que autoritza el Govern a modificar el 20% previst a l'article 57.3, també entenem que de moment aquest és el tant per cent que s'ha d'aplicar i desenvolupar i anirem observant conjuntament quina és la viabilitat d'aquesta reserva fixada que, en tot cas –ho repeteixo–, la Llei autoritza de moment i momentàniament, amb les modificacions que es puguin autoritzar amb caràcter excepcional per part del mateix Govern a través de les comissions d'urbanisme, la que serà vigent.

La disposició addicional quarta. Ja li dic que ens proposem abans d'un any aprovar el decret pel qual es regulin les condicions, requisits i terminis sota el compliment dels quals el planejament urbanístic pot imposar a propietaris l'obligació de la conservació de les instal·lacions abans d'un any. Igualment, la disposició addicional quarta ens diu que abans de divuit mesos –per tant, un any i mig tindrem el decret i complirem el termini, aquesta és la nostra intenció.

Pel que fa a la regulació de l'homologació de la documentació de les figures de planejament, la incorporació de noves tecnologies, tant des d'un punt de vista telemàtic com també de les noves tecnologies de mobilitat i del transport..., endegarem en breu termini la configuració d'un equip multidisciplinari i de col·laboració institucional per treballar des d'un punt de vista d'aproximació tècnica a aquestes qüestions i, ho repeteixo, fer una sèrie de propostes al Govern perquè en el futur pugui efectuar aquest desplegament reglamentari.

La disposició final sisena. Ja li hem dit que a primers de l'any 2003 tindrem aquesta adaptació del Decret pel que fa a les multes, als imports de les sancions, d'acord amb l'actualització prevista en funció de les circumstàncies socioeconòmiques dels índexs de preus al consum. En farem una primera actualització a primers de l'any 2003.

La disposició final setena, que preveu que el Govern pugui regular amb caràcter supletori, si s'escau, si manquen les disposicions reglamentàries de les corporacions locals, el desplegament dels aspectes relatius a la participació ciutadana, entenem i ens proposem, això, efectuar-ho en una segona fase, un cop tinguem en primera instància completat el desplegament reglamentari fonamental de la Llei, el previst a la disposició final

novena, que ja he avançat que tenim la nostra intenció de presentar-lo, d'aprovar-lo, la tardor d'enguany.

I, finalment, la disposició addicional, perdó, final vuitena. Ja hem avançat que dintre d'aquest any 2002 presentarem el Projecte de llei de l'habitatge i impulsarem també al llarg d'aquest any 2002 els estudis pertinents per identificar aquelles àrees urbanes, aquells barris que necessiten una atenció, un programa d'actuació especial i específic i pensem també sotmetre'l a l'aprovació del Govern.

I, finalment, la taula de vigències. També ja he avançat, senyor diputat, que abans del 21 de juny la tindrem aprovada per part del Govern a través del decret.

I una última reflexió que vostè ha plantejat. Estem d'acord a estudiar la possible implantació, en el futur, d'un cànon ambiental.

Deixin-me, de totes maneres, que li faci algunes reflexions, que crec que les hem d'introduir en el marc del debat de col·laboració i de diàleg que crec que podem establir en aquest sentit.

En primer lloc, la valoració sobre si aquest cànon ha de gravar estrictament les actuacions en sòl no urbanitzable. Entenc que la major part de les intervencions que es produeixen avui dia, sobretot des d'un punt de vista de la iniciativa privada, s'estan produint en àmbits urbans o urbanitzables. Per tant, tant si hem d'estudiar l'aplicació d'un suposat 1%, una taxa d'un 1% o d'un import menor, al voltant d'unes actuacions en el sòl no urbanitzable, o, per què no?, fer-la extensible a altres tipus de sòl, crec que aquesta és una reflexió que hem de fer, en el sentit, a més, que bona part de les intervencions adreçades al sòl urbà tenen clares repercussions ambientals, òbviament, malgrat estar en àmbits diferents en el sòl protegit o en el sòl no urbanitzable.

I, finalment, també, només posar sobre la taula del que tindrem ocasió de parlar, i és l'oportunitat d'una taxa, en uns moments en què tots estem fent esforços –i espero que ho podrem concretar també des del Govern en el proper Pla català de l'habitatge–, sobre la voluntat i la necessitat d'abaratir, en aquest cas, els costos de producció i de promoció d'habitatge; d'habitatge amb caràcter general, però també d'habitatge amb règim de protecció.

En qualsevol dels casos, li manifesto la voluntat del Govern d'estudiar, de reflexionar, de calibrar i valorar en el futur, doncs, el possible establiment d'aquest cànon, d'aquesta nova figura que permeti engruixir les possibilitats d'intervenció, en aquest cas, i de disminució dels impactes de la petjada ecològica o els impactes ambientals i, en definitiva, que ajudi a la sostenibilitat del sòl protegit del nostre país.

Moltes gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.